

ЛАС СМОЛ ИСКРАТА

Превод от английски: Кольо Георгиев, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Саможивата Ан Форбс имаше къща в квартала Броуд Рипъл в Индианаполис. Беше художничка и така бе преобразила дома си, че да отговаря на нуждите ѝ. В този юнски ден тя и сестра ѝ седяха в помещението, което служеше за всекидневна и трапезария.

— Не искам да ходя! — заяви тъмнокосата Ан. Беше необикновено рязка. Даже вдигна очи от рисунката и се намръщи на русокосата си сестра, застанала по средата на потъналата в безредие стая.

— Трябва да дойдеш! — Мери бе толкова убедена в това, че сви ръце в юмуци. Сестра ѝ много отдавна не се бе събирала с хора. — Не мога да намеря друг — продължаваше да я убеждава Мери. — Дължиш ми го. Ако не бях аз, ти нямаше да съществуващ. Мама и татко са ме създали, за да не останат без деца и...

— Да, знам, знам. Мен пък са ме родили, за да не останеш единствено дете!

— Виждаш ли? Дължиш го на мен! Появила си се за мое удобство. Затова трябва да дойдеш. Бих взела Фиона, която разбира се, не е куче, но и няма да се състезава с мен. Тя обаче не може да дойде, а аз не искам да съм сама, затова трябва да ме придружиш ти! — Мери млъкна, а после реши да добави: — Ти също няма да ми пречиш, тъй като мъжете не знаят, че не се интересуващ от тях.

— Няма нищо по-досадно от служебни събирания — продължи по-меко отказа си Ан.

— За жените това е най-подходящото място да открият състоятелен мъж — заяви сестра ѝ. — Няма да живея в къщичка, оградена от тараби. Трябва да дойдеш, защото това събиране е специално. Освен присъстващите обикновено, ще дойдат и петте известни хора, които идват на работа в Индианаполис. От тях трима са женени, но другите двама би трябвало да са разведени и аз ще мога да омая единия от тях.

Ан вдигна очи към Мери.

— Ти само пари ли търсиш в живота? — запита я малко разсеяно.

— И положение, и власт, и много пари!

— Положително преувеличаваш — настоя Ан.

— Хари беше щастлива случайност за теб. — Хвърли предпазлив поглед към сестра си. Знаеше, че бившият съпруг на Ан ѝ бе създал много неприятности. Сега Хари Уорсоу беше четирийсетгодишен и притежаваше промишлена корпорация със седалище в Индианаполис.

— Той имаше пари и беше хубав. Струваше ми се, че притежава всичко. — Ан отново започна да рисува.

Мери знаеше само, че Хари бе нанесъл такива обиди на младата си съпруга, че Ан се бе променила.

— Той излъга всички — каза Мери на сестра си. — Той си е такъв. Изключение от правилата е. Истинските мъже са поинтелигентни, знаят как да налагат властта си, освен това са способни. Те използват целия обхват на способностите и отговорностите си.

— Сигурно пак си чела списание „Форчън“ — леко я подразни Ан.

— Самото му заглавие ме привлича. — След като разговорът тръгна по-леко, Мери се раздвижи. — Тук е много разхвърляно.

— Не обръщай внимание.

— Ан, понякога не съм съвсем сигурна дали ти си създадена от моите родители. Виж колко сме различни. Като деня и нощта. Брюнетка и блондинка, черни очи и сини очи. Просто не си приличаме. Преди двайсет и шест години, когато бях на годинка и половина, не съм била достатъчно голяма, за да разбера как си дошла на бял свят. Подозирам, че някоя жена те е сменила с обикновеното дете, което всъщност е било моята сестра. Ти положително си подменено дете! Но съществува и възможността родителите ни да са те намерили под някой храст и да са те взели.

Размениха си усмивки, тъй като това беше стара закачка в семейството им. Родителите им се шегуваха, че Ан са я сменили в болницата, тъй като те не биха били в състояние да създадат такъв рядък бисер.

— Кажи, че в петък ще дойдеш с мен — придумваше я Мери.

— Мисля, че вече пусна в действие всички подробности около раждането ми. Сега наблягаш на приятелството. Но нека те попитам

какво си направила за мен напоследък?

— Все още си ми задължена, че успях да те измъкна от онази комуна на хипита в западен Тексас! — Мери млъкна за постигане на по-голям ефект. — През август...

— От хипитата се научих да бъда силна. Разбрах как да оцелявам, както и много други неща.

— Обзалагам се!

— Ти мислиш само за пари и секс.

— А я кажи, има ли нещо по-важно от тях? — запита я Мери.

— Свободата — отговори убедено Ан.

— Тъкмо това представляват парите!

— Щом продължаваш да се правиш на идиотка, май трябва да попреча на опитите ти. Ще дойда.

Изрече го с много голяма неохота. Мери се изсмя тържествуващо.

— Страхотно! Тъй си и знаех. — А след това, за да изглежда по-заядлива и да не я заподозре Ан, заяви: — Възхитих се на съпротивата ти, но си знаех, че в края на краищата ще се съгласиш и ще дойдеш. Не обличай обаче нищо шантаво. И престани да проверяваш лещата си! Много странно изглеждаш с едно затворено око. Запомни, че събирането е в петък, от шест часа, в залата за конференции. Тъй като момичето от рецепцията изчезва в пет, ще дам името ти на охраната във фоайето. Спомняш ли си как се стига до залата за конференции?

— Горедолу...

— „Горедолу“?! — взмути се Мери и много търпеливо й даде инструкции: — Стигаш до четиринайсетия етаж и влизаш през лявата врата. Лява-та! Това е страната на контактната ти леща. Вървиш по коридор, докато стигнеш друг, само че перпендикулярен. Завиваш надясно. Залата за конференции е в дъното. Разбра ли?

— Изглежда доста просто.

Мери едва се сдържа да не избухне. Затова каза:

— Имаш нужда от прислужница. Нищо чудно, че Хари те придума да се омъжиш за него. — Внезапно млъкна. — Извинявай. Говоря глупости. Знаеш го. А Хари лъже всички.

— Понякога има моменти, през които ми се струва, че те обичам до непоносимост.

— Аз също — засмя се Мери. — Обаче помни, не обличай някоя глупава дреха. Внимавай за съчетанието на цветовете. Облеклото ти трябва да е дискретно.

— Защо нямаме още една сестра? За да се налагаш и на нея, а не само на мен?

— Все ще те вкарам в правия път, да знаеш!

— Аз пък се надявам, че ще се омъжиш и ще родиш седем деца за пет години!

— Отмъщението ти е безвкусно. Петък, в шест часа! Залата за конференции.

— Наистина не ми се идва — направи последен опит да се измъкне Ан.

— Ако ти имаше друга алтернатива за светско събиране, нямаше да ми се налага да те уговарям!

— Полагаш толкова усилия да ме накараш да дойда само защото не одобряваш начина ми на живот!

— Господи, трябва да съм много предпазлива с теб!

След като Мери си тръгна, Ан написа три бележки с едри букви: Петък — шест, залата за конференции. Едната залепи на радиатора, другата — на огледалото в банята, а третата — от вътрешната страна на входната врата.

Затова в петък се преоблече три пъти, докато се спря на кремавата копринена рокля, която беше прекрасна и очертаваше тялото ѝ. Вдигна дългата си тъмна коса високо на тила, като остави по един кичур пред всяко ухо и отпусна дълъг кичур около врата си. Обу леки кремави обувки с високи токове и се загърна с испански шал в кремаво и синьо с дълги кафяви ресни.

Изглеждаше така, както трябваше — елегантна, строга, недостъпна.

Когато излезе от къщи, тя огледа мръсната си кола. Нямаше начин да влезе с кремавата рокля в прашното возило и извика такси. Затова закъсня. Точно в центъра на Индианаполис тя освободи таксито, поколеба се, преди да пресече тротоара и да мине през вечерните тълпи. Влезе във фоайето на сградата, декорирано в стил Арт нуово, където Мери работеше като счетоводителка в международна адвокатска фирма.

Ан натисна копчето на четиринайсетия етаж. Щом стигна, вратите се отвориха и пред нея се появи Мери, която въздъхна с облекчение.

— Хайде! Вече мислех, че няма да дойдеш.

— Наложих се да взема такси. Хванах пиковия час. Извинявай.

— Какво ѝ има на твоята кола? Много добре изглеждаш! Хайде, влизай. Когато ти казах да се облечеш елегантно, исках да кажа „нормално“, а не чак толкова изискано. Застани в някой ъгъл и си кротувай. Не бих желала да се месиш непрофесионално.

— А може ли да хапна? — шеговито запита Ан.

— Никой не яде на събирания!

— А ти защо чакаш тук, пред асансьора?

— Не познавам никого, с когото бих искала да вляза. Чувствам се неуверено.

Ан се разсмя чистосърдечно, когато Мери я хвана под ръка и я повлече по елегантния коридор.

— Престани да се смееш! Ставаш твърде одухотворена и привлекателна. Трябва да бъдеш намръщена. Изглеждаш така, сякаш си мислиш за някой по-пикантен виц. Защо просто не се правиш на разсеяна и безинтересна?

— Нали родителите ти са ме намерили под храст...

— От това произтичат много размишления относно истинските ти родители!

— Цигани са. Отдавна съм го установила.

— Сигурно. Това обяснява желанието ти да живееш в комуната. Ето, че стигнахме. Само си мълчи. Застани в някой ъгъл и кротувай.

— Веднага ли?

— Е, можеш да поздравиш господин Байфорд. Той е шефът, ако си спомняш. Не се дръж много приятелски. Ще те приеме много на сериозно. Най-добре хладно му кимни.

— И да хапна — настоя Ан. — Обзалагам се, че всичко е приготвено от Шарън, а знаеш какви вкуснотии прави тя.

— Тогава яж! Господи, защо не си сто и петдесет килограма?

— Дължи се на циганския ми произход. Предава се генетично от поколения. Едно време са яли много от страх да не би следващия път да няма с какво да се нахранят.

— Хайде, стига. Ах, господин Байфорд. Помните ли сестра ми Ан?

— Здравейте! — Господин Байфорд приближаваше петдесетте, цял живот беше работил много, а вече установяваше, че е пропуснал доста от удоволствията на живота. Сега искаше всичките, и то веднага.

— Господин Байфорд — каза с равен глас Ан, вирна нос и отмина без колебание. С лекота си проби път през телата около масата с ордьоврите. Сипа си в чиния раци и скариди, кифлички, пълнени с шунка и пилешко. После се оттегли и застана до далечната стена, за да избегне контакт с останалите гости. С огромно удоволствие започна да опитва творенията на кулинарния гений на Шарън. За да има достатъчно време да се порадва на вкуса на всяка хапка, Ан разгледа обстановката.

Сестра ѝ представляваше светъл сноп лъчи и преливаше от жизненост и очарование. Докато Мери се смееше и общуваше, Ан се усмихна и отхапа още една хапка. Дискретно се облиза и присви клепачи, наслаждавайки се на прекрасния вкус.

След като глътна хапката, хвърли вял поглед наоколо. Като притвори дясното си око, тя огледа събралите се с новата си контактна леща на лявото. Забеляза, че има много повече мъже, отколкото жени. Това бе свят на мъже, в който имаха пълна власт. Те подреждаха събитията и живота на подчинените си по свой собствен начин и оформяха резултатите според нуждите си. Много хора намираха подобна атмосфера за стимулираща и въодушевяваща. Бившият съпруг на Ан обаче я бе излекувал от подобни усещания.

Изследвайки чинията си, за да подбере следващата хапка, Ан внимателно облиза устни и почти се усмихна в очакване на удоволствието. Вдигна хапката към устата си и като я постави върху езика си, затвори очи, за да се съсредоточи. Великолепно!

Отвори очи и отново се огледа. Няколко мъже се състезаваха за вниманието на сестра ѝ, а Мери с лекота се справяше с тях. Повечето мъже бяха дошли с определена цел — да ги видят или да си създадат контакти. Изглеждаха внушителни. Хвърляха любопитни погледи към Ан, но тя отвръщаше очи с безразличие, като не насърчаваше никого. Те обаче продължаваха да я наблюдават. Тя отново отклони поглед към чинията си.

При следващата хапка очите ѝ се спряха върху една самотна фигура, застанала на срещуположната страна на пълната с хора зала. Този мъж беше сам и беше съвсем различен от останалите. Беше трийсет и няколко годишен, бе застанал с леко разкрячени крака, с разкопчано сако, едната му ръка беше пъхната в джоба на панталона, а в другата държеше чаша. Той се отличаваше рязко от останалите мъже.

Като затвори дясното си око, Ан го разгледа с лявото.

Заслужаваше си усилието, защото беше красив. Като художничка тя одобрително огледа хубавото му тяло. Бе много мъжествен. Коремът му беше плосък, а гръдният кош ѝ подсказа, че се занимава и със спорт, а не седи само зад бюро. На раменете му нямаше подпльнки. Вратът му беше като на атлет — силен, мускулест и преминаваше в широки рамене. Дали не бе футболен играч? Беше вдигнал високо тъмнокосата си глава... А сините му очи бяха насочени право към... нея!

Ан отвори и дясното си око и се взря в него, а той много бавно затвори лявото си око, като ѝ намигна.

Тя хвърли поглед настрани, после пак го върна към него. Той флиртуваше. В този момент към него се приближи някакъв мъж, комуто той почти не обърна внимание — само за миг отклони очи от Ан, а после отново ги насочи към нея.

Тя се извърна, облегна рамото си на стената и явно престана да му обръща внимание. Погледна в чинията си и откри, че е останало само едно изкусително парченце. Взе го и усети прекрасния вкус на кифличка с шунка. След това се поздрави за едва овладяното желание да оближе чинията, отиде до масата и си взе още няколко вкусни хапки.

Тъкмо завършваше обиколката на масата, когато забеляза, че мъжът се измъква от групичката, която го бе наобиколила. Погледът му я откри и на устните му се появи очарователна усмивка. Намерението му бе очевидно — искаше да я заговори. За да го избегне, тя си проправи път между няколко души към Шарън.

— Ако някога отново се омъжа, ще поръчам храната на теб! За съжаление, все още не мога да си позволя подобен кулинарен разкош на изложбите си.

— Когато имаш възможност, бих искала да нарисуваш сина ми Грег.

— Ще се уговорим за час.

— Наистина ли?

— Много се възхищавам на таланта ти.

Ан инстинктивно усети присъствието на непознатия. Като че ли някаква могъща разрушителна сила наруши пространството ѝ. Едва се сдържа да не се обърне, но наблюдаваше как Шарън го гледа и усмивката ѝ беше такава, каквато жените пазят само за определени мъже. На Ан ѝ се прииска да избяга.

— Вие ли сте доставили закуските? Свършили сте великолепна работа.

Шарън се усмихна обезоръжена и промърмори:

— Благодаря.

Върза ѝ се езикът! На Шарън?! Ан все още не се обръщаше към него. Вместо това вдигна високо глава и леко я наклони.

Все още говорейки на Шарън, той продължи:

— Не сте ли се замисляли за рекламен клип? И защо не? В него би трябвало да покажете как тази дама опитва ордъворите ви. Докато я наблюдавах, тя ме накара да се чувствам сякаш цял живот съм гладувал.

Той не говореше за ордъворите! През тялото на Ан премина някаква тръпка на страх. Намираше се в опасност! Сърцето ѝ започна силно да бие, дъхът ѝ секна. Тя преглътна мъчително, изпъна се и за да отблъсне надвисналата опасност, се обърна рязко към непознатия. Той не би могъл да бъде чак толкова заплашителен, колкото си го представяше. С токове седем сантиметра и половина, очите ѝ се оказаха на равнището на упоритата му брадичка. Вдигна очи към лицето му и осъзна, че беше точно от онзи тип мъже, от каквито се страхуваше. Той се усмихна. Господи! Точно такъв бе!

Къде ли беше Мери? Ан недоумяваше защо се съгласи да дойде тук. Хвърли поглед зад него, забеляза светлото сияние на сестра си и бързо ѝ смигна да дойде и да я спаси.

— Казвам се Клинт Бъроуз — обяви той.

Ан кимна, като едва си поемаше дъх.

— Да ви дам ли визитната си картичка, господин Бъроуз? — обади се Шарън. — Моята фирма приготвя храна за всякакви видове събирания.

— Да, моля ви. — Изрече го много любезно. — Моите хора вече ви познават, а ако можете да ми дадете няколко визитки, ще ги раздам.

Шарън му подаде няколко. После продължи работата си, като остави Ан Форбс сама срещу Клинт Бъроуз. Ан отново хвърли поглед зад него, срещна очите на Мери и отново бързо ѝ намигна.

— Видях ви да влизате с блондинката. Приятелки ли сте? — започна предпазливо той.

— Сестри сме.

— Истински сестри ли?

Той говореше спокойно и тихо, за да не я изплаши. А единствените мъже, които постъпваха така, бяха онези, които осъзнаваха колко опасни са в действителност и бяха сигурни, че хубавите жени са луди по тях, помисли Ан.

Клинт очакваше отговор, но тъй като не го получи, отбеляза:

— Съвсем не си приличате.

— Понякога дори се шегуваме, че съм дете на цигани и че съм била открита под някакъв храст.

— Танцувате ли? — Той си усмихна, усещайки, че вече има някаква опорна точка, за да продължи разговора.

— Не.

— Свирите ли на цигулка?

— Не.

Тя не му помагаше кой знае колко.

— Аз пък случайно свиря на цигулка — заяви той. — Ако аз ви свиря, ще танцувате ли за мен?

— Само на ъгъла на някоя улица. Парите, които ще съберем обаче, ще бъдат за мен — отвърна му механично с готов отговор, който имаше от петнайсетгодишна възраст.

— Съгласен. — Той протегна ръка, за да скрепят споразумението, но Ан само го изгледа. Знаеше, че е по-добре да не го докосва.

Той беше адвокат и притежаваше уменията да чете мислите на хората. Без да мисли, ѝ каза:

— Безобиден съм. — Говореше сериозно, което изненада дори него самия.

Тя само го наблюдаваше, тъй като не бе убедена в глупавото му твърдение.

В този момент към тях се приближи Мери.

— Ан! — Смееше се самоуверено. — Запознай се с Дингъс Макгий. По името му ще разбереш, че е италианец — пошегува се тя и се усмихна на червенокосия мъж до нея, който явно я бе развеселил. Представи му я: — Това е сестра ми Ан Форбс. И...? — Погледна с очакване мъжа, който бе застанал до Ан.

Ан замълча, затова Клинт отговори:

— Приятно ми е, Клинт Бъроуз.

— Господи! Клинт Бъроуз?! — възкликна Дингъс. — Не знаех, че сте тук. Добре дошъл в Индианаполис. Вие наистина ни правите чест. Смятах, че сте висок поне двайсет метра!

Клинт се усмихна.

— Не чак толкова... Чувам добри неща за вас.

— За мен ли? — Дингъс сложи ръка на гърдите си. — Чували сте за мен?

— За това, че сте свършили изключително добра работа за семейство Паркинсън.

— Чули сте за това?!

— Да. — Клинт кимна.

Дингъс беше честен човек и не желаше да го мислят за по-умен, отколкото е.

— Знаете ли, всъщност трябваше ми само време. Паркинсънови са толкова добри хора! Трябваше да направя нещо.

— Вие намерихте решението. — Клинт разбираше Дингъс и му отдаваше дължимото. — Много добре свършена работа.

— Благодаря. Това означава за мен повече, отколкото можете да си представите — да ми го каже самият Клинт Бъроуз!

— Няма защо. — Той погледна към Мери. — Значи вие сте сестрата на циганката...

— Кой ви го каза?

— Аз ще свиря на цигулка, а тя ще танцува.

— Наистина ли? — Изненадана, Мери погледна Ан. — И аз бих желала да съм там.

— Вие ще минете с шапката — съгласи се Клинт. — Но сестра ви иска всичките пари за себе си.

След като важни клечки като известния адвокат Клинт Бъроуз вършеха подобни глупости, Дингъс реши да вземе участие в

свободната проява.

— Мога да свиря на драмбой.

Клинт се обърна за консултация към Ан.

— Дали драмбой ще се връзва с цигулката?

— Да. — Тя отвърна трезво, очите ѝ бяха сериозни, сякаш гледаше в коридор, който никой не виждаше.

— Кога? — Той отново като че ли не говореше по темата, а имаше нещо друго предвид.

— Сега? — предложи Мери.

— Тук, в Индианаполис? — Дингъс стана предпазлив.

— Индианаполис е доста космополитен — поясни Мери. — Веднъж вървах по улицата, а пред мен имаше мъж, носещ вързоп дрехи за пране. По едно време спря и на самия тротоар започна да сортира дрехите. Всички ние проявяваме ексцентричност. Тук човек винаги може да се чувства като в Ню Йорк или Лондон.

— Но нямаме цигулка! — хладно вдигна брадичка Ан.

— Тъкмо Барт Байфорд има една в кабинета си. Ще я взема от него.

— Да, но драмбоят ми е вкъщи — намеси се Дингъс.

— Можете да пляскате с ръце и да поддържате ритъма — рече Клинт с усмивка.

Мери се засмя звънливо.

— Готово! Хайде да тръгваме.

Развеселен, Клинт погледна Дингъс.

— Ще играем ли?

— До смърт! — Вдигна стиснат юмрук в знак на клетва, макар да знаеше, че проявява неблагоприятие.

— А вие? — Клинт погледна Ан.

— Разбира се. — Ан знаеше, че прави нещо изключително безразсъдно, за което щеше да съжалява. Този мъж не беше обикновен! Ако се приближеше до него, щеше да бъде пълна катастрофа! Тъкмо това виждаше тя в невидимия коридор — хаос от чувства. Той направо щеше да я съсипе! Защо тя не се измъкна някак? Трябваше да каже само, че идеята е глупава. Започна предпазливо: — Как...

— Не мога да повярвам! — извика Мери. — Колко смешно! Вземете цигулката! Ан, ти проявяваш дори човешки качества!

Тогава Клинт се докосна до нея. Взе ръката ѝ в силните си пръсти и ѝ каза тихичко, така че само тя да го чуе:

— Човешки ли? А аз мислех, че е сън. Нима сте реалност?

— За ваше разочароваше.

— Не чак толкова голямо.

— Осъден сте на разочарования.

— Ще си тегля последствията...

Погледите им се срещнаха и всеки от двамата си даде ясна сметка какво става — това бе среща, която се случва веднъж в живота! И двамата решиха, че тук пръст има съдбата.

Когато Барт се приближи към групичката им, те чуха, че Мери го пита:

— Господин Байфорд, дали Клинт може да заеме вашата цигулка?

Само това бе в състояние да прекъсне дългия поглед между двамата. Най-сетне Клинт отместил очи от Ан и повтори думите на Мери:

— Обещавам да ви я върна в цялост и съхраненост.

— Тук ли ще свирите? — запита боязливо Барт.

— Не, ще отидем на някой ъгъл на улицата.

Новината обиколи залата като пламък.

— Какво? Какво се готви да направи Клинт? Да свири на какво? На цигулка ли? — По тази причина, когато тръгнаха, ги следваше група хора като опашка на комета. Хората се питаха какво става, къде отиват и защо. — Ама сериозно ли? И Клинт ще участва? Да... Тогава трябва да го видя с очите си.

Напуснаха залата и се наложи да изчакат асансьорите. Излязоха от сградата и отидоха пеша до централния площад в Индианаполис. Вечерта там имаше много хора.

Ан беше особено спокойна. Като че ли това трябваше да се случи и тя не можеше да направи каквото и да е, за да го предотврати. Беше дала дума и трябваше да я съдържи. Такъв ѝ бил късметът.

Вървеше до Клинт, тъй като той я държеше за ръка. В тази юнска нощ усещаше допира на дланта му, която бе топла и твърда. В другата си ръка той носеше цигулката в калъфа. Вървеше целеустремено, макар че се съобразяваше със стъпките ѝ.

Дингъс и Мери ги следваха. Мери беше изумена и въодушевена, докато Дингъс беше като стъписан, че се намира в компания, в която кой знае какво ще се случи.

Спряха пред малката църква, която се намираще близо до Клуб Колумбия, Дингъс протегна ръце към калъфа на цигулката, когато господин Байфорд го изпревари.

— Аз ще държа калъфа — предложи той. Беше нещо необикновено — това бе случай, в който Барт Байфорд никога не би взел участие. Но всичко, което правеше Клинт, променяше обстоятелствата, и Барт реши да се присъедини. Само дано не се съблекат и нагазят във фонтаните, помисли с тревога господин Байфорд!

Клинт изпробва цигулката, а погледът му беше вперен в Ан. Опъна струните, докато Дингъс потърси шапка сред последвалите ги. Заеха една от минувач, който с любопитство се спря, за да види какво става. Огледа двете жени — едната руса, а другата — тайнствена брюнетка, и се засмя.

Въодушевена, Ан свали обувките си и ги подаде на Мери. Отпусна тъмната си коса, така че тя се спусна около раменете и върза шала около кръста си така, че ресните почти стигнаха земята. После кимна, с което искаше да каже, че е готова да започне.

— Никога не бих повярвала на това, ако не бях свидетелка — заяви Мери, гледайки саможивата си сестра.

Макар и в сърцето си да бе съгласен с онова, което ставаше, Дингъс беше малко нервен. Семейството му беше твърде сдържано.

— Такава е съдбата ми — отвърна вдървено Ан.

Като смяташе, че Ан подновява отдавнашната си комичност, Мери се засмя и стрелна сестра си, но черните очи на Ан бяха вперени в Клинт. Мери се намръщи.

Клинт даде инструмента на Барт, докато сваляше самото и връзката си и ги подаде на Дингъс. Разкопча ризата и нави ръкавите си.

Барт усети тръпки на несигурност — помисли си, че Клинт се готви да скочи във фонтана.

Но Клинт гледаше Ан. Пое цигулката от Барт, сложи я под брадичката си и докосна струните ѝ. Чуха се първите плавни ноти.

Ан вдигна ръце високо над главата си със сплетени китки, тялото ѝ бе в идеална стойка. Хората се спираха да гледат. Настана особена

тишина и дълбокият сладък тон на цигулката прозвуча ясно.

Музиката имаше стилизиран ритъм, съдържащ някакъв примитивен копнеж. Клинт кимна на Ан и тя започна бавно да се движи. Явно бе, че има танцова подготовка. Обръщаше се и се навеждаше грациозно и много възбуждащо. Музиката и движенията ѝ пораждаха езически копнежи. Ан знаеше, че танцува за Клинт.

След като тялото ѝ се нагласи към жалбата за несподелената любов, започна да се движи по-свободно и хората се отдръпнаха, за да ѝ направят място. Беше сигурна, че замисленият син поглед на Клинт я следва, но сега черните ѝ очи го избягваха. Той свиреше виртуозно и с чувство, а тя отговаряше с танц от дълбините на душата си. Беше прекрасно. В шумната петъчна вечер магията им сякаш създаде оазис сред задръстения от движението център на Индианаполис.

Когато танцът ѝ свърши, Ан се върна към обичайното си държание. Примига с очи, за да разбере къде се намира, и погледът ѝ падна върху Клинт, който изтръгваше последни стонове от инструмента.

Изведнъж се чуха шумни коментари, приятелски закачки, както и аплодисменти. Дингъс мина с взетата назаем шапка, а собственикът ѝ го придружи при събирането на монетите. Приближи се полицай и запита какво става. Дингъс му даде парите за полицейския фонд, като остави един долар наем за собственика на шапката.

Клинт отново облече сакото си и се усмихна на веселите подкани да изсвири още нещо. Скрита зад публиката, Ан прошепна на Мери, че трябва да си върви. Мери вдигна ръка за сбогом към Дингъс, не обърна внимание на вика на Клинт и двете изчезнаха в тълпата...

ВТОРА ГЛАВА

Мери подкара колата от запазения за фирмата паркинг в гаража и тръгна на север. Без да осъзнава защо бягат, тя запита Ан:

— Какво стана?

— Не съм сигурна, но предполагам... — Ан се засмя. — Сигурно е от циганската ми кръв, която ме предупреждава за опасност.

— Клинт Бъроуз е светило в света на адвокатите — изрече сериозно Мери.

— Сигурно.

— Определено проявява интерес към теб. Защо ли те доведох? — пошегува се. — Само да бях оказала съпротива срещу настояванията и молбите ти да дойдеш...

Ан не отвърна на шегата, само каза:

— Чувствам се доста объркана.

— Добре. — Мери не можеше да измисли какво друго да каже. Разбираше я.

Поеха на изток, а след това пак на север. Малката бяла къща на Ан беше разположена на просторно място зад ограда, която се намираще много близо до улицата. Тревата беше ниско подстригана, а висока дъсчена ограда скриваше големия заден двор.

— Преспи една нощ, преди да вземеш решение — обърна се Мери към сестра си, след като паркира. — Не отказвай напълно и прибързано на Клинт. Може ордъврите на Шарън да са повлияли на рецепторите ти. Малко чесън върши опасни неща.

— Взирах се в един коридор...

— Ами... — започна Мери и млъкна. — Каквото и да е, тази среща между двама ви беше важна — продължи накрая. — Трябва отново да надникнеш в твоя коридор.

— Дингъс е подходящ за теб.

— Добър адвокат е, но не е мой тип мъж. Не е достатъчно амбициозен. Малко е скован и официален. Но дано се намери някой, който да го научи да се пречупва, преди да е станало твърде късно. Не

мога да повярвам, че тази вечер дойде с нас! И никога не съм си представяла, че ще направиш нещо спонтанно като танца ти.

— Нямах избор.

— Хайде, не се прави на изплашена.

— Мога да прекъсна познанството си с Клинт. Но няма нужда да го правя. Просто ще го оставя да отmine.

— Сигурна ли си? Откъде знаеш, че си права?

— Хари достатъчно ме обърка емоционално и опитът ще ми стигне за цял живот.

— Всъщност никога не си ми казвала. Ти просто... го остави. Беше толкова странно. Сигурно е било ужасно, за да го напуснеш по този начин.

— Благодаря ти, че не се възпротиви, когато тази вечер те помолих да тръгнем. Знам, че ти се искаше да останеш.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

— Много си специална, Мери.

— Знам. Дължиш ми съществуването си. Освен това мога дори да те понасям — засмя се сестра ѝ.

— Мини след ден-два. Рисувам нещо вълнуващо. Искam да го видиш.

— В някои моменти ти завиждам на чувствителността. — Мери я наблюдаваше изпитателно. — Аз виждам различни неща, чувам думи и звуци, опитвам вкуса на храната, улавям аромати... Но имам съвсем обикновени усещания. Ти ме надминаваш и аз се ядосвам. Но си мисля, че съм създадена да бъда такава обикновена, каквато съм.

— Ти си необикновена.

— Обичам предразсъдъците.

— Рисувам нещо дълбоко лично. — Ан млькна, докато слизаше от колата, после се наведе и додаде през отворената врата: — Ела някой ден, за да ти покажа душата си.

— Докато те отглеждахме, натрупах голям опит!

— Всеки ден мама и татко благодарят на Бога, че ги е дарил с чудо като теб — усмихна се Ан.

— Страхуват се да му благодарят за теб, защото тогава той може да забележи, че всъщност те няма.

— Изказване съвсем типично за любимата ми сестра! Върви си и ме остави да си вляза. Целомъдреното ми легло ме очаква!

Той дойде. Ан лежеше на леглото в малката къщичка и лятната луна грееше ясно. Разбра, че е там, преди да чуе тихото почукване. Тя дори не помръдна. Чу и второто леко потропване. По-добре, че не позвъни. Усети безшумните му стъпки по алеята до портичката, после леко я отвори. Заобиколи къщата.

Тя не помръдваше, само очите ѝ се движеха при крадливата му походка. Не я повика. Просто беше там. Тя слушаше шепота на тревата, когато мина покрай прозорците ѝ, и го чу да спира, сякаш знаеше къде лежи. Стоеше там. Всеки усещаше присъствието на другия. Той остана дълго. После безшумно си тръгна. В този момент тялото ѝ се отпусна и тя заплака, тъй като разбираше, че макар сега да си бе тръгнал, връзката им тепърва започваше...

Призори Ан сънува онзи мъглив коридор и знаеше, че ще го изследва по-пълно, но засега виждаше само бъркотия и се върна. Страхуваше се. Събуди се със същото усещане от съня и разбра, че хаосът се отнасяше за другите — онези, които тя не познава. Но за кои? Намръщи се, чудейки се как самотният ѝ живот ще се усложни с хора, които не познава.

Тя беше самотна жена, която рядко търсеше приятелите си. Мери задоволяваше слабата ѝ необходимост от контакти. Родителите ѝ я гледеха, но се объркваха от нея. Гледаха рисунките и картините ѝ и се удивляваха. Усмиваха се и я целуваха по бузата. Тя разбираше, че нямат общи теми за разговор.

Родителите ѝ твърдяха, че приличала на нейна леля по бащина линия. Затова думата „странен“ винаги я свързваше с тази леля. Казваше се Анет. Анет бе избягала с любимия си в някаква неизвестна страна, чието име Ан беше забравила. И двамата загинали във въстание още преди Ан да се роди. Ан пазеше снимка на леля си, на която тя беше с някакъв национален костюм. Когато Ан изживяваше сложни и объркани чувства — както сега — вадеше снимката от сандък, сложен в дълбоката ниша на един прозорец, и я гледаше. Искеше ѝ се да бе познавала леля си. И се чувстваше още по-самотна...

Клинт дойде преди сестра ѝ. Пристигна в десет сутринта. Почука на вратата и Ан вече знаеше кой е. Отвори вратата и застана сериозна и сдържана в изцапания с бои лилав комбинезон без ръкави. Беше привързала косата си в строг кок. Не му се усмихна.

— Изплъзваш ми се — каза той, но в тона му нямаше дори нотка на укор.

— Не е вярно.

— Може ли да вляза?

— Работя.

— Чух, че си художничка. Бих искал да видя работите ти.

— Ще купуваш ли?

Тя вдигна брадичка, а той забеляза весела искра в очите ѝ.

— Може би — усмихна се леко.

— Тогава можеш да влезеш за малко. — Тя отвори вратата широко и — противно на схващанията си — му разреши да влезе в светилището ѝ.

В предверието имаше високо платно в китайски стил, което беше много деликатна и сложна работа. Той се захласна по него, както и повечето хора, които го бяха виждали. Тя изчака търпеливо, докато очите му поглъщаха съкровището. После го заобиколи и влезе в стаята. Не беше подредена. Подът беше гол и тук-там изцапан с боя.

Стените бяха покрити с картини, скици, акварели, рисунки. Всички те създаваха някаква съгласуваност, независимо от липсата на определена подредба. Подсъзнателното чувство за хармония на Ан ѝ бе помогнало да разположи картините идеално. Той застана и започна да разглежда интересните ѝ творби. В собствената си сфера той беше гигант, но тя не го застрашаваше професионално и затова свободно можеше да оцени таланта ѝ.

— Боже мой! — изрече тихо Клинт.

— Други казват същото, но с различен тон. — Тя се усмихна, като го погледна така, сякаш ѝ беше сроден по душа.

Докато разглеждаше картините ѝ, тя продължи да се усмихва и той не можеше да си даде сметка какво става с него. Докъде ли щеше да го доведе всичко това?

Погледът му се плъзна по картините на стените. Имаше нарисувани морски вълни и зимни сцени, в които прозираха въображаеми чувства и моментни състояния. Тя имаше страхотен талант!

Малкото мебели бяха скрити от личните вещи на художничката. По масите и етажерките имаше големи тежки рула с хартии, палитри с цели или изстискани туби бои и няколко големи буркана, в които бяха натопени четки. Към северните прозорци имаше обърнати триножници с опънати платна в различен творчески стадий.

Имаше и портрети, които изглеждаха като че хората са били случайно хванати в момент, в който нещо важно е привлякло вниманието им.

Ан хвърли покривка над картината, върху която работеше.

— Продаваш ли някои? — Той огледа множеството по стените.

— Подготвям изложба.

— Много си талантлива.

— Щастлива съм да го чуя.

Той се обърна към нея.

— Защо избяга?

— Знаеш.

— Опасяваш се от нещо, но защо избяга от мен?

— Виждам как двамата попадаме в хаос...

— Не се страхувай. — Докосна с пръст бузата ѝ. — Нищо не се печели, без нещата да се объркат поне малко.

— Досега ми е дошло твърде много.

— Но аз ще бъда с теб. Ще успокоявам топката.

Погледна го с ясни разбиращи очи.

— Не можеш да бъдеш с мен. Невинаги.

— Но ако имаш нужда от мен, аз ще дойда.

— Откъде си толкова сигурен?

— Не знам. Никога не ми се е случвало нещо подобно. Снощи стоях под прозореца ти, като си представях къде лежиш, а ти беше будна и ме усети. — Гласът му беше дълбок, а сините очи я гледаха напрегнато. Не беше смутен, а само проявяваше любопитство. Беше приел връзката им. — Не се затваряй в себе си заради мен.

— Страхувам се...

— От мен ли?

- От поличба. От това, което ще стане.
- Нищо лошо няма да ти се случи.
- Откъде си толкова сигурен? — Изразът ѝ стана тревожен.
- Не бих позволил някой да те обиди.
- Може да не зависи от теб.
- Не е възможно.
- Всичко това е много странно.
- Сега започвам да вярвам в съдбата. Видях те, а ти ми намигна.

Прекрасно, дяволито, изискано...

— Имам нова контактна леща. Бях късогледа с лявото око и ми е много чудно, че мога да виждам вече толкова ясно. Затварям дясното, за да гледам през лещата. Иначе никога не бих ти намигнала.

— Значи съдбата ми е зависила от такъв тест? — Засмя се весело, а очите му заискриха дяволито. — Значи съм заинтригувал жена, която изпробва контактната си леща...

— Ти си великолепен! Бих искала да те нарисувам.

— Гол в леглото, задоволен?

— Това ли търсиш — сексуално удовлетворение?

— Много повече. И ти го знаеш.

— Нямам намерение да се омъжвам отново.

— Кой беше съпругът ти?

— Хари Уорсоу.

— Той ли? Жив ли е?

— Да.

— Тогава значи е луд да те остави. — Намръщи се леко. — Но пък не съм чувал някой да споменава, че е луд. А в неговия бизнес това се разчува. — Изглежда я внимателно. — Така ли е? — Тя се обърна и не му отговори, затова той констатира: — Значи е така. — Бе приел, че е невинна. Каквото и да се бе случило, не тя е била виновната! — Искам да променя мнението ти за мъжете.

— Аз нямам лошо мнение за мъжете. Само не искам да губя свободата си.

— Любопитно...

— Само съм предпазлива. Въпрос е на собствено решение. Трябва да съм свободна.

— Аз имам много лека ръка — обеща ѝ той, но погледът му беше сериозен.

— Но все пак ръка! — настоя тя.

— Ръката помага... Предпазва... Защишава... — Леката ѝ усмивка го обърка. — Не знам как да се държа. Това е необикновено ухажване. Все едно, че са минали месеци, а се познаваме едва от вчера, когато ти си пробвала контактната си леща. Но искам да знаеш, че те бях забелязал, преди ти да ме видиш. Намигването ти само ме окуражи да те заговоря. Не беше дошла да се срещнеш с хора и да завържеш познанства.

— Честно казано, отидох заради храната.

— Никога през живота си не бях виждал нещо толкова еротично, колкото вкусването ти на ордьоврите. Бих искал и мен да опиташ по този начин...

— Мисля, че си много опасен мъж, Клинт Бъроуз!

— Не съм!

— Нали ми каза, че си безобиден?

— Наистина е така.

— Ти си център на водовъртеж!

— Това е вярно, но за работата ми. А нашите отношения са нещо съвсем различно.

— Много бързо ме успокояваш, но дали наистина е нещо различно? Или само искаш да ме вкараш в леглото си?

— Мислих и за това.

— Когато беше под прозореца ми ли?

— Не, колкото и да е странно. Моментът беше много напрегнат... Имах чувството, че контактуваме телепатично. Ти усети ли го?

— Да.

Той се приближи и сложи ръка върху главата ѝ. После видя как тя несъзнателно пое въздух, а очите ѝ потрепнаха от вълната чувства, която заля и двамата. Беше нещо повече от сексуално привличане!

— Какво е това? — тихо запита той. — Какво става? Ти също го усещаш, нали? — Тя само кимна. — Какво искаш да направя?

— Прекалено късно е... — Тя се усмихна унило. — Макар снощи да имаше момент, в който ми се стори, че мога да избегна връзката с теб...

— Не можеш. Нито пък аз. Изпитвам непреодолима нужда да те целуна. — Гласът му стана дрезгав.

— Не знам обаче дали аз ще мога да те целуна...

— Нека първо опитаме с една лека целувка.

Тя широко разтвори очи. Знаеше, че тази „лека целувка“ ще бъде първата от много, които щяха да последват.

Той наведе лицето си към нейното, като я наблюдаваше напрегнато, дишането му стана неравномерно, а мускулите — напрегнати. Тогава устните му едва-едва докоснаха нейните. Беше невероятно! Клинт пое дъх на пресекулки, като я прегърна и леко я притисна към себе си. Не успя да се въздържи от още една целувка — толкова страстна, че погълна и двамата.

Внезапно Ан заплака, облегната на него.

— Беше... Толкова отдавна... — Защо ли му го каза?

— Моля? — запита той след моментно колебание.

— Нищо... — Тя дълбоко пое въздух. Погледите им се срещнаха.

Той ѝ се усмихна и нежно я целуна.

— Вършиш ли нещо тъй земно като да се храниш с обикновена храна, богиньо? Защото аз съм смъртно човешко същество и имам нужда от храна.

— Веднага ли?

— Колкото е възможно по-скоро!

— Ела в кухнята, ще те нахраня.

Введе го в примитивна, но чиста кухня. Смели кафе, а после му направи омлет. Предложи му хрупкави леки кифлички, пълнени с кайсии и орехи. Те буквално се топяха в устата му и той облиза трохите от устните си.

— От Шарън ли са? — запита той.

— Не, аз ги правя.

— Но ти си художничка!

— Обичам и кулинарното изкуство.

Междувременно кухнята се бе изпълнила с купи, тигани и чинии.

— Ще ти помогна да приберем — предложи Клинт.

— Не е необходимо. Мейбъл идва да ми помага. Плащам ѝ добре. Не обичам да разтребвам.

— Имам опит като помощник-келнер. Да ти покажа ли?

— Ще го запомня.

— Може ли да видя стаята ти — там, където лежеше снощи?

— Не сега...

— Ще почакам. Само ми я покажи.

— Тя също е разхвърляна.

— Искам да видя къде мечтаеш...

Тя неохотно го преведе през малкия коридор към единствената спалня в малката къщичка.

— Можеш ли да си представиш да построиш къща само с една спалня?

— Но е голяма и красива. А картините са великолепни. Тази например много ми харесва. — Той показва една, която представляваше замък. Конусообразната шапка над назъбен парапет на бойна кула представляваше всъщност обкръжена жена. Само ръката, свита в юмрук, на спасяващия я герой се подаваше от лявата страна. Човек като че ли ги гледаше някъде отдолу. Клинт се обърна към Ан.

— Това ти ли си?

— Откъде разбра?

— Това съм аз. — Той посочи юмрука.

— Ти би ли ме спасил?

Той като че прояви нетърпение при този излишен въпрос.

— Да — изрече твърдо.

— От какво?

— От какво ли... — Изглежда я с присвити очи. — От самата теб.

— Откъде знаеш?

— Не знам. Само предполагам. Нарисувала си я след развода.

— Да.

— Значи разводът те е прихванал като пленничка в обсадения замък, така ли?

— Не разводът, а бракът.

— Тогава защо разводът не те освободи?

— Не знам.

— Знаеш. Трябва да бъдеш свободна от мен. — Извърна се и огледа стаята. Неоправено женско легло с драперия от розов шифон. Снежnobели чаршафи и лека копринена кувертюра. Възглавници с дантелени къдрички. Но в леглото като че никой не беше спал. Колко странно — след срещата им предишния ден е спала тъй спокойно...

— Къде живееш? — запита тя.

— В ремонтираната фабрика за ръкавици Локърби. Съвсем скоро пристигнах от Чикаго. Там имам брат, който е женен и има две деца.

— Моето семейство пък живее тук. Нямам много роднини.

— Разкажи ми нещо за тази картина.

— Ако ти я обясня, ще трябва да общувам с теб.

— Толкова ли си неспокойна? — запита я той, след като огледа по-внимателно картината.

— Вече не. Успях да си създам свой свят, където намирам спокойствие, свобода и се чувствам в безопасност. Затова се бунтувам срещу твоето нахлуване в него.

— Смяташ, че нахлувам като завоевател ли? Мислех, че се явявам като твой спасител.

— Издигнала съм високи стени около моя замък...

— В такъв случай си се изолирала.

— Да. От посегателства — съгласи се тя, — от страдания, от разочарования.

— От живота — поправи я той.

— Опарих се и беше ужасно.

— Но ти не си беглец!

— Не съм, защото не понасям мисълта за съревнование.

— А трябва ли да го има?

— То съществува!

— Но не между нас — настоя той.

— Дори между нас — поклати глава Ан.

— Но ние не можем да си обърнем гръб!

— Знам — рече тя с въздишка.

— Всичко ще бъде както трябва. Повярвай ми!

— Вече не ми е останала вяра.

— Пусна ме да вляза в твоя свят! Ще изчакам, докато сметнеш, че си в безопасност и решиш да ме допуснеш по-близо до себе си! — Тя не отвърна и Клинт погледна към часовника до леглото ѝ. — Трябва да тръгвам — рече неочаквано. — Имам среща. Но... Искаш ли да остана?

Отново направи така, че решението да бъде нейно.

— Не този път.

— Целуни ме за довиждане — помоли той.

— Следващия път... — уклончиво обеща тя.

Клинт разбираше, че Ан не постъпва така нарочно, за да го измъчва. Тя действително смяташе, че не би могла да понесе още една целувка. Затова той се въздържа и дори не я докосна. Трудно му беше да я остави. А и тя като че ли — независимо, че беше объркана — не проявяваше особено желание да го пусне. И все пак беше по-добре да тръгва.

— Ще се отбия по-късно — обеща ѝ.

Тя го погледна и разбра всичко. Кимна в отговор и Клинт си тръгна. Ан затвори вратата след него и отчаяна се облегна на нея.

Започваше се! Каквото бе предначертала съдбата, това щеше да се случи. Ан нямаше избор...

Докато Клинт тръгваше, жълтият котарак на Ан влезе през отворената врата. Ан го заведе в кухнята и му даде пилешко дробче.

После се върна в ателието и дръпна плата, който закриваше картината. Бе нарисувала душата си. Дръпна стола си до прозореца и дълго време се взира в творението си. После се върна при него и започна да поправя долния ляв ъгъл. Дали душата ѝ не се променяше?

Когато Мери дойде следобед с покана за вечеря при родителите им в неделя, Ан показа картината на сестра си.

— Знам, че всеки щрих е пресметнат и има определен смисъл, но имам чувството, че тези обширни пространства ме плашат. Ръката, която се смаява в долния ъгъл, ме кара да мисля какво ли ми предстои...

— Тя не се смаява. Събира сила.

— Така ли? — Мери леко се намръщи, а после вдигна очи към Ан. — Това не е ли ръката от предишната ти картина „Героят“?

— Вероятно...

— Това ръката на Клинт ли е?

— Сигурно.

— Това ли те плаши?

— Да.

— Бихме могли да отидем в Англия за известно време. Имам да взимам отпуск.

— Така само ще забавим всичко.

— Толкова зле ли е?

— Не знам...

— Ще се видите ли отново с Клинт?

— Нямам друг избор.

— Имаш, естествено! — непримиримо изрече Мери. — Ти си свободна жена. Няма нужда да правиш нещо, което не искаш! — След малко доброто ѝ настроение се върна и тя продължи: — Освен, разбира се, да дойдеш на вечеря в неделя. Мисля, че мама ни е намерила поредния кандидат за женитба. Искях да те предупредя — в случай, че решиш да отбиеш номера с някои твои познати, чиито деца са те заразили с остра заразна болест, като заушка или дребна шарка, например.

— Твой ред е да се справиш с този кандидат. Аз отблъснах предишния.

— Аз ще заведа Дингъс. Мама се разтрепери, когато я накарах да го покани. Много ще го харесат. Това би трябвало да ги отрезви.

— А ти искаш ли това да стане?

— Любопитно ми е — призна Мери. — Сигурно защото е толкова сдържан. Може би бих успяла да направя така, че да се отпусне и да разтвори очи малко по-широко. Твърде дълбоко е потънал в правото. Време му е да разбере, че в живота има и други неща. Обаче е добър човек и работи упорито. — Ан мълчеше и Мери побърза да я увери: — Не че съм хлътнала по него или нещо подобно.

Сестра ѝ я изгледа замислено.

Късно следобед се обади Клинт.

— Хайде да вечеряме навън.

— Купих скариди и филе.

— Тогава да хапнем при теб!

— Дадох една скарида на Мак и той я одобри.

— Кой е Мак? — запита той след известно колебание.

— Котаракът, който сега ме притежава.

— Само за известно време обаче!

— Тъкмо от това се страхувам. — Тя вече не се шегуваше.

Всъщност той наистина би искал Ан да е негова.

— Няма защо да се страхуваш — отхвърли той страховете й. — Ще дойда и ще донеса вино. Искаш ли да взема нещо друго?

— Изборът е твой.

— Бих избрал теб.

— Може да се окажа отровна...

— Поне ще умра щастлив — засмя се той и затвори.

Тя облече дълга копринена рокля, която подчертаваше извивките на тялото й. Беше тъмносиня на големи червени точки и червени биета около деколтето, около ръкавите и на подгъва. Сплете дългата си черна коса на плитка. Беше боса.

Ан бе напрегната, докато чакаше Клинт. Разхождаше се, а Мак я наблюдаваше. Когато най-сетне Клинт дойде, тя се бе овладяла и се държеше хладно и спокойно.

Той сложи виното на кухненската маса и й поднесе букет от гладиоли. Тя взе голяма ваза, натопи цветята и ги постави върху масичката до прозореца. За първи път Клинт зърна задния двор през прозореца и се изненада.

В него растяха всякакви растения и бурени; приличаше на английска градина, имаше и езерце — четири на три метра — в което плуваха златни рибки. На цимента около езерцето имаше метална маса и столове. Тухлена пътека водеше към цветните насаждения, дърветата простираха клони над тях, така че дворът беше сенчест.

— Да не би градинарят ти да е напуснал?

— Съседите поддържат тревата пред къщата. А градината в задния двор си е моя и само аз се занимавам с нея. Преди да купя къщата, тя е била неизползвана почти петнайсет години. Харесах я заради всичките фиданки, които бяха израсли. Виж какво разнообразие!

— Очарователно е — заяви той с известна изненада.

— Веднъж в една книга прочетох, че бурените са необичани цветя. Някога виждал ли си отблизо глухарчетата? Много са изящни.

Широка дъсчена люлка висеше от високо кленово дърво, между две други дървета край оградата имаше хамак, а на верандата също бе поставена люлка-диван с навес.

— Предполагам фактът, че Мак е котката на джунглата, няма нищо общо с това, че си купила това място.

— То е за мен. Само за мен. Аз съм свободна. Нямам маникюр, не съм опитомена.

— Аз и не искам да те опитомявам — увери я той меко.

— Не съм подходяща за твоя свят.

— Тогава ще променя света си!

— Би могъл. — Тя пренесе гладиолите на масичката до езерцето.

И двамата се загледаха в цветята в тази безгрижна красива обстановка...

ТРЕТА ГЛАВА

През следващите дни Ан и Клинт — фигуративно казано — кръжаха един около друг като непознати същества. Макар да я привличаше, тя беше предпазлива, а той се опитваше да сломи защитата ѝ.

Като всеки адвокат, Клинт имаше строго ограничено свободно време. Той пътуваше до други градове за консултации. Идваше при Ан в най-различно време през денонощието. Тя никога повече не се скри както първата вечер.

Клинт предизвикваше искрения ѝ смях. Например, лягаше в хамака и ѝ предлагаше да му вее с щраусови пера през топлите летни дни. Тя пък пускаше зрънца грозде в отворената му уста. Той миеше чиниите и чистеше с прахосмукачка колата на Ан, но понеже се отнасяше към всичко това безгрижно, този негов труд не ѝ правеше особено впечатление.

Клинт копнееше да я люби в обраслия с бурени двор. Би могъл да я придума и тя би се предала, но той искаше много повече от тялото ѝ...

Пренесе цигулката си при нея и в дъждовни дни ѝ свиреше, а котаракът Мак идваше и слушаше...

Докато дните се нижеха един след друг, тя все повече се привързваше към Клинт. Наблюдаваше го и започна да му прави скици. Позволяваше ѝ всичко, но добре премерваше думите и държането си, макар и наяве, и насън да мечтаеше за нея.

Започна да се съсредоточава трудно. Наблюдаваше движенията на тялото ѝ и искаше да я докосне. Тя го подлудяваше и той не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за нея.

Беше изтънчено мъчение да е с нея, да чува гласа ѝ. Усмивката прогонваше сенките на всичките му неприятности. Би било истинско

вълшебство, ако Ан го докоснеше! Единствено железният му самоконтрол го възпираше да не я грабне в прегръдките си.

Не можеше обаче да се насити да я гледа. Измъчваше се от страстта, която изпитваше към нея, особено когато вълните на желанието неумолимо го понасяха във водовъртежа си. Въпреки това не си позволи да я вземе в обятията си или да я целуне отново.

Само понякога милваше косите ѝ, полагаше ръката върху рамото или държеше ръката ѝ. Но не я докосваше така, както мечтаеше. А мечтаеше да я люби.

Започна да спи лошо.

Един спокоен ден, докато лежаха на тревата и наблюдаваха пеперудите, тя му каза:

— Налагаш си много здрави задръжки.

Той се изненада от думите ѝ, избухна в смях и поклати безпомощно глава. Тя се изправи на лакът, за да разгледа лицето му.

— Защо се смееш?

— Защото смятах, че го правя незабележимо. А се контролирам така, че понякога имам чувството, че ще се взривя, защото те искам прекалено силно. Обаче се радвах, че те заблуждавам успешно. Как разбра?

— По дишането ти. Правиш се, че се отпускат, а тялото ти е напрегнато. Движенията ти са или твърде бързи, или заучени, но в никакъв случай не са непринудени.

— Значи кариерата ми като артист се провали! — засмя се той.

— Би могъл да ме имаш...

— Ан...

— Знам, че не е лесно за теб. Но ще ти помогна да се успокоиш. Ще ти дам онова, което искаш. — При тези думи тя се изправи, свали дългата си памучна рокля през главата и я захвърли на земята. Спокойно легна върху нея по гръб.

Клинт моментално съобрази нещо. Тя никога не е била ухажвана, нито пък е пожелавала някого... И очевидно никога не бе изпитвала истинско удоволствие от любенето. Беше изумен.

След като тя съблече роклята си, желанието възпламени тялото му. Ръцете му се разтрепериха, дишането му стана тежко и накъсано. Осъзнаваше обаче с кристална яснота, че не може да я люби сега — не и ако искаше връзката им да продължи.

Защото Ан не търсеше любов от него — само искаше да му дари спокойствие. Тя нямаше да го люби. Щеше да бъде само един акт на физическо желание, който да му даде освобождение от натрупаното напрежение. Все пак Ан проявяваше желание да му го позволи. Но той не можеше да я люби. Не така.

Налагаше се много тактично да отклони предложението ѝ. Тя отвори очи и без да помръдне глава, се взря в него. Забеляза, че я наблюдава — явно бе много объркан. Тя плътно стисна очи.

Страхуваше ли се? Какъв мъж е бил Хари Уорсоу? Докато я разглеждаше, Клинт разбра, че тя не е ужасена, а само решена да издържи. Разрешаваше му да обладае тялото ѝ по най-интимния начин, ала тя нямаше да изпита удоволствие, просто щеше смирено да понесе всичко.

Съчувствието, което изпита в момента, го спаси. То не намали желанието му, ала го накара да помисли първо за нея. Протегна ръка и я сложи върху рамото ѝ. Тя трепна.

— Любов моя, какво ти е сторил той?

— Нищо. — Отвори очи. — Само всичко свършваше твърде бързо...

— Боже мой!

Тя отново затвори очи и промълви:

— Не болеше много. Малко по-късно ми минаваше. Можеш да го направиш. Знам какво е. Ще го понеса. За мен няма значение. Само не ме карай да чакам прекалено дълго. Много се напругам и тогава ме боли повече.

— Изобщо не би трябвало да боли! — Ядоса се на непохватния ѝ бивш съпруг. — Би трябвало да ти е много приятно, тогава ще искаш да се любиш отново и отново.

— Така ме убеждаваше и той. Твърдеше, че съм фригидна. Не ми се сърди. Няма да ти се карам.

Думите ѝ му причиниха страдание. Той обхвана главата си с ръце, изпитвайки желание да пребие Хари. Как е възможно някой мъж да се е отнасял толкова зле с Ан?!

Бавно се придвижи към нея, за да не я изплаши, обърна се настрана и каза:

— Ти си красива. Нека те погледам.

— Добре. Моля те само, не се бави, защото започвам да се притеснявам — изрече тя бързо, без да отваря очи.

— Днес нямам време да се любим и...

— Добре. Това ще продължи само няколко минути. Започвай и свършвай.

Клинт се чудеше защо тя затвори очи — дали за да не гледа акта? Плътна ръка по копринената кожа на рамото ѝ.

— Не, аз ще те любя дълго, защото бих искал първият път да бъде идеално. Освен това бих искал и ти да изпиташ удоволствие.

— И аз бих искала да е така — каза тя, след като пое дъх. — Той като че ли го правеше от задължение. Но аз просто не можех... Не ми харесваше...

— Тогава няма да го правим. Докато ти не ме помолиш.

Тя го погледна тревожно. Гласът ѝ беше несигурен, в него се долавяше и съжаление:

— Тогава значи никога няма да го правим.

— Ти май не разбираш колко много те обичам. Не бих могъл да те изоставя, даже никога да не се любим.

— Но... Това няма ли да е много трудно за теб? Тогава защо да оставаш? Не е ли единствената причина мъжете да се нуждаят от жени?

— След като не знаеш какво е любовта, все едно, че не знаеш фонетиката. За да разбереш думите, трябва да започнеш със звуците. Ти си страшно непросветена в любовта, скъпа. Трябва да започнем отначало. Ще започнем от основата. Ти си жена — прекрасна и желана. Аз съм мъж. Аз имам възможността да ти доставя удоволствие и да създам деца. Мъжете наричат жените тяхна собственост, но това е много егоистично. Точно обратното е. Ние сме роби на жените. Не бих искал да взема една чудесна жена и да ѝ позволя да реализира силата си, но ти губиш много от живота. А без теб аз също губя.

— Казах ти, че за мен няма значение — отвърна тя съвсем сериозно. — Разбирам те, можеш да правиш всичко.

— Когато... — Трудно му беше да спомене името на Хари. — Когато той те целуваше, ти изпитваше ли същото, както когато аз те целунах?

— Той не беше привързан към мен. Ако нямаше да се любим, Хари не ми позволяваше да го докосна, да го целуна или да го

прегърна. Винаги се измъкваше. Или ме отблъскваше. В началото, след като се оженихме, аз се опитвах да бъда нежна. Виждала съм хора да се целуват и аз бих искала да ме прегръщат така, но на него не му харесваше...

— Но ти ми позволи да те прегърна.

— Да, с теб ми харесва.

— Тогава нека пак те прегърна. Обещавам, че няма да те любя. Отпусни се. Нека ни е приятно заедно.

— Отново ще си облека роклята. Съжалявам...

— Съжаляваш ли?

— Той не обичаше да ме гледа гола. Притеснявах го, освен ако...

— Аз пък искам да се разхождаш без дрехи. Изключителна си!

— Наистина ли?

— О, Ан, погледни се! — Леко я погали по корема. — Колко е прекрасен допирът на ръката ми с кожата ти! Каква хубава линия се образува от пъпа до това пухкаво място. — Тя настръхна и се напрегна. — Няма да ти направя нищо.

— Гърдите ми са твърде меки...

— Сигурно е време за периода ти. — Усмихна ѝ се нежно.

— Не. Но той ме притискаше много силно. — Тя се изчерви и сложи ръце върху гърдите си, като че искаше да се защити.

— Наранявал ли те е?

— Не, не. Просто беше... груб. Щом се разплачех, се вбесяваше. Казваше, че ако не съм фригидна, щяло да ми хареса. Попитах моята лекарка и тя се съгласи с него, макар да ми се струваше, че не е така. Лекарката ми каза, че ако има предварителна подготовка, страстта у жената се събужда и тогава мъжът може да не е груб, но да не е и тъй нежен. Обяснението ѝ не беше повече от онова, което Хари правеше. Значи съм фригидна. — Погледна го тъжно.

— Но ти не се целуваш като фригидна жена!

— Никого не съм целувала така, както теб. На теб ти е приятно и ми помагаш. Правиш го така, сякаш аз съм част от целувката.

— Точно това представлява любовта, такава трябва да бъде и любенето. Толкова много те искам! Но ще чакам, докато ти ме пожелаеш. Сега искам само да те прегръщам и да те целувам.

— За мен няма значение, ако... ме любиш — повтори тя.

— Искам да ме пожелаеш!

— Клинт, това може никога да не стане. Тогава какво?

— Ще разсъждаваме по този проблем, когато му дойде времето, мила. — Тя се разрида, а той се изплаши. — Какво има? Нищо лошо не се е случило. Недей да плачеш, любима! Всичко ще бъде наред. Аз съм тук и нищо лошо няма да ти се случи. — Бавно я притегли към себе си и я успокои. Седна, взе я в прегръдките си и започна да я люлее. Но тя продължи да плаче. Най-накрая той я вдигна, отнесе я върху люлката на верандата на сянка, сложи я в скута си и започна бавно да я люлее.

— Толкова се страхувах! — призна Ан разтреперана.

— От мен ли? Как можеш да се страхуваш от своя герой? Аз съм твоят защитник. Никога не бива да се боиш от мен!

— Винаги съм отбягвала контакти с мъже. Никога нямаше да изляза от скривалището си. Ти влезе в него и се боях, че всичко ще започне отначало. За мен беше толкова ужасно!

— Защо не ми каза?

— Не знаех, че мога да ти се доверя.

Той изстена и я притисна по-плътно към себе си.

— Ан, за бога, не се затваряй така! Как бих могъл да реша проблемите ти, ако не знам какви са?

Тя все още лежеше в прегръдките му гола и дишаше на пресекулки. Той я целуваше, пускайки в действие всичките си умения. Нетърпеливият му език се плъзгаше към плътно затворените ѝ устни, но не много настойчиво. После езикът му продължи огнения си път към ухото ѝ, но все още напрегната, тя се задъха и потрепери. Потърка лице във врата и целуна рамото ѝ. Помисли си, че би трябвало да получи медал за издръжливост. Най-сетне отпусна ръце, присви очи и призна:

— Всичко се обърка.

— Можеш да го направиш — каза тя и го погледна с невидящи очи.

Ако го направеше обаче, той щеше да спечели битката, ала да загуби войната. А ако искаше някога да има любовта ѝ, сега се налагаше да издържи.

— Искам да стана. Сигурно ще трябва да вдигна нещо тежко.

— Защо? — Ан се изправи и застана пред него.

— Това няма да реши проблема, но все пак ще помогне. — Стана и тръгна сковано към къщата.

— Ти си толкова различен! — Тя вдигна роклята си от земята и я изтърси.

— Ето! Запомни го! — Бързо се обърна към нея. — За теб е важно да го разбереш. Аз съм друг мъж.

— Знам! — Облече роклята си. — Казах ти, че можеш да го направиш.

— Не желая. Тъкмо това се опитвам да ти обясня. Искам да се любим. Ще те науча каква е разликата между това да го направиш и да се любим.

— Няма да можеш. Хари се опитва почти две години. Не стана.

— Хари не е бил учител, а използвач — рязко ѝ отвърна Клинт.

Очите ѝ се разшириха. Не беше глупава и разбра какво искаше да ѝ каже. Грешката не беше нейна, дали бе на Хари? Никога не се бе замисляла. Беше приела цялата вина върху себе си. Дали и Хари не е бил малко виновен? Вероятно. Ала пак стигаше до основния факт, че е фригидна. Наведе глава и като че цялата ѝ крехка фигура се смали.

— За какво мислиш? — запита той.

— За това, че не успях.

— Искаш да кажеш, че ако се бях нахвърлил върху тази скована жена, щях да спечеля ли? И какво?

Все едно че ѝ удари шамар. Някога Хари казвал ли ѝ бе същото?

— Поне щеше да получиш облекчение — каза му тя.

— А ти? — поинтересува се той. — Ти какво щеше да получиш, освен болка?

Това я изненада, защото никога не бе обсъждала с Хари какво получава от акта тя.

— Аз съм неспособна да изпитвам каквото и да е удоволствие. Не получавам нищо. Само давам.

— Твоят Хари те е карал само да участваш в акта. Звучи вълнуващо. Някога обаче любил ли те е?

— Казах ти, че можеш да го направиш. Защо ми се сърдиш? Същият си като Хари!

— Не! — изрече той, след което направи няколко крачки към нея и я хвана за раменете. Прегърна я и силно я притисна към себе си. — Не ти се сърдя. Ядосвам се, защото си била използвана по този начин. Откога си разведена?

— Почти три години. Омъжих се на двайсет. Сега съм почти на двайсет и шест.

— Никога ли не си чела някаква литература? Никога ли не си чувала за предварителна игра, за оргазъм и за любов? Всичко това е в тялото ти. Не ти ли е било любопитно как реагира то?

— При мен не се получава...

— Тази лекарка, при която ходиш, не те ли прегледа?

— Прегледа ме...

— Не си ли ходила при друг лекар? При терапевт?

— Казаха, че зависи от мен. Хари не искаше да ходи никъде.

— Чакай да отгатна. Казал ти е, че това е твой проблем.

— Да.

— Добре, ще те посъветвам нещо. Искаш ли?

— Омръзнало ми е от съвети! Вече нямам никакви проблеми. Излекувах се. Ако теб те няма, на мен и така ми е добре. Не се грижи за мен. Няма да стане.

— Не съм чак толкова голям страхливец. И ще се върна отново. Смятам те за изключително желана. — Усмихна ѝ се.

— Ти не си единственият мъж, който ме гледа така.

— Значи си била и с други мъже, освен с Хари.

— Не, с моя проблем никога не съм се изкушавала.

— Аз обаче приемам предизвикателството. — Засмя се.

— Остави ме. Нека да бъде така, както преди да се срещнем.

— Не мога да те оставя.

— Само ще измъчиш и двама ни!

— Ще бъдем приятели.приятели, които се целуват. Няма да искам нищо повече от теб.

— За теб това не са нормални отношения. Ти имаш нужда от жена и секс.

— Ще се справя.

— Клинт, бих искала... — Не знаеше какво точно иска, но се тревожеше заради него.

— Поне не си безразлична към мен.

— Само да знаех какво да направя.

— Радвай ми се като на приятел. Разказвай ми нещо. Слушай ме. А аз ще те прегръщам и ще те целувам.

— Това мога да направя. — Погледна го неуверено.

— И аз, принцесо моя от кулата! Искам да те прегърна, преди да ти кажа довиждане.

Тя се отпусна в обятията му. Клинт обсипа лицето ѝ с безброй леки целувки. После я пусна. Дали тя осъзнаваше как се е вкопчила в него?

Ан работеше трескаво за изложбата си, но когато Клинт идваше, му се усмихваше и оставяше всичко. За нея той бе по-важен от работата ѝ. Той пък внимаваше да не злоупотребява с времето ѝ. Но таеше надежда, че тя не го отпраща набързо.

Затова се опитваше да не ѝ пречи и правеше така, че да седи при нея, докато тя работи.

Докато Ан рисуваше, той ѝ свиреше на цигулка и това ѝ доставяше удоволствие.

Веднъж отидоха да разгледат заедно галерията на Джон Хейс на Масачузетс Авеню, където трябваше да бъде изложбата ѝ. На улицата имаше малки магазинчета, както и други галерии.

— Пространството е твърде ограничено — заяви критично Клинт, след като огледа галерията.

— Ограничено ли? Ти колко картини мислиш, че имам?

— Достатъчни са за огромно ателие — отвърна той. — Тук не могат да се побрат всичките ти платна.

— Глупости! — възрази Ан. — Мястото е достатъчно. На мен поне ми стига.

Клинт нае камион да пренесе картините ѝ. После си взе свободен ден, за да ги окачи. На света няма по-добър приятел от него, мислеше Ан.

— Ти си великолепен! — каза му тя вечерта, докато ядеше хотдог.

Клинт забеляза, че тя не обръща голямо внимание на това, че в меката питка кренвиршът е студен. Наблюдаваше я как извива език, за да прихване парченце лук.

— Бяло вино и хотдог — точно онова, от което има нужда една изтощена жена. — Беше много доволен, че ѝ доставя удоволствие.

— Изложбата ще бъде прекрасна — каза тя на Клинт.

— Тя вече е.

— Ти закачи картините идеално. Страшно си търпелив — нито веднъж не се оплака. Даже Джон се отказа.

— Ти направи всичко както трябва.

— Да — усмихна се тя доволна, докато той я наблюдаваше. — Как въобще успя да си вземеш свободен ден?

— Бях безмилостен — призна й.

— Харесваш ми, Клинт.

— На гениите винаги трябва да се помага със земните неща. А днес беше важен ден.

В този миг тя се наведе и го целуна! За първи път правеше нещо толкова импулсивно. Той толкова се трогна, че очите му се изпълниха със сълзи.

— Няма да се отървеш само с тази сладка целувка. Искам още една! — настоя Клинт.

Ан вдигна ръце и го прегърна. Намести главата си между врата и рамото му. Ръцете му мигновено я обгърнаха, а тялото се изпълни с желание. Тя отметна глава и се усмихна към сериозното му лице, а после застана на пръсти и го целуна с меките си устни.

Когато го пусна и се плъзна по чувствителното му тяло, той попита с дрезгав глас:

— След колко време пак ще имаш изложба?

— Чак догодина — рече тя и отмахна един кичур от косата му.

— Трябва да ти кажа, че ще ни трябва поне един ден да откачим картините. Затова ще дойда след месец, когато изложбата свърши.

— Може да не се налага да ги свалям. Ако ги продам, купувачите ще си ги откачат.

— Няма никакво съмнение, че ще продадеш всичките.

— Това защо те натъжава? — запита го объркана.

— Ако няма картини за сваляне, няма да получа и целувка от благодарност.

— Ще те целувам за всяка продадена картина — засмя се Ан искрено развеселена.

— Готово! Вече ми дължиш две. Ще ти покажа кои две искам.

Стана й интересно кои е избрал и тръгна заедно с него. Едната беше съвсем малка — бе я избрала допълнително за баланс.

Представляваше въдичар на Бялата река. Сред дивата природа акцентът падаше върху мъж, който ловеше риба. Атмосферата беше тиха, спокойна.

Втората, която Клинт избра, бе съвсем различна. При всяко вглеждане в нея, се откриваха все нови и нови неща. Представляваше море и затова беше в морскозелени тонове.

Той ѝ написа чек, а тя залепи картички, че картините са продадени. Малката картина му подари и той я прие. След като го целуна за продадената картина, той пък я целуна за подаръка. Сините му очи блестяха. Тя даваше ли си сметка, че вече е протегнала ръка към него?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няколко дни преди откриването на изложбата, Ан се обърна към Мери:

— Уговорихме се с Шарън. Направих акварелен портрет на сина й, а в замяна тя ще осигури храната за откриването.

— Ако хората разберат, че Шарън е поела грижата за храната — рече замислено Мери, — ще си помислят, че правиш голям удар.

— Не непременно. Просто биха могли да помислят, че съм постигнала най-доброто съчетание. Храна и картини.

— Много си хитра.

— Сестра ми Мери ме е възпитала така.

— Тази Мери сигурно е друга хитра жена — кимна Мери. — Част от успеха идва, като заложиш на изгрыващите звезди и от тях да извлечеш полза.

— Като говорим за изгрыващи звезди, как е Дингъс Макгий? — запита Ан. После се засмя. — Знаеш ли, винаги, когато изричам цялото му име се сецам за поемата на Робърт Сървис „Кремирането на Сам Макгий“. Чела ли си я?

— Аз си падам по хумористични стихотворения.

— То е доста близо...

— А като стана дума за изгрыващи звезди, как е Клинт? Много силно впечатление ми направи вчера с търпението си, когато ти променяше местата на картините.

— Ти там ли беше?

— Толкова беше заета да им намериш места, че не виждаш нищо друго. Аз донесох хотдога и...

— Спомням си — изненада се Ан.

— Ходих и за още тел.

— О, да. Наложих се да чакаме.

— Той сигурно те обича.

— Смятам, че само му е интересно. Никога не е бил така напорист, но и ограничаван в живота си. Не може да реши проблемите

ми, а аз страдам заради него, защото той не си тръгва.

— Да си тръгне ли? — Мери се намръщи.

— Направо е безнадеждно. Обречени сме.

— Звучи като през викторианската епоха.

— За да може този проблем да попадне в подходящ момент от времето, помисли си колко ужасно е било за хората от викторианската епоха да заслужат този етикет.

— Какъв проблем?

— Не мога повече да имам връзка с когото и да било. Все ми се струва, че ще настъпи хаос, ако продължим да се виждаме.

— Смятам, че добрите отношения между мъж и жена са толкова редки, та никой не смята, че любовта протича гладко — заяви позрялата Мери.

— Значи между вас с Дингъс не върви гладко?

— Защо смяташ, че между нас има нещо?

— Защото не говориш за него.

— Както и ти за Клинт. Бих искала Дингъс да си замине.

— Преследва ли те?

— Не. — Мери тръгна безцелно из почти празното ателие. — Всъщност той лесно се разсейва от работата си. Нещо изниква в службата му и той така потъва в работа, че забравя да се обади. Забравя ме. После идва вкъщи и се държи, сякаш трябва да се радвам, че се виждаме.

— А ти не се ли радваш?

— Бих искала да му нанеса поне средна телесна повреда — рече мрачно Мери.

— Много си дребна и не си в подходяща нему категория. Ще бъде много смешно, ако се опиташ.

— Обаче ще бъда напълно доволна, защото той ще ми обърне поне някакво внимание!

— Сигурно ще се омъжиш за него — замислено произнесе Ан.

— Не бъди такава пророчица! — Мери се раздражни и стана неспокойна.

Ан също ставаше все по-неспокойна. Нямахше представа какво става с нея. Допреди неотдавна живееше съвсем спокойно. Всъщност нищо не се бе изменило. Продължаваше да се крие в своя свят. Двоят

беше светилището ѝ, а котката — стимулиращият ѝ дразнител. Все още рисуваше до забрава. Но вече не беше доволна...

Защо ли? Търсеше и не можеше да открие причината. Животът ѝ продължаваше да е същият. Но не. Не беше. Имаше една промяна и това бе Клинт. Не, не може да бъде! След като реши, че няма връзка с него, Ан го елиминира като причина за неудовлетворението си.

За разлика от Дингъс, Клинт ѝ се обаждаше всеки ден. Ако не можеше да се отбие, телефонираше ѝ по няколко пъти.

„Иска ми се да съм с теб“ — прозвучаваше дълбокият му глас. Или пък: „Представях си как лежиш на тревата сред цветята като нимфа“. Или само: „Липсваш ми“.

Затова Клинт не би могъл да е причината за вътрешното ѝ неудовлетворение. Сигурно непрекъснатата ѝ напрегнатост се дължеше на предстоящата изложба. Откриването щеше да бъде в петък вечерта. На поканата пишеше, че ще има сирена и вино. Колко ли души щяха да дойдат? Как щяха да възприемат едногодишния ѝ труд?

Миналата година бе направила първата си изложба. Справи се много добре. Но как публиката щеше да възприеме тази? Ан въздишаше и кършеше ръце.

Най-после, за да сложи край на измъчващите я мисли, тя извади опънато на рамка платно и започна да скицира върху него. Смеси темперни бои върху бял емайлиран поднос и започна да рисува. Седнала на високото си столче, разположи платното малко наклонено върху масата и нарисува картина от откриването на изложбата ѝ. Всички малки фигурки на хора се смееха, разговаряха, ядяха, пиеха и никой не гледаше към картините ѝ. Нарече я „Възторжен отзвук“.

Без да се колебае, я остави настрана и взе твърд картон за акварел. Изчисти четките си и отстрани темперните бои. С голямо нетърпение взе чиста палитра и започна да размесва водните бои по повърхността ѝ.

Напълни ваната с няколко сантиметра вода и натопи хартията, после я остави за малко да изсъхне. После я сложи върху масата и започна портрет на Клинт. Скицира предизвикателната стойка на главата, сините очи, които се взираха в нейните. Изтегли назад косата му — както вятърът я развяваше навън. Оформил съвършено устните му над упоритата брадичка.

Внимателно нанасяше преливащите се цветове, като бършеше четките с чиста кърпа. Щом хартията започна да съхне, с една тънка четчица нарисова сините му очи. Изплакна четката и водата от нея покапа върху захабения под.

По пладне Клинт я завари там. Той имаше ключ, влезе и се постара да не отвлича вниманието ѝ. Тя вдигна очи към модела и промени една линия, отново погледна и изостри друга. Сложи още цвят към засъхващите бои и пак попи с парцал.

Свърши и се отдръпна доволна. Вдигна високо ръце, опъна се и се усмихна на Клинт. Той отиде при нея и целуна меките ѝ устни, преди да погледне портрета си.

Значи така го виждаше тя. Толкова твърд ли бе? И нима ѝ се струваше така красив, както го бе нарисувала? Е, поне очите му бяха същите — сини и дълбоки.

— Уловила си ме — каза той, но думите му не се отнасяха за картината.

Тогава тя му показа „Възторжения отзвук“.

— А къде е самата художничка? — запита той и се засмя. Пръстът ѝ посочи една изкривена смалена фигура. — Това да не би да е като кошмар за теб? Така ли смяташ, че ще се случи с теб? Не хвърли ли поглед към красивите картини, които си окачила? Те всички са там и очакват да грабнат вниманието на хората, които ги видят. Защо се чувстваш тъй неуверена?

— Това е кошмарът на всеки, който зависи от одобрението на публиката — на непознати заети хора, които имат съвсем различен живот. А ние трябва да привлечем вниманието и на онези, които нямат време да ги видят. Даже Шарън сигурно се безпокои дали хората ще харесат забележителните ѝ вкуснотии.

Клинт поклати глава.

— Ти ще ги опиташ. А Шарън ще наблюдава само теб. И не бива да забравяш, че вече продаде една картина — припомни ѝ. — На мен.

— Ти още се опитваш да ме настроиш на твоята вълна. Парите не бяха проблем за теб. Направи го заради целувката.

— Да. — Той остана невъзмутим. — Бих направил всичко, за да ме целунеш. А ако ме обикнеш, бих извършил и невъзможното.

— Знаеш, че винаги можеш да ме имаш — напомни му тя тихо.

— Но не така. — Взе я в прегръдките си и се взря в лицето ѝ. — Трябва да ме искаш толкова много, че да пожелаеш да те любя.

— Клинт, животът ми беше извънредно лесен, преди да се появиш.

— Аз бях един невинен страничен човек. Видях те и това беше всичко. Привлече ме, за да изпробвам нов вид взаимоотношения.

— Не съм имала намерение да те привличам.

— Нямаше избор. Беше предопределено да се срещнем и ще бъдем заедно до края на живота си. Колкото по-скоро го разбереш, толкова по-лесен ще стане животът ми.

— Добре ли си? — намръщи се тя.

— Направил съм така, че утре следобед и вечерта да съм свободен, за да мога да ти давам кураж.

— Бъди спокоен, всичко ще бъде наред.

— Не ме ли искаш с теб?

— Но, да! Разбира се! Ала не бива да се изтощаваш.

— Целуни ме!

Беше толкова мил! Тя отново беше боса, затова трябваше да се изправи на пръсти. За да стигне до устните му, тя се опря до тялото му. Той можеше да ѝ помогне, като се наведе, но не го направи.

Беше стигнал до границата на лудостта от копнеж по нея и когато тя се облегна на него, той не успя да се въздържи и я прегърна, но предпазливо. Наведе я върху едната си ръка, а с другата погали гърдите ѝ.

Тя затаи дъх, тъй като целувката му събуди у нея нещо, което не беше изпитвала. Като че ли се изплаши. Потрепери и реши да го отблъсне с ръце, но не го направи.

Бе благодарна, задето силната му ръка я поддържа, защото ѝ се стори, че ще припадне. Сърцето ѝ биеше лудо, едва дишаше, коленете ѝ трепереха, а по тялото ѝ се разливаше непозната досега, ала много приятна топлина. Ръката ѝ тъй натеза, че се отпусна сама. Ето, това беше целувка. Беше вълшебно! Също като на кино. Винаги бе мечтала за такава, но смяташе, че никога няма да я изпита.

Той повдигна глава. Лицето му се бе зачервило, цялото му тяло трепереше. Очите му бяха потъмнели от страст. Ръката му все още беше върху гърдите ѝ.

Ан се бе отпуснала с полузатворени клепачи. Лицето ѝ бе бяло като платно, а устните — полуотворени. Дали не е припаднала, изплаши се той. Какво бе направил с нея? Внезапно тя се намръщи, бавно отвори очи и той разбра, че е провалил всичко. Беше търпелив толкова дълго време, а сега провали всичко с жадната си целувка!

Ан вдигна глава и още повече се намръщи.

— Защо трябваше да спиращ? — запита тя с усилие. В гласа ѝ се долавяше упрек.

Значи тя искаше да я целува! Усети под ръката си как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Като опарен, той я пусна, пое въздух и пъхна ръце в джобовете си. Вдигна очи към тавана. Отиде до етажерката с книги и се опита да я повдигне. След това се върна и погледна Ан.

Тя стоеше пред прозореца и се взираше навън. Бе обхванала пламналото си лице с ръце.

— Добре ли си? — запита той предпазливо.

— Как бих могла да ти кажа?

Клинт приближи бавно до нея и се наведе към лицето ѝ. Зениците ѝ се бяха разширили, но лицето ѝ бе сериозно.

— Ще го направиш ли пак, Клинт?

Той се изкашля и се разходи, преди да спре на една ръка разстояние от нея.

— Бих искал да отбележиш този ден в календара си. Ако някога се усъмниш в любовта ми, спомни си го. Ако не те обичах повече от живота си, вече щеше да си изнасилена!

— Не съм... съвсем... сигурна, че... това би било изнасилване — прошепна тя.

— Като че ли имаме някакъв прогрес — изрече той дрезгаво след известно мълчание.

Вторачиха се един в друг, после Ан се усмихна. Клинт също се усмихна. Тя се засмя, а след миг се смееше и той. Смяха се до сълзи. Сетне се прегърнаха.

Той обви ръце около кръста ѝ, повдигна я и я завъртя в почти празното ателие. Свлякоха се на пода задъхани.

— А сега? — запита Ан.

Тялото му се стегна. Но случайното изкушение не влизаше в плана на Клинт.

— Още не. Не бъди нетърпелива — отвърна той със съжаление.

— Ти си странен мъж.
— Аз съм мъжът, който те обича.
Любовта обаче не правеше впечатление на Ан.
— Смятах, че обичам Хари. Обичала съм мъжа, за когото съм го смятала, но след това той се превърна в нищо.
За нея любовта беше илюзия, осъзна Клинт.
— Затова изчакваме. — Забеляза разочарованието й. — Искам да си сигурна.
— Страхувам се от любовта...
— Наистина човек трябва да е предпазлив — съгласи се той. — Току-виж се обвържеш с някоя циганка, която те омагьоса.
— Винаги съм смятала, че родителите ми не са истински. Знам, че са ме родили, но все пак...
— Чел съм за хора, които се чувстват така.
— Аз наистина ги обърквам. Едно време се молах да съм нормална.
— Ти не само, че си нормална, но си единствена, уникална, неповторима! — нежно я увери дълбокият му глас.
— Толкова си мил с мен...
— Осъзнаваш ли, че ме обичаш?
— Ти много ме... смущаваш. Чувствам се неудобно.
— Но вече не се страхуваш от мен, нали? — предпазливо запита той.
— Не се страхувам от теб, но се безпокоя за душевния си покой.
— Ала не можеш да живееш в пашкул, напълно загърбила всичко.
— Но аз си имам картините, задния двор и Мак!
— А близки хора? Приятели?
— С Мери поддържаме контакт...
— Не и с мен, така ли?
— Ти много ме изкушаваш... Но все едно да скоча от скала в мъгла. Не знам къде ще се приземя — отвърна му тя искрено.
— Аз ще съм там, за да те хвана, да те преведа през мъглата и да направлявам стъпките ти, докато прогледнеш.
Тя го изгледа замислено, после наведе глава и целуна китката му. Сетне се размърда и сплете крака по турски.

— Ти си създаден за рекламен агент, а не за адвокат. В работата си би трябвало да успокояваш хората и да им помагаш да разбират.

— Тъкмо по тази причина съм адвокат. Езикът на правото е сложен. Вярвам в реда и законите, които трябва да се създават и прилагат за благото на цялото общество, а не да бъдат манипулирани от алчност, хитрост или корист.

— Очевидно е, че във Вашингтон има нужда тъкмо от такъв като от теб.

— Аз не съм политик.

— Предполагам... че би могъл да останеш в моя пашкул, тук, в Индианаполис, и никога да не изпиташ истински... Не, не! Аз...

Ала той я обърна по гръб и я притисна към пода. Тя му се смееше! На устните му се появи много опасна усмивка.

— Малките мишлета не се борят с големите котки — предупреди я. — По-добре се откажи от рискове.

— Този път. — Тя опита да се засмее и прехапа долната си устна.

Той наведе глава и започна да я целува, докато тя отвърна на целувките му. После леко захапа долната ѝ устна, преди да я пусне. Очите и на двамата бяха широко отворени. Ан дишаше неравно и насечено. Той повдигна глава, за да надникне в очите ѝ, сетне отново се наведе и я целуна.

По тялото ѝ премина гореща тръпка. Коленете ѝ се повдигнаха и раздалечиха, а пръстите се вкопчиха в косата му.

Той отново повдигна глава и се вгледа в лицето ѝ, докато ръката му се плъзна към напрегнатата гърда. После устните му намериха втвърденото зърно през материята на блузата и се впиха в него. Ан изстена и се изви към него.

Внезапно той се обърна и легна по гръб, закрил очите си с ръка. Изоставена, тя го погледна с недоумение, сетне се претърколи, легна върху гърдите му и го целуна. Той я остави да прави това известно време, а после заяви:

— Закъснявам. — Потупа я по дупето и я целуна по челото. Изправи се и тръгна, като я остави да лежи на пода. Когато обаче излизаше през вратата, си подсвиркуваше весело.

Цял следобед Ан бе ядосана и хвърляше каквото ѝ попадне под ръка. Отиде в галерията, но беше нетърпелива и намусена. Всички се зачудиха, но проявиха търпение и отдадоха държането ѝ на напрежението преди изложбата. Мери се намръщи.

Ан никога не беше хвърляла каквото и да е. Нареди две картини да бъдат преместени.

— Иди в клуба и поплувай — посъветва я Джон.

Но тя се върна вкъщи и се просна на люлката в градината. После скочи и изчисти езерцето. Трябваше да държи Мак надалеч от рибките. После огледа критично задния двор и реши, че е много разхвърлян. Започна да изкоренява бурените!

Клинт я завари там. Спря и огледа празните места. След това се взря в Ан, като едва сдържаше напирещата върху устните му усмивка.

Като го видя, тя разбра, че именно той беше разрушил рая ѝ! Изръмжа, изправи се на колене и запрати една топка бурени заедно с корените и пръстта към него. Той с лекота избегна удара и се засмя наум.

Отиде при нея, а тя намусено се отдръпна. Той обаче я грабна на ръце и я отнесе до чистото езерце. Отмести решетката и въпреки виковете ѝ, я пусна вътре. След нея влезе и той, укроти я и започна да я целува. Сетне отново я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята, като навсякъде по пътя оставяха мокри следи. Положи я внимателно върху леглото. Изплашен, котаракът скочи оттам и избяга.

Клинт гледаше Ан. Тя вдигна брадичка и се облегна на лакът. Той свали подгизналото си сако и го хвърли на пода. Хвърли и всичко останало от себе си, а тя го наблюдаваше, затвори дясното си око, за да вижда по-добре, но щом най-после отвори и двете, остана като хипнотизирана. Клинт беше като древногръцка статуя на бог!

Тогава той отиде до леглото, седна и много умело започна да сваля всички мокри дрехи от нея. Известно време тя се съпротивляваше, но той сякаш не забелязваше. Взе горния чаршаф и започна да я бърше енергично, после по-леко, а най-накрая избирателно. Целуна хладните ѝ от водата устни.

Как може да е тъй студена, когато неговата плът бе толкова гореща? Ръцете му придърпаха тялото ѝ към неговото. Тя се притисна още по-плътно, а гърдите ѝ се опряха в неговите.

Той я обърна по гръб и се изпъна до нея.

— Моментът настъпи — прошепна Клинт и Ан потрепери. — Не ме отблъсквай — помоли я.

— Продължавай. — Даде съгласието си, сякаш винаги го бе правила, а този път е само малко сърдита и нетърпелива.

— Когато ме помолиш, както трябва...

Започна да удря гърба му със слабите си юмруци и за малко не заплака от яд. Обаче, когато той опита да се отдалечи от нея, тя не го пусна.

Тъкмо тогава я целуна. Целувката я замая. Силните му ръце я притиснаха още по-силно. Дишаше учестено, а после изведнъж железната му дисциплина отново се наложи.

Това силно я впечатли — даже в такъв момент той можеше да спре заради нея. Започна да се отпуска и тогава той остави нещата в нейни ръце. Нямаше да я обладае, освен ако тя не го поискаше. Внезапно Ан осъзна, че го желае.

Клинт впи горещите си устни във втвърденото зърно на едната ѝ гърда, после — на другата. Ан се заизвива от удоволствие, каквото не бе изпитвала досега.

Когато се откъсна от гърдите, езикът му остави огнени дири по корема и още по-надолу, към лоното на нейната женственост. Тялото на Ан замръзна за миг, сетне се изви, а от устните ѝ се изтръгна стон.

Ръцете му бяха горещи, а дъхът — изгарящ. Целувките му бяха влажни и проникваха в плътта ѝ, влудяваха я. Почувствала се безпомощна, тя не знаеше какво да прави. Вкопчи се в него. Искеше да го докосва, да го целува, да го вкусува...

Той чу въздишката ѝ на наслада, но когато се притисна към ръката му, той се отдръпна. Ан издаде звук на недоволство. Клинт се засмя гърлено и тя помисли, че смехът му е възбуждащ не по-малко от милувките му.

Той сложи длан на най-чувствителното ѝ място и го потърка с едно силно движение, преди да плъзне ръката си по хълбока ѝ.

— Би могъл... да продължиш... — Движеше се неспокойно, притискаше се към него, извиваше се.

— Когато ме помолиш!

— Не ставай глупав!

— Кажу „моля“ — задъхано промълви той.

Телата им се триеха едно в друго и всеки не спираше да милва плътта на другия. Клинт покри гърдата ѝ с длан и леко притисна зърното между пръстите си. Внимателно я наблюдаваше, но очите ѝ бяха затворени, а унесената ѝ усмивка изразяваше удоволствие. Ан дори не забеляза какво го окуражи да прави — не, задължи го. Той продължи да я възбужда, а тя се извиваше от удоволствие.

— Помоли ме! — Гласът му бе дрезгав.

— Мо... Моля те. — Едва го изрече.

Клинт обаче я остави да почака още малко, сетне легна върху нея, за да го усети целия, като я целуваше отново и отново — леко и мило, и я милваше нежно. Ан се отпусна напълно, той вдигна глава, за да може да гледа лицето ѝ, и навлезе в нея. Но мускулите ѝ не спряха обладаването му, а се стегнаха плътно около него. Това я изуми. Той остана неподвижен. Тогава Ан отново се вкопчи в него, а той изстена.

Неочаквано тя се засмя.

— Ти си циганска вещица!

— Прекрасно е! Не боли! — Тя помръдна. Направи няколко опита. Направо го подлуди!

Той стисна зъби и започна да брой. Едва успяваше да се сдържи, а тя се гърчеше, плъзгаше се като обезумяла. Тогава го помоли:

— Клинт! Помогни ми!

Накрая той се раздвижи. Ан се напрегна, стисна зъби и започна да стене от наслада. Заплака, когато той я отведе до върха, а после я отнесе в царството на вълшебствата...

ПЕТА ГЛАВА

Изтегнат до Ан, Клинт постепенно успокои дишането си. После бавно се обърна настрани и я погледна. Леко положи ръка върху корема ѝ, докато тя все още лежеше, както я беше оставил.

— Нали твърдеше, че си фригидна! — сгълча я на шега той. — Каква лъжлива хитра циганка си!

Тя го наблюдаваше предпазливо. Усмихна му се леко, но не отвърна. После опита да придърпа чаршафа върху голото си тяло. Той обаче не ѝ разреши. Дръпна го от ръцете ѝ и го отметна надолу към краката им.

— Какво правиш? — скара ѝ се.

— Мислех, че искаш да се покрия.

— Защо? — втренчи се той в нея.

— Хари винаги... се извъръщаше и ми казваше... да се покрия.

Клинт я гледаше безизразно.

— Горкият глупак! — Цяла минута наблюдава застиналото ѝ лице, после погледът му се плъзна надолу. Приятно му бе да я гледа. Размърда ръката си върху корема ѝ и поклати глава.

— Фригидна ли? Направо ме направи за смях. Това предизвикателство ли беше?

Тя свенливо протегна ръка и докосна лицето му. Беше толкова неуверена, че срамежливият ѝ жест привлече вниманието му. Наведе глава към ръката ѝ и я целуна.

После се сниши така, че ръката ѝ да попадне на тила му и се наведе напред, за да я целуне.

— Фригидна съм... — прошепна Ан.

— Никога повече не го споменавай! — Усмихна ѝ се. — Направо ми се разтреперват краката, като си помисля какво би ми се случило, ако бях дошъл тук малко по-рано, докато си бесняла. Слава богу, че си изразходвала част от енергията върху бедните плевели, преди да налетиш на мен.

— Не успях да те улуча!

— Само с пръстта. Каква страшна циганска вещица си! Сега, след като изпита върха на емоционалното общуване, бих искал да те видя как танцуваш.

— Но ти ме хвърли в езерото!

— Не, не съм — защити се той. — Само те потопих във водата, за да те охладя в лятната горещина. Тъй се беше распалила... — изпитваше явно самодоволство — ... че не осъзнаваше от какво имаш нужда, затова първо трябваше да те поохладя... — Тя го изглежда със съмнение и той продължи: — А и аз влязох във водата с теб.

— Направо ме подлуди!

— Беше честно. Ти ме подлудяваш цели два месеца!

— Да не би да мислиш, че не ми е свито сърцето за утрешното откриване? Или че ти ме разстройваш? — Погледна го с единствената си леща.

— Не аз, моя едноока циганко. Ти сама се разстройваш. Аз действам на страничната линия.

Тя отвори дясното си око и се взря в Клинт.

— Никога не съм изпитвала нещо по-страшно в живота си. Изгубих контрол над себе си!

— Би трябвало веднага отново да го направим. Когато човек опитва нещо ново, най-добре е да упражнява уменията, за да е сигурен, че няма да го забрави. — Взе свободната ѝ ръка, допря я до тила си, после отново я хвана и я сложи на главата си. Сетне пое другата ѝ ръка и я потърка у гърдите и надолу по корема си.

— Все още се възстановявам — започна тя решително.

— Докато ти се възстановиш, аз мога отново да проявя интерес. Последните думи, с които отправи молба към мен, бяха да ти помогна, затова предполагам, че пак ще поискаш същото. Винаги съм готов да услужа на жена в нужда. Ако те обхване нова страстна вълна, искам да бъда готов. Трябва да започнеш да работиш върху мен, за да заангажираш вниманието ми!

— Аз обаче съм напълно спокойна!

— Сигурно, но ще се промениш.

— Не го прави!

— Защо не?

— Няма да го правиш няколко дни и...

— Хайде да се обзаложим на нещо. — Той се усмихна похотливо. — Какво ще кажеш за двайсет цента?

— Искаш да кажеш отново да го направим? Утре ли?

— Скъпа, след като отвори вратите на желанието си, бихме могли да бъдем цяла нощ заедно. Може даже да не отидеш на откриването... на изложбата си утре вечер в галерията. — Целуна я продължително и започна да милва копринената ѝ кожа с устни.

— Аз... Не мисля... — понечи да рече, но се оказа, че не бе в състояние нито да мисли, нито да говори!

— Какво не мислиш? — вдигна глава от зърното на едната ѝ гърда той.

— Не съм сигурна...

— За нищо не се безпокой. Смятам, че ще бъда съвсем готов за следващата ти атака, когато и да решиш да я предприемеш.

— Доста си напорист, нали?

Той се засмя нескромно, а тя въздъхна блажено, после се усмихна и започна да се смее.

— Колко изумително беше!

— Да...

— Никога не съм си представяла, че ще бъде така. Мислех, че хората лъжат.

— Горкият Хари! — Погледна я с нежност. — Какво е пропуснал!

— Не съм сигурна, че той е изпитвал някакво удоволствие от мен. Бях толкова фригидна, че той се обръщаше и изчезваше веднага, щом го направеше. Не само че бях фригидна... — продължи тя. — Дори не съм добра домакиня. Не мога да поддържам реда в къщата и...

— Той да не би да се е оженил за теб, за да поддържаш къщата му? — прекъсна я Клинт. — Не можеше ли Хари да разтребва? Не можеше ли да си позволи да наеме жена?

Ан изучаваше лицето му. Наистина бе различен. Собствените ѝ родители твърдяха, че тя е причината Хари да се вбесява. Твърдяха, че изобщо не са учудени, задето е било така.

— Въобще не бях никаква домакиня... — настоя тя.

— И какво правеше по цял ден?

— Бях съпруга на Хари Уорсоу. Изведнъж се оказа, че съм включена във всички възможни комитети. На двайсет години аз се

движех с хора, които бяха по-възрастни от мен, които знаеха какво вършат, и които предполагаха, че аз също знам какво правя. Имаше събрания, обеди, коктейли и вечери... Беше пълна лудница! Явяваха се лица и имена, към които трябваше да се приспособявам. Това ми беше работата.

— След като това е била твоята работа, не му ли е хрумвало, че имаш нужда от помощ? Той съвсем сам ли върти бизнеса си?

— Да — призна тя. — Действително. Сам управлява корпорацията. Не позволява на никого да се меси.

— Значи Хари се връщаше вкъщи и очакваше вечерята да е готова, така ли?

— Да. Обичам да готвя, но мразя да чистя. Въобще нямам време и винаги е разхвърляно.

— Единственото, което аз искам, е редовно да сменяне чаршафите!

— Няма да дойда да живея при теб. — Изгледа го предизвикателно.

— Искам да се ожения за теб, Ан.

— Не!

— Ако смяташ, че имам намерение да служа като жребец за събуждения ти апетит, значи подценяваш чувството ми на собственост.

— Аз принадлежа на себе си!

— Ти си и моя.

— Но, Клинт...

— Боже, колко е хубаво, че съм готов. А ти?

— Аз не съм твоя жена!

— Но си моята едноока циганка. — Настани се върху нея и разтвори бедрата ѝ.

— Не исках да кажа... — започна възмутено тя, но млъкна, защото той се смъкна надолу и притисна доказателството за своята мъжественост към пламналата ѝ плът.

Лицето му показваше, че се забавлява и че е сигурен в успеха си. После се раздвижи възбуждащо и тя притаи дъх. Колко е различно с него, помисли Ан.

В последния миг обаче, преди той да навлезе в нея, тя се намръщи и изрече натъртено:

— Не съм готова!

Той се надигна, опря се на лакти и я извърна.

— Не си готова ли?

— Не! — отвърна тя упорито.

Той легна върху нея, обгърна главата ѝ с две ръце и почти я целуна, но не съвсем. Движеше лицето си върху нейното, без да я докосва, но горещият му дъх я изгаряше, тя чуваше тежкото му дишане. Клинт изглеждаше толкова гладен! Като някакъв звяр, който се готви да погълне плячката си. Гърдите ѝ се напрегнаха, хълбоците ѝ се надигнаха и тя впи пръсти в чаршафа. Клинт ѝ се усмихна и Ан се взря в сините дълбини на очите му.

— Искаш ли да те целуна? — прошепна ѝ.

— Една... Съвсем малка — отвърна му с полузатворени клепачи.

Забрави всичко и изцяло се отдаде на допира на топлите му устни. Ръцете ѝ сякаш сами обвиха врата му, а коленете се вдигнаха, като петите се склучиха зад гърба му.

Той проникна в нея и нарочно започна да се движи бавно. На нея ѝ се искаше да стигне края бързо. Насърчаваше го с дъха си, с тялото и със стонове. Клинт обаче не бързаше, макар Ан вече да се извиваше под него.

Тогава тя установи, че той нарочно се движи бавно. Ан отпусна ръцете и краката си върху леглото. Да не би това да беше някакъв вид мъчение?

Да, но не за да я накаже, а за да ѝ достави удоволствие. Вкусваше я, а ръцете му я милваха, докато тялото му изпитваше сладостта ѝ, а устните му — вкуса.

Ан никога не беше предполагала, че любовта предлага подобна чувствена наслада. Ръцете ѝ свенливо се движеха по тялото му. Тя все още не бе набрала достатъчно смелост, но изпитваше нужда и тя да опита вкуса му. Това бе удивително за нея. Той събуждаше тръпки на екстаз в тялото ѝ. Това усещане се разпростираше до всяка клетка, до всеки нерв.

Въздишките ѝ представляваха музика за ушите му — толкова бяха страстни. Ръцете му трепереха, щом я докоснеше, тялото му вибрираше от подновено желание.

Колко отдавна бе копнял точно за това — да я притежава. Или пък тя притежаваше него?

Но не беше само съединяването на телата им, това беше единение и на духовете им, на тяхната същност. Той я докосваше, движеше се и я възпламеняваше. Беше много умел. Стопи и последните ѝ плахи задръжки и я превърна цялата в пулсиращ огън на желанието.

Всеки неин нерв бе събуден за живот. Ръцете ѝ се движеха по тялото му почти ритуално, като го окуражаваха и даряваха наслада, каквато и тя получаваше. Ан не си даваше сметка, че се движи буйно. Задъхваше се при всяко негово мърдане. Страстният им любовен танц беше бавен и сложен, докато със спираловидния водовъртеж ги изхвърли към зенита, високо и надалеч — в някакво друго време и измерение...

Най-накрая изтощените им тела, уморените ръце и дробове се отпуснаха и двамата останаха да лежат неподвижно.

С усилие Клинт надигна тяло от нейното, но без да руши единението на телата им.

— Обичам те, Ан! — пресипнало произнесе той със затворени очи.

— Да.

— Омъжи се за мен! — Тя дълго мълча, а после бавно поклати глава. — Добре ли си, Ан? — Той отвори очи и изследва бледото ѝ източено лице. Ан все още стискаше очи. Усмихна му се леко, а той сложи ръка върху рамото ѝ и я помилва. — Може би искаш да те напусна... — едва се насили да изрече.

Тя се намръщи при думите му. После отвори очи и му хвърли предизвикателен поглед.

— Не!

— Тогава какво възнамеряваш да правиш с мен? — запита той с доволна усмивка.

— Ами... Ще те използвам.

— Колко си наивна! Как можеш да допуснеш, че бих искал само да служа за сексуален обект на похотливото ти тяло?

— А ти?

— Аз ли... Да, но бих искал и повече.

— Не тази вечер.

— Ти наистина се превръщаш в самодоволна дръзка жена!

— Срегнах един мъж... — Огледа го и се усмихна хитро, по женски. Вдигна глава и я положи върху рамото му. Близна с език солената му плът и я целуна.

Той се плъзна, легна до нея, хвана ръката ѝ и отстрани косите от лицето ѝ.

— За тази първа среща с любовта май трябваше да те заведе на някоя горска поляна.

— Защо?

— За да може сред природата моята циганка да се наслаждава на естествените реакции на тялото си.

— Не е ли нещо обикновено за теб да вкараш циганка в леглото си?

— Не. Ти имаш вид на много студена и високомерна, а всъщност си изтъкана от страст. Пожелал те още първия път, когато те видях на коктейла. Направо ме изуми. Разбрах, че трябва да те имам. Но нямал никаква представа, че ще стане така...

— Нито пък аз. Не познавам някой, който има такъв опит.

— Това не е опит, Ан. Любов е.

— Да...

— И ще се омъжиш за мен.

— Не! Ще бъда само твоя любовница.

— Защо само това?

— Това е всичко, което мога да ти дам — обясни му меко тя. — Не мога да се омъжвам повече. Трябва да разполагам със свободата си.

— Ще я имаш заедно с мен.

— Ти ще искаш да се обвържа с теб!

— Както и да бъда край теб — кимна той леко.

— Не. Ти ще имаш свой собствен живот и ще се прибираш вкъщи, при мен. Аз изпитвам нужда да имам собствен живот, с който да разполагам. Няма повече да изпусна свободата си.

— Аз нямам никакви възражения срещу твоето рисуване. Имаш голям талант и ще е грешка, ако не го използваш. Няма да те затворя в изолирана кула.

— Има всякакви видове кули...

— Но ти не можеш да се отделиш от човечеството!

— Мога. Трябва. Така искам да живея. Чувствах се напълно доволна, докато ти навлезе в малкия ми свят. Приех те като част от

него. Само дотолкова мога да се приспособя...

— Но ти страниш от целия живот навън! — възрази той.

— Веднъж съм водила онзи, външния живот и повече не го искам. Тук ми е добре.

— Какво, за бога, ти е направил той?

— Излекува ме от брака — отвърна простичко тя.

— Но има и много други неща! — не се предаваше Клинт.

— Той никога не ми е дал това, което ти ми даде тази вечер, Клинт. Беше великолепно, невероятно! Благодаря ти...

— Всеки даде едно и също. Но ние си дадохме повече от наслада. Дадохме си любов.

— Да — съгласи се тя.

— Аз съм търпелив. Ти ще поискаш да съединим живота си, както съединихме телата си.

— Ако очакваш това от мен, тогава не би трябвало да се виждаме повече. Ще се чувстваш нещастен. Това е всичко, което можеш да получиш.

— Ще видим... — Той я взе в прегръдките си и я притисна към топлото си тяло.

— Сигурна съм. Не ме притеснявай — предупреди го тя.

— Ще почакам.

— Безполезно е.

— Не е!

— Казах ти вече — бързо изрече Ан.

— Но ти ми каза и че си фригидна!

— Ти си... различен...

— Ето. Най-сетне да го чуя от теб!

— Не мога да бъда такава, каквато ти ме искаш. Повярвай ми — няма да се откажа от начина си на живот.

— Искам само да го споделиш с мен!

— Ще поискаш много повече. Уверявам те, че ще споделя любовта ти, но това е всичко.

— Мога ли да остана за през нощта? — запита той след известно мълчание.

— И аз бих искала. Може би в случай, подобен на този, ще поискаш чисти чаршафи? — пошегува се, за да разведри напрегнатата от разговора атмосфера.

— С теб бих спал и сред бурените! — Говореше напълно сериозно. Прозвуча като обещание.

— Какво искаш да кажеш?

— Това показва колко те обичам и докъде бих стигнал, за да ти доставя удоволствие — изрече той след известно размишление. — Ще се увериш някой ден.

Смениха чаршафите, взеха си душ и легнаха прегърнати. През нощта се събудиха, изненадани, че са заедно, обхванати от непреодолимата нужда, която с огромно удоволствие задоволиха.

На сутринта се събудиха с усмивки. Докосваха се един друг, все още смаяни от преживяното предишната нощ чудо.

— Дали ще настъпи време, когато сутрин ще бъдем заедно? — запита той.

— Ние няма да живеем заедно — предупреди го тя.

— Няма ли? — попита я сериозно.

— От време на време може да оставаш да нощуваш при мен, както стана тази нощ, но няма да е всеки път.

— Даже когато стане студено и навън се заледи? Ще ме караш да ставам от топлото легло, да излизам в снега и в ужасната студена зимна нощ, за да се прибера вкъщи?!

— Или пък аз ще го правя... Хей, трябва да се организираме, та нали днес е откриването! — внезапно забърза тя. — Боже мой, погледни костюма си! — Беше останал точно там, където го бе пуснал предишната вечер и си лежеше все още във вид на мокра купчинка. — Ще го сложа в сушилнята и ще видим дали ще можеш да обуеш поне панталона. Колко прибързан и луд човек си! — скара му се. — Да влезеш в езерото с дрехи!

— Ти направи същото...

Когато се изправи от леглото, тя се обърна и застана гола и прекрасна. Черната ѝ коса беше като облак около главата ѝ. Ан се обърна и го погледна през голото си рамо.

— Ако си спомняш — каза му, — ти беше този, който ме пусна в езерото!

— Да, но не те оставих там сама, а също влязох при теб, за да се присъединя.

— За да се присъединиш ли? Та аз нямаше да се стоя!

Била му е много ядосана! Да къса бурените и да го замеря с тях! Сега обаче тя се шегуваше. Какво би станало, ако Ан не се бе запознала с Хари Уорсоу? Дали сега бе твърде късно да излекува душевните ѝ травми?

Той стана от леглото — също гол — и усмихнат се приближи към нея.

— И да се беше разпаднала, аз щях да съединя частите ти!

Тя се засмя, прегърна го и кой знае как двамата отново се озоваха в леглото. Любиха се страстно.

След известно време пак станаха, за да се изкъпят и да решат какво да правят през деня...

Преди откриването Ан беше сериозна. Мери и Джон бяха изненадани, че от дивата котка от предишния ден не бе останал и помен. Спокойна и организирана, тя работеше както предишната година. Клинт беше там и се обади във фирмата — помоли Дингъс Макгий да отиде и да им помага.

Дингъс наистина дойде, но съвсем не беше сигурен дали откриването на изложби може да се прибави към работните му задължения, или ще се възприеме като бягство от работа. Затова мина известно време, преди да се успокои и да признае, че всъщност е свободен да се радва на това необикновено преживяване. Съсредоточи цялото си внимание върху онова, което се изискваше от него. Клинт съответно забеляза всичко.

В късния следобед работниците отидоха да се преоблекат. Мери беше толкова възбудена от предстоящата вечер, че донесе дрехите си при Ан, за да се облече там.

Тъй като нямаше възможност да отиде с Ан, Клинт само се усмихна.

— След известно време ще дойда да ви взема, дами.

Ан все още не можеше да целуне Клинт пред сестра си, но му се усмихна тъй, сякаш бяха сами и го докосна по рамото, без да осъзнава какво върши. Като хвърли бърз поглед към Мери, той се усмихна, остави ги и отиде в апартамента си.

Откриването на изложба беше особен случай, затова защо да не се облекат добре? Така и направиха.

Ан сложи дълга до земята черна рокля с деколте на гърба. Когато се движеше, под коленете ѝ се отваряха малки плисета, чиято вътрешна страна бе червена. Обу черни обувки и привърза косата си в строг кок. На ушите си закачи червени коралови обеци и си сложи малко повече грим за вечерта.

Мери се смая от сестра си. Ан действително изглеждаше страхотно. Самата Мери бе облякла блестяща синя рокля. Бе сложила и висящите обици на Ан от изкуствени диаманти. Имаше основателна причина да изглежда не по-малко впечатляващо от сестра си.

Двамата мъже, облечени официално, дойдоха да вземат сестрите от къщата на Ан. След като беше работил цял следобед, Дингъс поиска позволение да присъства и в ателието на Ан, затова те му написаха покана върху пергамент с много завъртулки. Той си я прибра за спомен.

Дингъс бе сложил летния си смокинг, носеше го небрежно свободно, а Клинт изглеждаше тъй, сякаш официалното облекло е било създадено заради него. Като го видя, Ан затаи дъх. Сигурно Мери също би реагирала така, ако го беше забелязала. Обаче погледът ѝ беше съсредоточен върху Дингъс.

— Много добре почисти — обърна се тя към Дингъс.

Омаян от нея, той кимна, без въобще да я чува.

— Ти изглеждаш като филмова звезда — каза ѝ той.

Дингъс се отдръпна леко от Мери, за да може да я огледа, което направи с истинско страхопочитание.

Ан и Мери познаваха всички, които дойдоха на откриването. Те представяха гостите на Клинт и Дингъс.

Клинт наблюдаваше как Ан поздравява дошлите. Усмивваше им се, но малко високомерно. Те обаче я харесваха. Бяха доволни, че ги е поканила, и действително разгледаха картините с необходимото внимание.

Шарън — както винаги — показа гения си по отношение на приготвянето на храната и затова откриването се превърна в голямо парти. Родителите на Ан дойдоха заедно с няколко техни приятели. Бяха приятни хора, които се възхищаваха на картините и се усмихваха мило на Клинт.

Той забеляза, че цените на картините са твърде ниски. Някои гости поискаха срещи с художничката. Докато към някои Ан проявяваше сдържаност, като казваше, че програмата ѝ е претоварена, на други даде съгласие да ѝ се обадят в скоро време.

Наближаваше десет часът, когато Хари Уорсоу пристигна с цяла компания. Ан го изгледа с неவிждащ поглед, не реагира, нито пък се учуди, че е дошъл. Клинт сложи ръка на тила ѝ и се приближи до нея.

Хари се наведе и сърдечно целуна бледата хладна буза на бившата си съпруга.

— Е, значи си си намерила хоби!

Колко му приличаше да отрича таланта ѝ! Тогава Хари премести поглед към мъжа, който се извисяваше заплашително до Ан.

— Клинт Бъроуз, нали? Разбрах, че сте се преместили в този град. Защо именно тук?

Без да отговори на въпроса му, Клинт процеди през зъби името му...

— Уорсоу... — И хвърли твърд поглед към Дингъс, който веднага схвана положението, и влезе в роля на домакин.

— Елате насам. Искате ли вино? — обърна се към новодошлите.

И те го последваха. Докато Хари вървеше през тълпата гости, те се обръщаха да го поздравят, бърбеха и се смееха с него. Той имаше силни позиции в обществото и бизнеса, поради което навсякъде го приемаха добре.

Хари и компанията му формално разгледаха картините, докато пиеха виното си на малки глътки и накрая си тръгнаха.

Клинт хвана ръцете на Ан, които бяха студени и трепереха.

— Добре ли си? — запита я той шепнешком.

— Да. Чудя се откъде знае за изложбата.

— Не е ли поканен?

— Би ли помислил, че ще му изпратя покана?

— Струваше ми се невероятно.

— Последният път, когато видях Хари Уорсоу, беше на един паркинг за камиони в Оклахома...

Клинт изчака тя да продължи, но Ан се обърна, като даде ясно да се разбере, че не желае да говори за бившия си съпруг.

— Можем да отидем навсякъде, където пожелаеш — последва я Клинт.

— Бих могла да те обичам — неочаквано промълви тя и вдигна очи към него.

— Ти вече ме обичаш, глупачето ми!

— Аз не съм глупачето ти, а твоята циганка — опита да се пошегува.

— Майка ти и баща ти ми харесаха. Нима това са същите тези хора, които е трябвало да се справят с ужасното дете, подхвърлено в някой храст пред къщата им? Чудя се какво ли е станало с истинското им обикновено дете...

— Обикновено като Мери ли?

— Сигурно родителите ти смятат, че са станали жертва на капризната съдба. Изглеждат мили и добри хора. Мери би ги извадила от равновесие, защото е изключителна жена, но все пак те имат и теб! Смяташ ли, че баща ти някога е предполагал, че майка ти се е занасяла с някой сатир в горите?

— Тя никога не би го направила!

— Тихите води са най-опасни — усмихна се той.

— Та тя даже не плува — отвърна Ан на шегата му.

— Това е най-прозаичното, което си казвала от два месеца насам.

— Не съм сигурна дали искам да познаваш добре родителите ми. Детството ми бе стабилно. Чувствах се сигурна. Може би то има нещо общо с безопасността в сегашния ми собствен свят. А ти нахлу в него и ми е неудобно да познаваш всичките части на живота ми — приятели, интереси, родители... Така се превръщаш в твърде важна част от мен.

— Аз съм твоят живот, както и ти — моят — прошепна Клинт.

— Не... — поклати глава тя.

— Кого да поканим на събирането след откриването? — смени темата той.

— Събиране ли ще има? — изненада се Ан.

— Да.

— Къде?

— Ще видиш...

ШЕСТА ГЛАВА

Докато Ан стоеше и оглеждаше присъстващите в залата, Клинт я наблюдаваше с изражение на победител.

— Не бива да затваряш дясното си око, за да изпробваш контактната си леща — предупреди я той. — Борих се с една циганка, която до такава степен ми взе силата, че ако някой ме предизвика, едва ли ще успея да защитя моята собственост!

— Собственост ли?

— Ами... Искях да кажа „положението си“. Не пробвай лещата.

— Много е приятно обаче да видиш всички цветове — на картините и на роклите на жените. Мъжките дрехи са противоположност на женските.

— Досега не си бях давал сметка, че ни използват само за акцент на цветове сред тълпа от жени.

— Нали трябва да имаме някаква причина да ви държим около себе си?

— Само не намигай! Тази вечер не искам да се бия с някой мъж заради честта ти. Имам други планове.

— И какви са те?

— Ще ти ги кажа след събирането...

— О, да, събирането! Да не би да искаш да направя скара с дървени въглища за откриването?

— Не тази вечер. Кой искаш да дойде с нас?

— Не знам. Ще питам Мери.

Така че Мери избра няколко двойки, с които да се повеселят. На Клинт отново му направи впечатление, че Ан не обръща голямо внимание на приятелите си. От поведението на хората той разбра, че това зависи от самата Ан. Те искаха да бъдат по-близки с нея, а тя странеше от тях.

Гостите, които Мери подбра, бяха още едно доказателство за избраното от Ан усамотение. Коя жена не би се развълнувала от перспективата да направи парти и не би започнала да планира и да

кани гостите? Но не и Ан. Нея въобще не я интересуваше продължението на празничната вечер. Тя нямаше нужда от хора.

Клинт присви очи и огледа веселите гости, които се тълпяха наоколо, и се смееха. Той обичаше събирания. Дали изолираността на Ан не беше нещо временно, тъй като твърде млада като съпруга на Хари е била хвърлена във водовъртежа на събитията? Или пък се дължеше на характер, който не можеше да се промени?

Клинт беше общителен човек. Дали би могъл да преживее в уединения свят, който си бе създала Ан? Нужни му бяха време и енергия, за да получи признанието, на което сега се радваше в сферата на правото. Гордееше се, когато се обръщаха към него за консултации от уважение към името му, а това имаше значение и в парично отношение. Но в живота имаше много по-важни неща...

Той желаше повече — дом, приятели, с които да се сближи. Беше избрал точно тази фирма, за да може да живее в Индианаполис, да знае всичко, което предлага милионният град — достатъчно голям, за да задоволи изискан вкус, но имаше и всички предимства на средно голям град. И ето, бе тук. Тук, където желаше да навърши трийсет и шестата си година. А се влюби до уши в жена, която предпочита да живее сама...

Ако тя поначало обичаше самотата, тези хора биха се държали настрана от нея и тя можеше да избере да има толкова приятели, колкото пожелаеше.

В усамотението си Ан губеше много от обикновеното общуване с приятели. Клинт обаче щеше да я промени! Каквото и да му струваше това! След като той бе в състояние да губи работни часове, тя пък би могла да се приспособи към общуването с хора. Щеше да разшири и обогати живота ѝ. И това събиране щеше да бъде началото!

След като другите гости си тръгнаха, на избраните двойки бе казано да поостанат. Те бяха много доволни, че са попаднали сред избраниците и тъй се оживиха, че се забавиха повече от обичайно. Стана голямо откриване.

Както обикновено, Ан беше хладна. Тя си мислеше, че Клинт гледа на нея като на своя собственост, и се усмихва, защото се забавлява. Знаеше ли някой друг, освен него, колко е страстна? Само той имаше точна представа за нея...

Както винаги, когато Шарън поемеше грижа за храната, не би останала нито хапка, но по желание на Клинт беше оставила две кутии с прекрасни ордьоври. Шарън целуна Ан по бузата и каза, че откриването е минало блестящо, и пак повтори колко харесва акварелния портрет на сина си.

Джон пък ги успокои да не се притесняват за нищо в галерията. Нощната смяна щяла да почисти. Той също целуна Ан по бузата и я поздрави. Бе очевидно, че я цени.

Така останалите гости излязоха от галерията и се отправиха към колите си. Когато Ан остана насаме с Клинт в колата, тя се обърна към него с кутиите ордьоври, сложени в скута ѝ.

— В твоя апартамент ли отиваме?

— Не. Почакай и ще видиш.

— Надявам се поканените да не останат дълго. Уморена съм. — Усмихна му се.

Той се засмя високо, взе ръката ѝ и я сложи върху бедрото си.

Тя вирна нос и рече целомъдрено:

— Говорех за изложбата!

— А аз прекарах миналата нощ като задоволявах необузданите ти желания.

— Клинт, ужасен си!

— Ти пък си прекрасна тази вечер. Миналата нощ също беше великолепа. Много се гордея с теб, Ан. Картините ти са изключителни.

— Казаха ми, че ако избира една тема и се придържам към нея, ще си създам име.

— А ти искаш ли?

— Не.

— Тогава постъпи, както искаш ти. Невероятна художничка си.

— Сигурно бих спечелила повече пари, ако бях следвала някоя мода и бях комерсиализирала изкуството си.

— Прави само онова, което ти харесва, скъпа.

— Познавам един мъж, който в продължение на седем години рисува... — Огледа се и позна къде се намират. — Първо покрай моята къща ли ще минем?

— Да. — Той спря колата.

— Добре, мога да се преоблека. Имам нов чифт... — Излезе от колата и когато той застана до нея, се обърна към него. Разсеяно изрече: — Но и другите са тук...

— Ела да видиш. — Изглеждаше много доволен от себе си. Пое кутиите от ръцете ѝ и посочи към стълбите на верандата.

— Какво си направил? — запита тя колебливо.

— Пригответи се за изненада.

— Вече съм смаяна!

Той отключи вратата и отстъпи с широка усмивка. Останалите се скупчиха и възкликнаха. Клинт наблюдаваше лицето ѝ и очакваше да забележи радостно изражение.

Застанала мрачно притихнала, Ан почувства, че някой е идвал преди тях. Имаше няколко големи палми, разположени на много подходящи места в ателието. С тях помещението придобиваше цялостен вид като изложба. Отрупаните с картини стени, триножници, кани с четки и туби с бои, пръснати по масите, даже похабения под — всичко изглеждаше елегантно и стилно. Всичко бе добре пипнато и радваше окото.

При удоволствието от гледката Ан оцени всичко. Но без нейно знание някой бе влязъл в светилището ѝ!

— Има и още — каза Клинт. Хвана я за ръката и я поведе към френските прозорци, отварящи се към градината.

Задният двор приличаше на приказка. Имаше саксии с цветя на местата, които бе оголила в яростта си предишния ден. Около езерцето горяха безброй свещи, сложени върху поставки. Видът на осветения двор спираше дъха. С грижливо подбраните бегонии и маргарити около езерото бе невероятно красиво. Ан помисли, че макар всичко да е направено съвършено, за нея това е натрапване на чужди хора в нейния свят. А именно Клинт държеше ключа към личното ѝ царство и той бе пуснал другите. Тя се почувства предадена. Как можеше да твърди, че я обича, след като я познаваше толкова зле.

Всъщност той съвсем не я разбираше. Беше чужд човек, разрушител. Бе направила сериозна грешка... Той също. Стоеше до нея, свикнал на мълчанието ѝ. Изглеждаше много доволен.

— Цветарката свърши великолепна работа, нали? Шарън ми я препоръча.

Гостите излязоха на двора и възкликнаха от възхищение. Тръгнаха по пътеките, които бяха осветени от двете страни със свещите. След малко влюбена двойка седна върху люлката на верандата, една жена — на хамака, а мъжът ѝ я залюля. Те се чувстваха като у дома! Хвърлиха си обувките, говореха тихо и се смееха.

Мери се приближи към Ан и хвана ледената ѝ ръка. Не каза нищо. Просто стоеше до по-малката си сестра. Мери не знаеше нищо за плана на Клинт, иначе не би позволила той да разбие света на Ан. Мери предполагаше, че ще отидат в апартамента на Клинт. Е, той искаше да изненада Ан и наистина бе успял.

Гостите огледаха с блеснали очи ателието и двора. Казваха, че не са очаквали къщата да е толкова красива, че Ан е необикновена жена и че е чудесно от нейна страна да сподели с тях тази красота.

— Клинт обеща, че ще бъде нещо специално. Ти изненада ли се? — попита Мери.

— Да — отвърна с ужас сестра ѝ.

Клинт се засмя доволен. Заслужаваше си усилието. Той я целуна по бузата и усети, че е студена.

— Замръзнала си! — Намръщи се и я хвана за рамото. — Искаш ли да ти донеса нещо да се наметнеш?

— Аз ще си взема.

Вътре тя взе два аспирина и си каза, че трябва да изтърпи. Нямахше начин да изгони гостите.

— Скъпа, добре ли си? — Клинт се озова до нея.

— Ти си същият като Хари! — Мина покрай него и отиде до гардероба в коридора, откъдето извади вълнен пуловер.

— Какво? Какво искаш да кажеш? — Бе изумен.

— Свикнала съм след секса непременно да има скандал. Трябваше да го очаквам.

— Какво? — Беше смаян. — Какво искаш да кажеш?

— Ти успя!

Той се пресегна да хване ръката ѝ, но тя се дръпна и излезе при гостите.

Следващите два часа ѝ се сториха безкрайни. Гостите прекараха чудесно. Дворът много им хареса. Разхождаха се по пътеките, вдигнаха решетката и седяха около езерцето, като запретнаха полите и панталоните си и потопиха краката си във водата.

Тъй като беше въздържан, Дингъс не последва примера им, а седна с Мери на стол край езерото. Тя мълчеше.

— Да не би да не се чувстваш добре? — запита я Дингъс.

— Добре съм.

— Да не би да ти се спи?

— Не.

— Не си разговорлива както обичайно — отбеляза той.

— Прав си.

— Ела, седни на люлката, ще те полюлея.

— Искам да видя дали Ан няма нужда от мен.

— Клинт добре се грижи за нея — възпротиви се Дингъс.

— Той покани всички тези хора в нейното светилище!

— Изненадах се, когато дойдохме тук — призна той.

— Значи разбираш, че е сбъркал?

— Аз живея затворено като Ан — отбеляза Дингъс.

— Да, но ти живееш така заради работата си, а тя иска да се откъсне от хората.

— А-ха.

— Пък и Хари Уорсоу реши тази вечер да се появи на откриването и още повече засили желанието ѝ за усамотение.

— Ще се оправи ли сестра ти?

— Тя не е параноичка, а само обича самотата. Ако Клинт беше изчакал или преди това я беше попитал, тя щеше да бъде подготвена. Защо хората обичат изненадите?

— Изненадите обикновено са приятни...

— Да, но понякога се случва както тази вечер. Клинт го е направил за добро, но вероятно е върнал отношенията им обратно до нулата. Защо ли мъжете се привързват към срамежливите виолетки?

Дингъс сложи ръка върху рамото ѝ.

— А защо красавиците харесват саможивите мъже?

— Да не би да говориш за нас?

— Да. — Усмихна ѝ се.

— Какво те кара да мислиш, че ме привличаш?

— Така ми се струва...

— Ти въобще не си мой тип! — Тя вирна нос.

— Ще се приспособиш. — Мери се засмя на самоувереността му.

Дингъс усети, че е по-добре да говорят за сестра ѝ. — Ан ще се оправи

ли?

— Зависи как се държи Клинт, колко близки са били и дали го обича.

— Сигурно ще се оправят — каза той, докато наблюдаваше гостите, и добави: — Смятам, че снощи е спал тук.

— Откъде знаеш?

Дингъс се почувства малко неудобно. Не искаше да клюкарства, но при тези обстоятелства усети, че трябва да каже на Мери.

— Апартаментът ми гледа срещу неговия паркинг. През нощта колата му я нямаше. Сутринта се прибра, а дрехите му бяха изпомачкани. Каза, че е паднал в езерото на Ан и се засмя като мъж, за когото някой е положил приятни грижи...

— Как можеш да твърдиш подобно нещо?

— Точно така беше. А ти трябваше да забележиш как се държаха следобед в галерията. Знаеш, че вчера Ан беше ядосана, а контрастът с днешното ѝ поведение е очевиден.

— Да-а-а... Може би всичко ще се оправи — заяви замислено Мери.

— Ако тя не затръшне вратата...

— ... На замъка — додаде Мери.

— Но всичко това е очарователно! — Той направи широк жест с ръка. — Едва ли бих го нарекъл замък.

— Дингъс, имаш слабо въображение.

— Обогати го тогава.

— Бих могла да опитам...

— Поне би могла да си малко по-мила.

— Ще помисля по въпроса.

— Хайде да седнем на люлката — придума я най-сетне той.

На Ан ѝ се струваше, че гостите никога няма да си тръгнат. Най-накрая без особено желание те се сбогуваха и обещаха пак да дойдат. Облечена с дебелия пуловер, обгърнала ръце около тялото си, Ан беше толкова замаяна, че тръпките, които минаваха по тялото ѝ, я разтърсваха цялата.

Сред всички гости двама души мълчаха — Ан, която едва ги издържаше, и Клинт, който бе много разстроен. Беше му подхвърлила,

че е същият като Хари и оттогава не му бе проговорила. Дължеше му някакво обяснение.

Когато най-накрая всички гости си тръгнаха и останаха само Мери, Дингъс и Клинт, Ан заяви:

— Надявам се, ще ме извините. Денят беше много уморителен и направо съм изтощена. Лека нощ. — Щом се обърна, тя незабелязано намигна на Мери, за да ѝ помогне.

— Хайде да си вървим — веднага поде Мери и подкани двамата мъже да си вървят, но не постигна голям успех.

— Трябва да изгасим свещите — обади се Дингъс.

— И да върнем решетката върху езерото — добави Клинт.

— Имаш ключ, Клинт. След това заключи. — Ан се обърна. Нямаше достатъчно сила, за да му обясни, че всичко между тях е свършено. Не можеше да понесе още един мъж да я използва.

Заключи вратата на стаята си и даже изгони Мак от леглото. Последните трима, които още не бяха напуснали къщата, се забавиха. Ан чу шепота на твърдия глас на Мери, която трябваше да ги изведе. Бог да я благослови!

Ан се съблече и легна. Ала чаршафите миришеха на Клинт... Това я разстрои и изпита болка. Смяташе го за различен. Защо мъжете съжаляват, че са спали с някого, и то до такава степен, че после предизвикват скандал и изтриват всичко от съзнанието на жената?

Тя грабна възглавницата и я прегърна — все едно че беше той. Заплака.

Клинт беше останал. Опита да отвори вратата на спалнята.

— Веднага отвори! — извика отвън той. — Трябва да бъда с теб.

Тя мълчеше, а риданията ѝ заглушаваше възглавницата, която с миризмата си ѝ напомняше на него.

— Ан, отвори вратата заради нас двамата! Не мога да разбера какво толкова съм направил. Трябва да бъда при теб! — повтори той.

Както и онази първа нощ, тя не каза нищо. Чу стъпките му, които се отдалечиха по коридора, после се насочиха към прозореца. Той отключи решетката, отвори я и се прехвърли в стаята. Ан лежеше в тъмнината и с широко отворени очи го гледаше как се съблича и ляга в леглото ѝ.

— Не! — прошепна.

— Да! — Гласът му беше тих и нежен. — Колкото и да се караме през живота си, ние пак ще бъдем заедно. — Вмъкна се в леглото, прегърна студеното ѝ, вдървено, съпротивляващо се тяло и го притисна към своето. — Щом не ти се говори сега, предстои ни цял живот, за да решим какво те тревожи. Ще те изслушам. Тук-там бих могъл и да добавя по някоя дума. Сега ти е студено, уморена си, по-добре да изчакаме сутринта. Искам да те стопля.

Тя потрепери. Знаеше, че ще се любят, но сега не искаше подобна интимност. Как можеше да се държи твърдо с мъж, за когото заключената врата не се оказа пречка? Цялата потръпна.

Но той притисна треперещото ѝ тяло още по-плътнo и затопли ледените ѝ крака със своите, студеният ѝ гръб се опираше в топлите му гърди, а ледените пръсти бяха покрити с неговите големи топли длани.

— Обичам те, Ан! Запомни го!

— Всеки друг мъж би имал достатъчно здрав разум, за да се държи настрана — изрече тя, след като треперенето ѝ попремина, а тялото се затопли.

— Аз не съм „всеки друг мъж“. Даже ти призна, че съм различен. Обичам те, Ан! Можем да се справим с всичко, което се изпречи пред нас!

— Аз не съм толкова силна...

— Имаш мен! Няма защо да правиш нищо сама. Аз съм тук.

Тя се замисли над думите му, но не успя да се съсредоточи, защото сънят я обори. Клинт дълго остана буден. Но дори след като потъна в сън, всеки път, щом тя мръднеше или въздишаше, той се будеше...

И двамата се събудиха следобед на другия ден. Изведнъж тя осъзна, че не е сама, отвори очи и чу неравномерното му дишане. Да не би да имаше кошмари? Като че ли беше разстроен. Инстинктивно вдигна глава от рамото му и като се взря в лицето му, забеляза, че сините му очи са отворени и я наблюдава.

— Какво има? — прошепна Ан.

— Струва ми се малко неудобно да лежа гол в леглото на гола жена — усмихна се той дяволито. Тя се изчерви и щеше да се отдръпне от него, ако той не я бе задържал.

— Добро утро, скъпа.

— Добро утро...

— Тази сутрин замъкът ти напълно ли е обграден, Ан? — попита я. Тя осъзна, че той разбира, задето нещо не е наред, но не знаеше как да му го обясни. — Защо снощи ме обвини, че съм като Хари? Какво имаше предвид, когато спомена, че след като сме спали заедно, нарочно съм се скарал с теб?

— Той го правеше. След като ме любеше, дълго мълчеше, а след това започваше да ми се кара. Аз не обичам разправиите, затова го успокоявах. Това обаче го ожесточаваше още повече и така продължаваше с дни. Започваше да ме обижда, да ме критикува ненужно, докато накрая ме вбесяваше. Това като че ли му харесваше...

— Как можеш да ме сравняваш с него? Не съм се карал с теб!

— Ти доведе всички онези гости в моето светилище. Използвал си ключа, който ти дадох, за да влязат тук чужди хора и да го променят!

— Но, любов моя, аз исках само да ти доставя удоволствие!

— Като някакви хора нахлуват в моя свят?!

— Не смятах, че това ще е нахлуване в твоя свят. Исках заедно с твоите приятели да му се порадваме. Обичам те толкова много, че исках да изпитат част от нашето щастие. Имах желание да напълня къщата ти с цветя. Защо се оказах толкова непохватен, че да те раздразня?

Как бе могла да се ядоса на това? Колкото и да ѝ беше неприятно, че е поканил хора, които нарушиха самотата ѝ, как би могла да е недоволна, след като го бе направил, за да сподели любовта си?

— Разбирам, че ще бъдеш изпитанието на живота ми — изрече тя, след като го наблюдава известно време.

Макар и нелюбезни на пръв поглед, тя искаше да му каже с тези думи, че му прощава. Той се засмя, прегърна я, целуна я по врата и потърка леко брадясалата си буза в нейната.

— Много бодеш — каза тя недоволно.

— Да се обръсна ли?

— О, не! Лекото драскане ми харесва. Ще ми е много трудно да те отпратя... — Тогавя той я обърна по гръб и се надвесил над нея. —

Не мога да те разбера — рече тя. — Изглеждаш възпитан, но съвсем не можеш да проумееш кога не си желан.

— Ти ме искаш. — Усмихна се и проникна в нея. Раздвижи се.

— Само защото си търпелив в леглото — едва изрече тя, — макар вниманието ти към мен да не е... желано...

— Така ли? Какъв вид внимание не е желано? Това ли? — Отново се раздвижи в нея.

— Ъ-ъ... Не това.

— А това? Не ти ли харесва?

— Ъ-ъ... Не... — излъга Ан, като едва сдържа напирания върху устните ѝ стон на удоволствие.

— А това? — Започна да се движи с влудяващ ритъм, потъвайки докрай в нея. — Да спра ли? Или да продължавам?

— Не!

— А нежеланото внимание?

Беше направо безсърдечен!

— Млъкни!

— Ан Форбс ли каза да млъкна? Не мога да повярвам, че дама като нея би постъпила толкова грубо, че да ми каже да млъкна. Поразително!

Любовната им игра продължи още, докато замаяни, и двамата не достигнаха върховете на екстаза.

След това се любиха още веднъж — този път в двора на тревата.

После се потопиха в езерцето. Опитваха се да хванат уплашените рибки, които до предишния ден се бяха страхували само от лапите на котарака Мак.

Седнал във водата, която стигаше до гърдите му, Клинт се радваше на красотата и грацията на своята любима.

— Кой би повярвал, че под хладния ти външен вид се крие такава страст?

— Аз съм циганка и лесно се влияя. А напоследък изпитвам странно и опустошително влияние.

— Така ли? — приближи той към нея. — Да не би това влияние да засяга и мен?

— Дължи се само на теб!

— Майка ми и баща ми никога не биха повярвали. Те знаят колко съм усърден... — Протегна ръка и хвана гърдата ѝ. — ... И

внимателен към женския род. — Палецът му подразни едното от зърната. — А познават и трезвата ми преданост към задълженията. — Сложи я в скута си.

— Ако ме любиш в езерото, ще развратиш рибите и скоро езерото ще се превърне в истински развѣдник! — Тя се засмя, отметна глава, а мократа ѝ черна коса се спусна по гърба ѝ; ръцете се озоваха върху раменете му. Седнала върху него, тя обхвана лицето му с длани. — Обичам цветята. А свещите снощи бяха приказни.

— Не биваше да го правя. Снощи изпитах такъв страх, че може да те загубя, а не можех да разбера защо.

— Никого повече не води тук!

— Обещавам — твърде лесно изрече той.

СЕДМА ГЛАВА

В събота Хари Уорсоу позвъни на Ан.

— Здравей, Ан — изрече той с мазния си глас. — Вече си станала зряла жена. Снощи наистина беше красива. Искам да се видим.

— Не.

— Аз също съм поостарял — засмя се той. — Хайде да обядваме следващата седмица. Какво ще кажеш за сряда? На старото ни място.

— Какво старо място? — запита тя с ирония.

— Едно време ходехме на тавана на Джеб. Не си ли спомняш?

— Не, Хари, не си спомням и не искам повече да те виждам. Край.

Точно по същия внимателен начин, по който Клинт заговори Ан, когато се видяха за първи път, Хари се зае да я придума:

— Хубаво ни беше, Ан. Само че беше много млада, за да се приспособиш. Хайде да се срещнем и да поговорим.

— Не. Имам гости. Довиждане.

— Следващата седмица ще ти се обадя пак.

Тя просто затвори слушалката.

Макар и на три крачки от нея, на Клинт му се стори, че тя се е отдалечила с километри от него. Цялата трепереше. Той я привлече към себе си, притискайки я в топлата си защитна прегръдка.

— Хари... Уорсоу ли? — Тя кимна и Клинт се напрегна тъй, сякаш се подготвяше да отбранява барикади. — Какво искаше?

— Станала съм зряла и искам да говори с мен.

— А иска ли Ан Форбс да разговаря с Хари Уорсоу?

— Не.

— Каза, че последния път си го видяла на паркинг за камиони в Оклахома... — започна уж нехайно той. — Какво се случи тогава?

Ан не си спомняше да е споменавала Оклахома. Почти разсеяно се освободи от прегръдката му. Обаче го хвана за ръка, двамата излязоха на двора и седнаха на люлката.

— Тъкмо тогава стана разправията... След като ме... облада... Нахвърли се към мен с обвинения. В заведението край паркинга на мен ми сервираха порция моркови, които не бях поръчвала. Не ги исках и бутнах чинията към него. Той ми върна морковите и изсъска през зъби, че ако е желал моркови, щял да си ги поръча. Аз отрекох да съм ги искала и казах, че може би той ги обича... Знам, че звучи глупаво, но е типично начало за разправия, с която ме вбесяваше. Тогава започна да ме критикува. Аз много се притесних, направо се смаях. Обикновено избираше местата, където да ми се кара, но сега беше необичайно — крайпътно заведение на паркинг за камиони... Направи го, защото знаеше, че никой не ни познава. Не знам какво си е мислил, но наистина беше груб. Не можех да изрека нищо. Въобще не се оглеждах, но знаех, че хората ни слушат, и ме беше срам. Седяхме край масата, а Хари се хранеше, все едно беше сам. След известно време до нас спря една двойка. Бяха около четирийсетте. Мъжът имаше издадени напред зъби, беше с фермерска шапка и карирана риза с навити ръкави. Жена му имаше отпуснато тяло, косата ѝ бе ситно накъдрена, а сините очи — сериозни. Тя също беше по джинси и карирана риза. Мъжът се обърна към мен и ме попита дали искам да остана или да тръгна с тях. След като бях живяла две години с Хари, беше ми омръзнал. Нищо не ме интересуваше. Станах и излязох. Качихме се на големия им камион и тръгнахме. Толкова е просто. Аз бях свободна. — Пое дъх и продължи: — Беше много смело от страна на семейство Бейтс. Казват се Джим и Фран. Те нямаха представа какво би направил мъж, който държи такъв език, но рискуваха, за да ми помогнат. Фран е много приятна жена, а Джим е галантен като рицар. Щом стигнахме комплекса Далас-Форт Уърт, ме попитаха къде бих искала да отида. Познаваха шофьори на камиони, които пътуват навсякъде, и казаха, че могат да ми помогнат. Запитах ги те къде отиват и се оказа, че живеят в хипарска комуна в западен Тексас. Продължих с тях. Мястото се нарича Пийс, тоест мир. Като ги погледнеш, никога не би помислил, че са толкова радикално настроени. Иначе кой би ме спасил?

— Аз, разбира се!

Тя сложи ръка върху коляното на Клинт и се усмихна.

— Комуната е много добре организирана общност. Извозват екзотични плодове и зеленчуци, изработват красиви килими и

оригинални керамични съдове. Разделили са се по двойки, а децата са при майките си. Представяват общност от средната класа — както във всяко малко градче, но се чувстват независими като през шейсетте години. Натрупах голям опит в работата там. Правех каквото можех. Рисувах, скицирах. Давах своя принос, където имаше нужда. Сутрин товарех камиони със зеленчуци за Остин или пък опаковах пратки за изпращане. Както и да е. Всички бяха много мили. Вероятно „търпеливи“ е най-точната дума. Нали все трябва да правиш нещо? Ако си приятен, това вече е плюс. — Сведе поглед. — Там имаше най-различни хора. Аз никога не съм участвала в... семейство. Родителите ми винаги са ме гледали с недоумение, защото никога не са ме разбирали. Бях втора година в университета Херън. Фран беше тази, която реши, че трябва да се върна в университета. Тя искаше да правя нещо повече от моделите за килими и акварелите. Чувствах се доволна в комуната, но тя настояваше да постигна най-доброто. Насърчаваше ме да стана съпруга и майка. Тя е такъв тип жена, от която имаш нужда, ако се чувстваш несигурен. Но май твърде рано ме отпрати от гнездото... Не успях да науча достатъчно от нея. — Ан въздъхна. — Тя караше всички в комуната да работят с пълни сили. Не ги изтощаваше с физическа работа, а ги караше да напрягат ума и способностите си. — Помълча малко, преди да продължи: — В университета им направих портрет. Нарисувах Джим, седнал върху примитивен каменен трон, а Фран — застанала до него. Погледът на Джим е твърд и спокоен, а Фран гледа извън картината, за да привлече вниманието на зрителя. Професорът ми твърди, че имам стил. После го чух да казва на друг професор, че ако продължа да рисувам така, след стотина години ще бъда известна...

— Мога ли да видя картината? — Той се изправи от люлката.

— Занесох я в Тексас и им я дадох. Не можех да им я изпратя. Исках да им я обясня, за да я разберат. Нарисувани са с дрехите, с които пътуват в камиона. Но все пак е портретна картина и се безпокоях как ще я възприемат. Обаче, без да им обяснявам нищо, те я разбраха. Фран се разплака, а Джим изглеждаше много доволен. Това е най-вълнуващото, което ми се е случвало. До неотдавна. — Добави това много свенливо, с поглед, зареян някъде настрани.

— Когато професорът е казал, че след сто години ще бъдеш известна, искал е да каже, че ще бъдеш високо ценена. А сега вече си

известна. — Сложи ръка на тила ѝ и леко я погали. — Продаваш картините си твърде евтино.

— Просто се радвам, че хората ги харесват. Познавам една писателка, която пише само за да разкаже историите си. Харесва ми.

— Фран би ѝ оскубала косата!

— Много точно я разбираш. — Ан се усмихна.

— Близки сме по дух.

— Ако тя беше тук, когато Хари се обади, очите ѝ биха замятали мълнии. Всъщност на никого, освен на теб, не съм говорила за Хари. В комуната прекарах близо година, докато получа развода. Мери дойде там като гостенка от друга планета. Хората спряха да работят, за да я гледат как върви из комуната. Тя е като видение — такава руса и красива... Двете с Фран веднага се сприятелиха. Толкова са различни, а имат нещо много общо...

— Трябва да поговоря с Фран за теб. Трябва ми нейният съвет.

— Защо?

— Искам да знам как да балансирам нуждата да те защитавам с необходимостта ти от свобода.

— Значи разбираш...

— Да.

— Какъв късмет имах онзи ден в Оклахома! — отбеляза тя след известно мълчание. — Чудя се дали иначе бих оставила Хари или просто щях да продължа да го понасям. Колко е ужасно като си помислиш — цял живот само да понасяш някого!

— Снощи той дойде да те провери — предупреди я Клинт. — След последната ти изложба той е чувал разни неща за теб и дойде, за да се увери. Пред себе си видя млада, талантлива, прекрасна бивша съпруга и иска отново да я притежава. Умен бизнесмен е.

Прегърна я и я целуна, но много внимателно. След предишната вечер разбра, че не знае какво да реши за нея, тъй като тя можеше да го отхвърли. Налагаше се да бъде извънредно предпазлив...

След като Хари позвъни следващия път, Клинт отиде да се види с него и му каза да се държи настрана. Хари престана да ѝ досажда и повече не се обади.

Дните минаваха, а Клинт и Ан преживяваха лятна идилия. Ан танцуваше за Клинт в райската градина, той свиреше на цигулка. Бяха любовници. Любовта им никога не се повтаряше. Всеки път беше нова и прекрасна. Понякога бяха сериозни и това придаваше безбрежност на любовта им. Много разговаряха. Спореха за религия, политика, футболни отбори и световна търговия. Обаче почти с никого не се виждаха.

На Клинт му беше трудно. Той обичаше Ан и желаше да е с нея, но му липсваше контактът и с други хора. Умът на Ан беше творчески, но тя беше безразлична към тежестта и отговорността на адвокатската професия. Клинт имаше нужда от предизвикателство.

Дингъс беше приеман заедно с Мери и това спасяваше Клинт от външна проява на безпокойство. Двамата станаха добри приятели. Ала Дингъс не бе предизвикателство за Клинт...

Една вечер Клинт вечеряше при Ан. Бяха в кухнята, белеха и ядяха скариди, преди да отнесат чиниите си край езерцето.

— Има някои хора, с които трябва да се запознаеш — започна той ужким случайно. — Трябва да покания хора, на които съм гостувал. Изоставил съм контактите си, а тъй като имам намерение да остана да живея тук, след две седмици ще направя събиране. Ще дойдеш, нали? Май че си била в един и същи комитет с една от жените...

— Започвам нова картина. — Ан го погледна разсеяно. — Не съм сигурна...

— Можеш да дойдеш за малко. Шарън ще приготвя яденето.

— Така можеш да ме привлечеш — усмихна се тя.

— Чудех се дали да я наема непрекъснато. Тогава ще дойдеш ли при мен?

— Много мръсен номер!

— Бих предпочел аз самият да те привлекам, а не храната. Това накърнява егото ми.

— Ти си великолепен — каза тя, след като затвори дясното си око.

— Флиртуваш!

— Май трябва да си сложа очила, за да не ме обвиняваш напразно — засмя се тя.

— Ако онзи ден не беше изпробвала лещата си, нямаше да събера кураж да те заговоря. Помислих си, че импулсивно флиртуваш, а после се преструваш на свенлива.

— Наистина съм срамежлива.

— Ти не се интересуваш от други хора — поправи я той. — Не си толкова срамежлива, а само защитаваш усамотението си.

— Разбери, не съм изолирана. Аз съм свободна.

— Но ти живееш в този свят с други хора.

— Смятам отново да се върна в Тексас...

— Не!

— Само искам да живея собствения си живот.

— Но ти привличаш и мен в своя пашкул.

— Свободен си да излезеш от него. — Наблюдаваше го с широко отворени очи, без да диша.

— Обичам те!

— О, Клинт! — Тя го прегърна и го целуна.

Стояха прегърнати в неподредената кухня. Дълго не проговориха.

— Веднъж четох за едно семейство, което пътувало с фургон за Калифорния. Посред безкрайната прерия единственото им дете — малко момче, умряло и го погребали там. Съпругата не искала да напусне гроба му. Съпругът й нямал сърце да я накара да тръгнат. Останал с нея. Фургонът продължил, а те останали сами. Бих направил това заради теб. Правя го. Ако се наложи, ще споделя твоя пашкул.

— Никога не съм смятала, че някой ще сподели живота ми.

— Ти ще споделиш моя. — Говореше с дрезгав глас, тъй като бе развълнуван.

— Ще се опитам... — И тя наистина се опита.

Вероятно ако беше започнала работа в комитет, организиращ обществени сбирки при условията, при които се разведе с Хари Уорсоу, с по-голяма лекота би могла да уреди вечерите на Клинт. При сегашните обстоятелства всеки път трябваше да се насилва. Седеше и слушаше със спокоен вид. Обаче броеше минутите, докато си тръгне.

Когато Ан изпаднаше в нямо отчаяние, Клинт й казваше, че се гордее с нея. Тя би ли могла да живее така, че да му е удобно и на

него? Шарън приготвяше храната за вечерите, които правеше. Всичко беше идеално: Ан просто беше още една гостенка, а Клинт беше съвършеният домакин. Тогава вече всички знаеха, че двамата са заедно. Гостите се отнасяха към нея като към домакиня и когато канеха Клинт, канеха и нея.

Една вечер той имаше клиенти за вечеря. Бизнесът им се беше сраснал успешно и всеки от тях се чувстваше тъй, сякаш притежаваше по-добрия дял. Клинт участваше в преговорите и клиентите бяха изключително доволни. Това бе тържествена вечеря няколко седмици преди Първи май. Шарън беше надминала себе си.

Ан присъстваше. Гостите говореха за неща, чието значение беше чуждо на художничката.

Другите три жени приказваха за мода и сверяваха впечатленията си от пътувания в Южна Америка и най-различни места. Ан спомена Пийс в щата Тексас и се получи невероятен резултат.

Жената познаваше продукцията на хипарската комуна много добре. Останалите се поинтересуваха и започнаха да задават въпроси на Ан за града и особено дали няма възможност да получават продуктите им на по-ниска цена.

Нямаше. Жените седяха, бижутата им блестяха над роклите, прилягащи върху поддържаните им тела, и изохкаха тъжно, че ще трябва да плащат пълна цена.

— Ан Форбс! — Една от жените леко се вторачи в Ан. — Вие ли сте младата жена, която има изложба в галерията на Джон? — Ан кимна. — Картините ви са чудесни! Зная твърде малко за изкуството, освен онова, което съм чела в училище. Не съм се научила как да го възприемам, но ми прави впечатление. Онова, което видях, ми хареса. Портрети рисувате ли?

— Много рядко.

— Бих желала нещо малко. Може би рисунка с молив или пък малък акварел. Ще ви се обадя.

— Вече работя за изложбата за догодина — отговори уклончиво Ан, която се чувстваше сигурна, след като бе продала повечето си картини. — Имам много малко време. Ще ви свържа с няколко художници, които правят портрети.

— Но не бих искала да е някой непознат...

Ан стоеше до Клинт, когато гостите се сбогуваха, а дотогава жените се бяха осигурили, че Ан ще направи изключение и ще им нарисова портрети. Най-накрая си тръгнаха, вратата се затвори и двамата останаха сами.

— Хубава вечер — заяви Клинт. Беше доволен. — Как бяха жените? Явно им направи много силно впечатление. Ще ги рисува ли? Това би донесло голяма комисиона.

— Не, те искат да се пазарят. Не бих понесла да ги рисувам. Сякаш са направени от пластмаса. — Помълча малко. — От всички комитетски срещи и вечери, на които съм присъствала като госпожа Уорсоу, тези са първите истински празноглави жени, които срещам. Почти всички те се занимават с нещо — бизнес, благотворителност или поне със семействата си. Тази вечер, ако можеше да чуеш разговора им, щеше да се изумиш. Казваш ми, че съм се изолирала. А те действително смятат, че са в центъра на събитията на света. Единствената, която бих нарисувала, е Джудит. Бих могла да ѝ направя портрет, но ще я покажа такава, каквата е. Защо ли възрастни мъже се женят за толкова млади момичета?

— Много мъже не могат да се справят с жена, която има собствена кариера и други интереси. Повечето мъже желаят жени, които да се възхищават от съпрузите си и да ги поставят на първо място в живота си. Ние не се променяме лесно.

— Аз съм жена с кариера.

— Съществуват смекчаваци вината обстоятелства...

— Какви например?

— Ти пречупваш волята си заради мен. Приемаш ме такъв, какъвто съм. Някак... Включваш ме към себе си. Загрижена си за мен. Опитваш да промениш живота си за мен. Знам колко ти беше скучно тази вечер. Беше очевидно.

— Не може да бъде!

— Великолепно прикриваше прозевките си — поклати глава той и се засмя.

— Това е талант, обаче непродаем.

— Държавният департамент би могъл да те използва. Можеш да направиш така, че най-скучната компания да изглежда очарователна. Слава богу, че не се вторачи в някой мъж с контактната леща.

— Сега съм без нея.

— Значи те имам съвсем истинска?

— Без никакви украшения!

Гледаше го и в това време изрита обувките си. Бавно се приближи към него и се обърна, за да разкопчее той ципа на дългата ѝ рокля. После започна да я смъква много бавно около раменете и спря по средата на гърдите си. Но облегната леко назад, леко потрепери.

Той отстъпи назад към стената. Скръсти ръце пред гърдите си и започна напрегнато да я наблюдава. Наклони глава на една страна и прехапа долната си устна.

Ан остави роклята да се спусне до кръста ѝ. Вдигна ръце и извади фибите от косата си, като ги пускаше на пода.

— Чистачката ще се зачуди, когато ги намери. Репутацията ми отиде на кино! — пошегува се Клинт.

— Ти я провали още на площада, когато ми свири на цигулка!

— Написа ли спомените си по случая?

— Гравирах ги върху азбест.

— Смятах, че азбестът вече не се продава.

— Проявиха разбиране към обстоятелствата и само този път направиха изключение.

— Къде са, за да ги прочета?

— Не искам да рискувам да ти ги дам. Вместо това ще ти ги демонстрирам.

— Подлудяваш ме! Хем искам с един скок да се озова до теб и да смъкна роклята ти, хем искам да продължа да те гледам!

— Чудесно. Точно това и целя.

— Да ме подлудиш ли?

— Да те извадя от контрол, както се чувствам аз.

— Радвам се, че се чувстваш така, мила.

Тя сведе поглед и се усмихна. После разтърси буйните си черни коси.

— Искаш ли да потанцувам?

— Господи! Би ли го направила?

— Посвири ми на цигулка.

— Не мога. Не искам да се разсейвам с инструмент. Имам един запис. — Бързо се отлепи от стената, хвана я и я целуна страстно, но кратко. После я остави и отиде във всекидневната. Започна да рови из

касетите си. — Бих могъл да бъда и по-бърз, ако можех да се съсредоточа.

Затръшна касетата в гнездото на касетофона и силно натисна бутона. Обърна се към нея, свали вратовръзката и сакото си. Смъкна колана на панталона и седна на дивана. Музиката започна.

Беше истинска циганска музика — пулсираща, с възбуждащ ритъм. Тъкмо това подходеше на Ан. Беше изключителна и чувствена като изкусителка, докато кръжеше предизвикателно. Роклята ѝ започна да се смъква и се задържа на ханша ѝ, а Ан се въртеше в бавни кръгове. Но после трябваше да остане на едно място, понеже роклята се уви около краката ѝ. Хваната като в капан, Ан стоеше полуоблечена, а ритъмът на музиката я принуждаваше да се предаде...

Клинт не можа да издържи. Изправи се от дивана, хвана я, наведе я и целуна меките ѝ устни. Беше отмаляла — той я притежаваше. Освободи я от роклята, която ѝ пречеше, и Ан остана само по бельо от червена дантела, но скоро и то се озова на пода. Вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята си.

Положи я върху леглото и се наведе над нея, като я гледаше с пламнали очи. Ръцете му погалиха нежно меките извивки на тялото ѝ. Дишането му се учести, едва успя да разкопчее ризата и да свали дрехите си. Тогава легна при нея.

Започна да я изследва внимателно, като че ли никога по-рано не беше виждал жена и трябваше да задоволи любопитството си. Целуваше я, милваше я, притискаше я в обятията си ненаситно. Когато тя реши да направи същото с него, той хвана ръцете, вдигна ги над главата ѝ и ги задържа там. Затова тя можеше само да се извива. Подлуди го. Издаваше тихи стенания и се задъхваше, което го възбуди още по-силно.

Облада я внимателно, като я изпълни докрай. Остана неподвижен, а после с мощни движения на тялото си я доведе до екстаза...

Тази нощ тя остана при него. Когато се събуди, потърси дрехи. Но можеше да облече само негови. Той се усмихна, като я видя, облечена в негова риза. Любиха се на пода във всекидневната. Не можеха да се наситят един на друг...

ОСМА ГЛАВА

Когато телефонът звънна, Ан не го вдигна. Клинт се засмя.

— Да не би да се правиш на дискретна посетителка?

— Аз съм възпитана — сряза го тя.

— Клинт Бъроуз слуша — обади се той, като я наблюдаваше с дяволито блеснали очи.

Ан почти не слушаше какво говори той — толкова се забавляваше с него. Клинт имаше силен и мъжествен глас. Каза само името си, но говореше спокойно.

— Здравей, Натали, всичко наред ли е? — Заслуша се. — Разбирам. С голямо удоволствие ще ги приема. Не, разбирам. Ти също трябва да отидеш. Аз ще се справя. Кога пристигат? Добре. Кажи на момичетата, че очаквам да ги видя. Точно така. Ще бъда там. Довиждане. — Затвори телефона и съобщи: — Племенничките ми пристигат на гости.

— Кога? — запита тя с вежлив интерес.

— Другата седмица. Рано в понеделник.

— Колко време ще останат?

— До събота. Сам, съпругът на Натали, има бизнес среща в Синсинати, ще оставят децата тук, а те ще продължат, за да отидат на срещата и ще прекарат там уикенда. Сигурно в Индианаполис има служба за гледане на деца. Чувала ли си за такава?

Ан нямаше представа за нищо, свързано с деца. Контактът ѝ с децата се свеждаше до илюстрации на детски книжки за едно издателство. Беше толкова далеч от истинския живот, че даже не познаваше млади майки.

— Мери може да знае.

Ан си помисли, че ще е интересно да види племенничките му. Оттегли се в кухнята и направи прекрасни палачинки за обяд, оставяйки безредие след себе си.

По-късно Клинт почисти, а тя зачете на глас рецепти от една книга, докато той разсеяно пълнеше машината за миене на чинии.

— Какво си мислиш? — запита тя.

— Че ще имаме машина за миене на чинии и домашна помощничка.

— Да не би да мислиш, че ще дойда да живея тук?

— Мисля, че ще се оженим.

— Вече опитах брака — напомни му тя. — Не е за мен.

— Опитала си с неподходящ мъж.

— Прав си, но мъжете са си мъже. — Сви рамене.

— Още когато се запознахме, ти призна, че съм различен.

— Не просто различен, а великолепен — потвърди Ан.

— Ти имаш предвид само секса. С малко умение всеки мъж може да задоволи жена. Какво ще кажеш за останалото?

— Наистина си много добър.

— „Добър“ звучи твърде слабо. Искам нещо по-тежко. Нещо като... Трябва да измислим някоя дума, която достатъчно добре ме представя с теб, но не в леглото.

— Какво лошо има да си в леглото?

— Или на пода?

— Или в езерото?

— Или сред цветята?

— Клинтън Бъроуз, ти си луд!

— Да! По теб! — Целуна я, вдигна я от стола и я занесе в спалнята.

— Не мога да повярвам, че пак искаш да се любим!

— След една седмица тук ще бъдат двете ми племеннички и в продължение на седем дни свободното ни време ще е доста ограничено. Само си помисли за това, Ан Форбс.

— Ужас!

— Виждаш ли?

— Онази нощ излязох в полунощ в задния двор и чух зова на прелетните птици. Не ги видях, но разбрах, че вече са се отправили на юг. Годината си отива...

— Ще започне друга — обади се той безгрижно.

— Обичам те, Клинт!

— Тогава се омъжи за мен!

— Глупости!

— Как може една жена да казва на мъжа, който иска да се ожени за нея, че това са глупости?

— Взех си моя дял с Хари.

— Хари не се брои. Аз съм твоят дял.

— Ти си повече от достатъчен за една жена — усмихна му се слабо.

Чак вечерта Ан успя да излезе от апартамента му с достойнство, облечена отново с роклята от предишната вечер, и Клинт я закара у тях. Тогава пък той прекара нощта при нея. Цялата следваща седмица спеше с нея под претекста, че след като дойдат племенничките му, няма да могат да прекарват нощите заедно.

— Смятам, че го използваш като добре дошло извинение — обвини го тя.

Но знаеше, че ще ѝ липсва през седмицата...

Обади ѝ се следващият понеделник в 4.22 часа сутринта и гласът му беше напрегнат:

— Скъпа, имам неприятности. Аз съм в Тера Хот. Там е станала катастрофата. Зет ми Сам сигурно ще се оправи, но сестра ми е пострадала зле. Закараха ги в методистката болница с хеликоптер. Там са и децата. Момичетата са живи и здрави, но са изпаднали в шок. Би ли могла да отидеш в болницата, за да ги видиш?

— Да ги докарам ли тук?

— Почакай ме, докато дойда, за да се уверят, че те познавам. Ако не действаме внимателно, може да помислят, че са изоставени или че някой се опитва да ги отвлече. Много са разтревожени. Ще бъдат в града след около час. Оставям колата си тук и ще наема самолет.

— Да те посрещна ли на летището?

— Обадох се на Дингъс. Той ще дойде. Трябва да се свършат някои неща и ще ги възложат на него.

— А Натали...

— Много е зле...

— О, Клинт!

— Иди в болницата веднага, за да посрещнеш момичетата, моля те!

След като приключиха разговора, Ан веднага позвъни на Мери, която сънливо се обади:

— Какво има? Виж колко е часът. Добре ли си?

Ан ѝ обясни какво се е случило и завърши с думите:

— Не знам какво да правя!

— Облечи се. Ще дойда след двацет минути. — Но успя за осемнайсет. Толкова рано нямаше движение. — Вземи хартия и цветни моливи — предложи Мери, след като влетя в къщата на сестра си. — Не се знае колко време ще се наложи да чакаме. Колко големи са децата?

— Забравила съм... — Ан беше разсеяна. — Не са бебета. Около шест? Някъде там...

— Те пострадали ли са?

— Не. Само са разстроени. Родителите им обаче са ранени. Майката е много, много зле. Горките дечица! Какво ще ги правим?

— Ще видим — отвърна механично Мери.

Отидоха до болницата и там им показаха къде да чакат.

Персоналът беше любезен и постоянно ги информираше.

— Хеликоптерът пристигна. Родителите са в спешното отделение. Децата също ще бъдат прегледани. Познават ли ви?

— Не. Аз съм приятелка на чичо им.

Медицинската сестра попълни някакъв документ.

— Името му?

— Клинтън Бъроуз.

— Той пристига със самолет.

— Да.

— Щом пристигне, ще му кажа, че сте тук. — Обърна се към Мери. — Вие роднина ли сте?

— С нея съм. — Посочи Ан.

Медицинската сестра погледна Ан, после — отново Мери и кимна.

— Ще можете ли да останете? — запитва тя.

— Разбира се.

— Добре. По-добре да закусите. Време е. — Тя упъти двете сестри към кафенето. — Ако междувременно пристигне господин Бъроуз, ще му кажа къде сте.

— Нищо ли не можем да направим за децата? — Въпросът беше на Мери.

— Имаме нужда поне от двацет и четири часа, за да сме сигурни, че нищо им няма. Към тях е прикрепена медицинска сестра, която ще остане, докато чичо им пристигне.

— А госпожа Дърбин? Тя ще се оправи ли? — запита Ан.

— Ще направим всичко възможно да я спасим...

Ан и Мери зачакаха. В болниците винаги се чака.

Най-сетне Клинт Бъроуз и Дингъс Макгий пристигнаха и внесоха малко живот с присъствието си. Ан видя как много сдържаният Дингъс се наведе и целуна Мери по устните.

Ан наблюдаваше околните с окоито на художник. Гледаше живота като наблюдател, беше изключила чувствата си.

Мина много време, което се точеше безкрайно. Най-после дойде една медицинска сестра и съобщи, че госпожа Дърбин е по-добре. Сега била в интензивното отделение. Господин Бъроуз можел да види сестра си за пет минути, но тя вероятно нямало да го познае. Клинт хвърли един поглед на Ан и тръгна.

Дингъс изохка и хвана главата си с ръце. Тогава Ан забеляза как Мери сложи ръка върху рамото му за подкрепа. Положението наистина беше ужасно. Клинт страдаше. Сестра му беше сериозно ранена, а съпругът ѝ — доста зле.

А двете момиченца... Имаха почти същата разлика като нея и Мери. Тази Мери, към която Ан се обръщаше за помощ цял живот, върху която прехвърляше проблемите си, за да ги разреши. Мери винаги трябваше да бди над Ан, да я защитава и закриля.

Клинт се беше обадил на Ан и какво направи тя? Позвъни на сестра си. Мери никога не си прости, че Хари Уорсоу беше грешка за Ан. Обаче идеята да напусне Хари не беше на Ан, а на семейство Бейтс. На двацет и шестгодишна възраст Ан най-после разбра, че напълно зависи от друг човек, и това беше сестра ѝ.

Клинт се върна след петте минути, прекарани със сестра си, и бе видимо разстроен.

— Говорих със Сам и решихме да ѝ кажем, че и той също е пострадал. Понякога това повече ангажира човек. Не съм сигурен дали

тя разбра. Казах ѝ, че децата са добре и че аз ще се погрижа за тях. На него челюстта му е счупена, а лицето му е бинтовано. В една и съща стая са. Той не може да говори, но държи ръката ѝ. След час отново ще мога да я видя за пет минути. Тогава ще въведем и децата.

— Това разумно ли е?

— Те трябва да знаят какво е станало. Нали са били с тях, когато се е случило? Знаят. Трябва да видят майка си, докато още е жива... — Каза всичко това с твърд глас, но една сълза се търколи по бузата му.

Дингъс и Мери си тръгнаха. Нямаше какво да правят в болницата. Ан седеше в чакалнята. Скицираше хората, които също чакаха. Клинт крачеше напред-назад след поредното виждане със сестра си.

— Май че този път ме чу. Следобед децата пак ще я видят. Смятат, че засега Натали е стабилизирана. Лицето ѝ все още е бяло като платно. Слава Богу, че ти си с мен — продължи Клинт. — Не знам дали бих останал тук, ако не беше ти. — Очите му бяха зачервени. Той се наведе, целуна я, а после отиде да измие лицето си.

Ан тръгна след него. Смяташе, че му помага с присъствието си. Колко странно — тя да му дава сила!

Докато вечеряха, Клинт ѝ разказа за сестра си и съпруга ѝ, а после за семейството си. Родителите му щели да пристигнат на другия ден. Брат му от Флорида и сестра му от Чикаго се очаквали всеки момент.

— Страхувам се, че ще бъде трудно за родителите ми. Натали е най-малкото им дете.

Докато говореше, Ан го наблюдаваше и предложи:

— Изяж си плода.

— Пих кафе.

— Плодът ще ти се отрази по-добре. Изяж го.

— Радвам се, че си тук. Казах ли ти го?

— Да.

— Не си тръгвай! — Гласът му беше дрезгав и Ан се трогна.

— Няма...

Другата сестра на Клинт — Сю, пристигна от Чикаго. Тя се хвана за него и едва ли забеляза Ан, докато бързо му разправяше нещо. След като семейството му се събра, Ан се почувства излишна, обаче Клинт я държеше за ръка и не я пускаше да си тръгне.

По-късно пристигна Рик — братът на Клинт, който беше по-възрастен. Ан много го хареса — приличаше на Клинт, но бе по-зрял и по-твърд. Рик огледа Ан и я прие само с едно кимване.

Едва към полунощ Клинт я откара у дома. Не остана.

— Ще дойдеш ли сутринта? — запита я.

— Ако имаш нужда от мен...

— Ти ме поддържаш морално. — Целуна я нежно. После я пусна и се върна в болницата.

— Как е Натали? — запита я Мери по обяд в болницата.

— Не е добре. Следобед ще взема децата. Искаш ли да дойдеш да ми помогнеш? Какво се прави с деца на тази възраст?

— Импровизираш. Аз работя на пълен работен ден. Ще трябва да се обръщаш към Клинт.

— Той нищо не разбира от жени, в каквата и да са възраст. — Щом го изрече, веднага разбра, че е лъжа.

— Научи го! — каза Мери и сви рамене.

— Той смята, че му давам морална сила!

— Значи си спечелила половината битка. Смяташе, че аз мога да направя всичко и го правех. Но ако се обърнеш назад, ще разбереш, че винаги си правила само онова, което си искала.

— Но ти винаги си ме спасявала — възрази Ан.

— Ти ми даваше самочувствието, че имаш нужда от мен. Точно както стана в Тексас. Фран и Джим ти дадоха възможността да напуснеш Хари и ти я използваш. Обаче ако не беше семейство Бейтс, щеше да ти помогне някой друг. Ти вече бе разбрала, че Хари не е за теб, и търсеше начин да се освободиш от него. Винаги съм била сигурна, че всъщност никога не си имала нужда от мен. Вчера пристигнах в болницата, защото знаех, че Дингъс ще дойде. Той е много верен на Клинт и зад сдържаната си външност е много чувствителен. Искях да се уверя, че е добре.

— Значи си предпочела Дингъс пред мен? — изумена запита Ан.

— Без да ми мигне окото!

— Направо ме шашна — призна Ан.

— Ти си по-силна, отколкото си представяш — подхвърли й Мери.

— Едва вчера установих, че напълно завися от теб.

Сестра ѝ се усмихна.

Клинт влезе в кафенето, Мери стана и го целуна по бузата.

— Мама и татко ще се радват, ако твоите родители дойдат у нас. Там ще им бъде много удобно.

— Много гостоприемно от тяхна страна — отвърна Клинт. — Благодаря, но родителите ми вероятно ще отседнат в хотела заедно с останалите членове на семейството. Запазили сме стаи за всички. Така няма да причиняват главоболия на никого.

— Е, тогава ще погостуват на нашите друг път — каза Мери и си тръгна.

Ан отново се замисли — Мери предаде поздравите от родителите ѝ. А Ан даже не беше помислила къде ще спят. Може би защото Клинт винаги ръководеше всичко. Освен това тя нямаше дом, а зле поддържана къща. Как да ги покани там?

— Какво се прави с деца на пет и седемгодишна възраст? — попита Ан медицинската сестра. — Не съм свикнала с деца, а се налага да ги взема тази вечер.

— Може би ще искат да се изкъпят, да им прочетете нещо или да погледат телевизия? Нека те ви помогнат. Дайте им някаква работа. Да направят сладки, например, да ушийт рокли на куклите... Вие какво сте правили на тази възраст?

— Не помня...

— Майка ми ни караше да берем букети с цветя или да измием верандата боси с маркуч. Не ги оставяйте да се превъзбудят. Може да се скарат, да заплачат. Бъдете мила с тях.

— Благодаря. Сега смятам, че ще се справя.

— Сигурно. Помолете сестра си да ви помогне. — И хвърли поглед към Клинт.

Това накара Ан да се стегне.

— Сигурна съм, че ще се справя. Благодаря.

Но когато момиченцата дойдоха, Ан изтръпна. Та те бяха деца! Малки — на пет и седем години. Бяха много кротки, с широко отворени очи. Като мишленца. Погледнаха подозрително Ан и не поискаха да отидат с нея.

— Ан добре ще се грижи за вас — започна да ги убеждава Клинт. Те стрелнаха непознатата и въобще не повярваха на чичо си.

Устните на Ан се разтегнаха в усмивка. Опита се да изглежда уверена.

— Имам котарак Мак, а също и езерце с рибки в задния двор...

Клинт ѝ хвърли поглед, изпълнен с облекчение. Като че ли досега се бе съмнявал, че тя ще успее да се справи с момиченцата, и ги изпращаше с нея само от отчаяние. Изглежда, че не ѝ бе вярвал напълно. Както и тя на себе си...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мери ѝ каза, че за да овладее положението, трябва да е убедена, че ще успее. Ако Ан повярваше в това, щеше да се справи с всичко. Щом е толкова просто, би могла да го направи.

Децата носеха любимите неща със себе си. Седемгодишната Джан имаше парцалена кукла, която баба ѝ беше направила, а петгодишната Кати имаше одеяло, зайче и шапка.

Ан не беше грижлива домакиня, но се стресна, като видя колко мръсни са нещата на малката. Докато се организираха и се приготвиха да тръгнат от болницата, Ан каза весело:

— Ще ги изперем — с което си навлече поглед, пълен с ужас от страна на Кати и намръщени физиономии от останалата част на семейството. Без да иска, Ан навлезе в забранена територия.

Когато се сбогуваха със семейството и Клинт ги изпращаше към асансьора, той тактично посъветва Ан:

— Точно сега Кати не може да се раздели с одеялото, зайчето и шапката.

— Всички деца имат любими играчки. Моята беше парцалено пате. Обичах го, докато не се разпадна. — Усмихна се весело на децата, които я гледаха с каменни физиономии.

Клинт направи още няколко опита да я предупреди, но тя не приемаше съвети от мъж. На паркинга той качи двете си племеннички на задната седалка на колата на Ан.

— Ще бъда при вас около осем часа — обеща той на децата. — Ще спите с нас в хотела. Разбрахме ли се? — Обърна се към Ан: — Ще им дадеш ли да вечерят?

— Няма проблем — увери го тя.

Махнаха му — Ан весело, а децата — притиснали носове на задното стъкло — все едно, че ги водеха на заколение. По-късно, когато той се изгуби от погледите им, двете сестрички се смъкнаха и седнаха, като се държаха за ръце и стискаха съкровищата си.

Ан ги заразпитва какво искат за вечеря, кои са любимите им телевизионни предавания, дали обичат котки. Не получи обаче никакъв отговор. Останалите няколко километра до къщата ѝ изминаха в мълчание.

Мак не беше вкъщи. След като четири години го храни и гледа, когато най-после имаше нужда от него, котаракът го нямаше.

Тъй като въобще не знаеше какво да прави с децата, Ан ги разведе из къщата като домакиня. Следваха я бавно и предпазливо, сякаш очакваха подът да се разтвори или таванът да се срути. Заведе ги и в ателието. Те го огледаха мрачно.

— Някога виждали ли сте ателие на художник? — запита ги тя. Те поклатиха глави.

Заведе ги в кухнята и ги попита какво искат за вечеря. Те свиха рамене. Като използва съвета на медицинската сестра, Ан им изпържи мекици. Наблюдаваха я как в чинията пред всяка постави домати, нарязан като роза, картоф и морков. Размрази еклери и им направи вкусни пълнки.

Момичетата обаче не докоснаха нищо. Най-накрая хапнаха по една препечена филийка с масло и сладко от грозде. Ан се ядоса.

Следобед като свършиха да се хранят, оставиха разхвърляната кухня и излязоха в горещата задушна вечер, където Ан махна предпазната решетка на езерцето, свали сандалите си и потопи крака във водата. Покани и тях да направят същото, ала те дори не ѝ отвърнаха.

Джан стискаше куклата си в една ръка, а с другата държеше Кати. Тя пък притискаше към себе си мръсното одеялце и зайчето, а на главата си бе сложила шапката. Значи нямаше да даде да ги изперат. Все пак Ан щеше да ги почисти.

— Ти ли си по-голямата? — запита тя Джан.

— Да. — Погледна я тъй, сякаш искаше да каже, че въпросът не е много умен, тъй като това си личи.

— И аз имам по-голяма сестра. Казва се Мери. Тя винаги много се е грижила за мен.

— Аз се грижа за нея — изрече цяло изречение тя, след като я гледа известно време Ан.

Мак се появи и седна срещу тях все едно, че винаги си е бил там.

— Това е котаракът ми Мак.

— Изглежда лош.

При тази обида Мак изви гръб, а опашката му настръхна.

— Защо, Мак? Срамота! Веднага ела тук! — ядоса се Ан.

Той я изгледа презрително през рамо, обърна се и с достолепна гъвкава походка изчезна сред растенията и храстите.

Двете деца се притиснаха едно към друго. И малкото доверие, което изпитваха към Ан, се стопи. Бяха при някаква глупава жена и опасна котка!

Но беше горещо. Във влажната августовска жега на Индиана, здраво стиснатите им длани бяха потни. Постепенно двете се приближиха към ръба на езерцето, седнаха и протегнаха ръце към водата.

Ан им показва рибките, даже се опита да хване една. Кати се засмя, ала смехът ѝ бързо секна. Най-накрая, когато слънцето започна да залязва и наближи осем часът, момичетата свалиха обувките си.

— Чичо ви Клинт скоро ще дойде — каза Ан с известна надежда.

Това като че ли отприщи нещо в децата. Щяха да се върнат в хотела, а още не бяха потопили краката си във водата. Ако ще си вървят, бързо трябваше да го направят! Спогледаха се.

Ан тържествуваше, защото след като си потопиха краката, тя реши, че може да прави всичко. Тъкмо тогава извърши смъртния грях. Пресегна се, хвана трите скъпоценни предмета, сложени до Кати и ги хвърли във водата при рибите!

Кати изпадна в истерия, Джан се разяри. Ан не си бе дала сметка, че може да предизвика такава реакция. Кати се нахвърли върху нея и започна да я удря малките си юмручета, а Джан ѝ крещеше. После Кати се хвърли в езерцето, опитвайки се да догони скъпоценностите си.

Ан пък се хвърли да спасява детето, плюс нещата му, както и за да избяга от Джан. Пълна лудница! Скоро и трите стояха край езерцето мокри и се гледаха гневно, като викаха с все сила.

Ан бързо сложи решетката и я заключи, после отиде до вратата да види кой идва. Бяха няколко съседни, които никога по-рано не беше срещала.

— Какво става тук? — поиска да узнае един съсед, взирайки се в двете мокри ревящи деца зад нея.

— Никога не съм чувал такъв шум! — обади се друг.

— Какво правите на тези деца?

И трите започнаха да обясняват едновременно. Ан действаше решително. Джан жестикулираше, опитваше се да мине покрай Ан, дърпайки Кати, която пък крещеше и влачеше мокрите си притежания.

Мина известно време, докато всичко се изясни.

— Би трябвало да знаете как да се държите с две малки деца! — рече възмутено една жена.

— Но играчките са мръсни!

— Тъй ли? Ами погледнете двора си! Никога не съм виждала подобна бъркотия. Коя сте вие, че да съдите?

Докато Ан се защитаваше, осъзна, че за нищо не е виновна, след като нищо не бе сторила на децата. Мери не беше там, за да оправи бъркотията, следователно тя трябваше да се справи сама.

— Почакайте малко! — изрече твърдо. Всички млъкнаха. Имаше вид на човек, който знае какво прави, и те се заслушаха в думите ѝ! Наистина удивително. — Ще се оправя — заяви. — Благодаря ви, че дойдохте. Радвам се, че имам съседни, които винаги са готови да ми помогнат.

Успокоени, те си тръгнаха. Но една жена се обърна от оградата и се провикна:

— Никога не пери любими неща!

Ан остана сама с двете враждебно настроени деца и с мокрите им съкровища, без да знае какво да прави по-нататък. Тогава си даде сметка, че последните дни са били ужасни за децата и имаше защо да бъдат разстроени. За годините си бяха преуморени. Тя тръгна към тях, подсмърчайки, те се отдръпнаха, а после клекна и им протегна ръка.

— Съжалявам. Наистина не разбрах.

Те дълго я гледаха. После Кати изхълца и започна да плаче силно, но изтича към Ан и се хвърли в прегръдките ѝ. За малко не я събори. Джан също започна да подсмърча, а Ан протегна ръка и я привлече към себе си. Проснаха се сред бурените в плетеница от крака и ръце...

Клинт успя да отиде при тях почти в девет часа. Никой не отвърна на почукването му, затова използва ключа си и влезе в смълчаната къща. Намери ги в спалнята. Облечени със странни дрехи,

всички спяха върху леглото на Ан. От двете ѝ страни имаше по едно дете, а в краката им се бе настанил Мак, който вдигна глава при влизането му. Клинт забеляза, че Джан стиска парцалената си кукла, а Кати беше с безукорно чиста шапка и притискаше чисто одеяло и зайче. По лицата на всички имаше следи от сълзи.

Клинт погледна любимата си и сърцето му запрелива от любов. Спяха толкова дълбоко, че едва на сутринта щеше да разбере какво се е случило. Прииска му се и той да е в леглото — в прегръдките на Ан. Имаше нужда от нея. Натали беше много по-зле. Вероятно нямаше да оживее... Клинт ги остави неохотно и се върна в болницата.

На сутринта Клинт се обади и помоли Ан да доведе децата. Сам смятал, че е по-добре да видят още веднъж Натали. Ан изглади изпраните дрехи след борбата от предишната вечер, облече момиченцата и ги заведе в болницата. Те държаха Ан за ръце. Рик отведе децата в стаята при родителите им.

— Как успя да убедиш Кати да ѝ изпереш нещата? — запита госпожа Бъроуз. — Досега никой не е успявал! Направо се смяхме.

— Сторих го, без да искам — призна си Ан. Всички бяха недоспали и изморени и обърнаха глави, за да чуят разговора. — Дълга история — продължи тя. — Всъщност аз не разбрах за какво става дума. Но грешката ми показа правилния път. След бъркотията станахме приятелки. Ще ви разкажа някой друг път.

— Клинт ми каза, че си забележителна художничка.

— Благодаря. Донесох ви един негов акварелен портрет. — Извади го от чантата си и ѝ го подаде.

Госпожа Бъроуз разтвори хартията и всички се събраха, за да го видят. Тя разбра с каква любов е правен портретът и се усмихна.

— Благодаря, скъпо дете.

— Децата казали, че Ан изпрала Бъни, Силки и Трики. Натали чула и се усмихнала...

Членовете на семейството се засмяха и се просълзиха.

— Какво става? — попита Джан.

— Майка ти се усмихнала — отвърна Ан, тъй като знаеше, че на дете се отговаря кратко.

В тази тревожна атмосфера на сдържани чувства, двете момиченца се притиснаха към Ан, а Джан я попита:

— Мама ще умре ли?

— Няма, ако ѝ помогнат.

Кати се облегна на коленете на Ан, погледна я в очите и прошепна:

— Какво ще стане с нас?

— Погледнете, около вас са хората, които ви обичат. Всички ще се грижат за вас. Не се безпокойте.

— Ще останем при теб! — заяви Джан.

— Добре. Колкото искате!

— Завинаги!

Колко сигурност им е нужна на децата! Трябва да знаят кой се грижи за тях и какво ще стане. Ан погали Джан по косата и оправи шапката на Кати, която тя наричаше Трики. Изумително, че търсеха закрила при нея. Вероятно защото другите възрастни бяха разтревожени и разстроени.

— Не се безпокойте — каза на сестричките. Колко пъти Мери ѝ го беше казвала? И действаше.

Сестрата на Сам беше там. Кога ли бе пристигнала? Тя отиде при децата и запита:

— Добре ли сте?

Те отстъпиха към Ан и кимнаха.

— Аз съм сестра на татко ви. Казвам се леля Люси. Живея в Монтана. Видях ви като малки. — После се обърна към Ан. — Вие сте...?

— Ан Форбс. Приятелка на Клинт.

— Моля?

Клинт се приближи към тях. Усмихна се на Ан и се обърна към Люси:

— Това е жената, която обичам. Искаш ли да те закарам у дома, любов моя?

— Аз съм с кола. Трябва ли да останем? — каза тя изчервена.

— Лекарят току-що дойде. Натали е промълвила името на Сам! А той, горкичкият, е точно до нея, но не може да говори, тъй като челюстта му е счупена, а лицето бинтовано. Но поне ѝ стиска ръката. Усмивката ѝ към децата беше първата ѝ реакция.

Ан разбра, че настроението в семейството малко се е разведрило. Усмихна се на Клинт. Той се наведе и я целуна. Ан се сбогува с

другите, а Клинт изпрати нея и племенничките си до колата и им махна, когато потеглиха.

Мейбъл чистеше кухнята. Тя непринудено поздрави децата и им измисли работа. Засмени те започнаха да търкат и да бършат. Майка им ги беше научила на къщна работа. Ан пък ги скицира.

Същата вечер трите чистеха езерцето, когато дойдоха Мери и Дингъс. Той навли ръкавите на ризата си и крачолите на панталона си. Ан си помисли, че тя не е единствената, която се променя.

— Смятах, че езерото скоро е чистено — каза Клинт, който дойде по-късно. — Ще разглезите рибките.

— Натопихме Бъни, Силки и Трики във водата и те бяха толкова мръсни, че рибките може да се разболеят. — Джан отне цялата отговорност на Ан за почистването на съкровищата си и го обясни така, че да изглежда като общо дело.

— Обичам те, любима — обърна се Клинт към Ан.

— Натали сигурно е по-добре? — запита предпазливо Мери.

— Да. Има надежда.

— Мама добре ли е? — заинтересуваха се момиченцата.

— Засега. Отговаря на някои въпроси — отвърна внимателно Клинт. — Сега лекарите са сигурни, че ги чува. Разбрала е, че баща ви държи ръката ѝ. Тя изрече името му и почувства как той стисна ръката ѝ.

Клинт изглеждаше много уморен. Вече беше сряда. Нещастие то се бе случило преди три дни, а всеки ден им се струваше дълъг колкото седмица. За Клинт донесоха шезлонг до езерцето, той свали сакото и вратовръзката си, после обувките и чорапите. Но вместо да легне, той също помогна в почистването на езерцето и всички се намокриха и се смяха.

Вечеряха на масата край почистеното езеро. Децата бяха облекли дрехи на Ан, а Клинт трябваше да се наметне с хавлия, докато изсъхнат неговите дрехи. Ан нахрани гостите си с гъста крем супа от раци, с кифли и салата. Децата не възразиха, но хапнаха по малко, а после с усмивка си поискаха втора порция.

Те бяха взели сериозно участие при направата на кифлите. Чичо им Клинт отгатна кой ги е пекъл и децата се зарадваха, защото кифличките му харесаха. Докато Мери и Ан разговаряха, Дингъс и

момичетата помогнаха на Клинт да разтреби. Скоро след това Мери й Дингъс се сбогуваха и си тръгнаха.

Облечен с изсъхналите си, но малко поизмачкани дрехи, Клинт каза на децата, че трябва да тръгват.

— Къде отиваме? — запитаха децата и се приближиха към Ан.

— В хотела, за да спите при дядо си и баба си. Всички роднини ще бъдат там и ще искат да ви видят.

— Искаме да останем при Ан! — заявиха сестричките.

— Сутринта може пак да дойдете — обеща Клинт. — Но трябва да се преоблечете.

Момиченцата прегърнаха Ан за довиждане и я поканиха да отиде с тях.

— Ан трябва да остане при Мак — каза им Клинт. Докато я целуваха за лека нощ, той й прошепна: — Ще се върна колкото е възможно по-скоро.

Тя им махна от верандата, после влезе в къщата, за да смени чаршафите и да се изкъпе. Облече дълга бяла нощница без ръкави.

Докато чакаше да дойде Клинт, отиде в ателието и започна акварел на децата, които чистят езерцето.

Когато той влезе, тя се плъзна от високия си стол и разтвори ръце. Клинт я изгледа само с нежна усмивка.

— Много съм изморен — каза.

— Ела да си легнеш.

— Направо съм изтощен.

— Разбирам те. Ще останеш ли през нощта?

— Може ли? — Тя се приближи към него и започна внимателно да го съблича. — Желая те много силно, но вероятно ще заспя веднага — промълви той.

— А може би не. — Свали вратовръзката му и я провеси на закачалка.

— Никога не съм бил толкова уморен...

— Няма защо да се любим. Ще бъде хубаво само да сме заедно. — Започна да разкопчава копчетата на маншетите му.

— Ти ме удивляваш непрекъснато. Децата те обикнаха. Никой не може да спечели обичта на непознати деца за толкова кратко време.

— Имахме един катаклизъм, но някак го преживяхме. Той ни сближи.

- Какво се случи?
- Ще ти разкажа, когато имаме повече време. Трябва да поспим.
- Свали ризата му и я окачи на закачалка.
- В болницата дадох твоя телефонен номер.
- Добре. — Коленичи, за да развърже връзките на обувките му, той седна върху леглото и тя ги свали.
- Разправията ви беше ли свързана с потапянето на Бъни, Силки и Трики в езерцето?
- Частично... — отвърна тя уклончиво, докато сваляше чорапите му.
- Те те обичат!
- Аз не обичам много хората, но тези деца са чудесни. И аз ги обичам. — Започна да разкопчава колана му.
- И мен. Обичаш мен.
- Теб най-много! — Отвори ципа му.
- Мисля, че бих могъл да опитам да се любим. Само за да се уверя, че си истинска. Ще имаш ли нещо против?
- На сутринта — скастри го тя, като сваляше панталона му.
- А защо не сега?
- Трябва да спиш.
- Имаш ли нещо под нощницата? Изглежда много целомъдрена
- изкусително бяла, но е толкова тънка, че е почти прозрачна.
- Остави това.
- Няма ли да е по-добре да я свалиш?
- Трябва да си лягаш! — Усмихна му се.
- Много скоро и това ще стане. — Той бавно разкопча копчетата ѝ и започна да целува плътта, която се откриваше. С хладната си кожа тя чувстваше изгарящия му дъх. След малко дрехата ѝ падна на пода. В слабо осветената стая Ан стоеше гола пред Клинт. Прекрасно!
- Силните му ръце я придърпаха в чувствена прегръдка. Тялото ѝ — приятно закръглено, се прилепи към неговото — твърдо и мускулесто, и той изстена.
- Само малко, нали, Клинт?
- Внимавай! Може да стане много бързо.
- За мен няма значение.
- Пак ли подемаш старата песен?

— Не, обаче съм луда по теб!

— Луда, така ли? — засмя се той дяволито. — Колко луда?

Тя го дръпна към леглото. Той се престори, че се съпротивлява. После тя мина зад него и го побутна. Той падна по гръб, а тя се надвеси над него и започна да го люби. Отначало той лежеше неподвижно, а когато вече не можеше да издържа, обърна Ан по гръб и я облада с дива страст, която отнесе и двамата до върховете на блаженството...

Клинт потъна в дълбок сън, а Ан дълго остана будна. Накъде бе тръгнала? Не беше излъгала, когато каза на Клинт, че го обича повече от всички. Обаче как би могла да бъде свободна, щом го обичаше толкова силно?

Освен това и децата — толкова ѝ беше приятно с тях. Бяха мили и я харесваха. Слушаха я. Какво ли е да имаш собствени деца? Но те не идват на пет и седемгодишна възраст — добре възпитани. Нужно е време и енергия, както и себеотдаване. Също като с мъжете.

Той искаше да се ожени за нея. Но би ли могла тя да промени живота си? Предложението на Клинт наистина я изкушаваше. Обърна се настрана, за да го погледа как спи. Забеляза, че той се събуди и бързо обърна глава към нея. Усмихна ѝ се, прегърна я, въздъхна доволен и отново заспа.

Никак не ѝ се искаше да се омъжва. Харесваше живота си такъв, какъвто бе. Ако се пренесеше при Клинт, трябваше да се промени. Той беше подреден, а тя — разхвърляна. Апартаментът му не беше по нейния вкус — беше твърде официален. От друга страна, нейната къща въобще не харесваше на Клинт, защото Ан изобщо не я поддържаше. И в двата случая двамата не биха се чувствали комфортно.

А ако продължаваха както досега, Клинт би ли бил щастлив? Той обичаше семейната среда, имаше силно развито чувство за собственост.

Най-накрая Ан заспа, като си спомни за всички случаи, в които той ѝ го бе демонстрирал — в галерията, на вечерите с други хора и в леглото...

Неравномерното му дишане я събуди. Тя тревожно отвори очи и се засмя, когато го видя. Беше се подпрял на лакът, гол, отхвърлил чаршафа назад.

— Да можех да те нося със себе си като Бъни, Силки и Трики. — Той сложи едрата си длан върху рамото ѝ и го погали. — Кожата ти е като коприна. — После плъзна ръка към гърдите ѝ, след това понадолу към линията на талията, стигна до бедрото и остана там. — Фантастична си! — Гласът му беше дрезгав и дишаше тежко.

Тя наблюдаваше как очите му с възхищение се плъзгат по формите на тялото ѝ. Клинт се усмихна леко и я погледна в очите. Наведе се бавно и нежно целуна меките ѝ устни.

Докато Ан лежеше настрани, едната му ръка притисна гърдите ѝ, после горещите му устни се настаниха върху зърното и започнаха да го дразнят, докато другата му ръка галеше корема ѝ и копринения триъгълник под него. Сетне пръстите му започнаха да я изследват.

Тя се изпъна лениво и с наслада, обърна се по гръб, при което устните му изпуснаха зърното, но се прехвърлиха на другото. Ан се изтегна като котка, вдигна колене, размърда рамене и се обърна. Издаваше тихи мъркащи звуци, които го възбуждаха още повече.

Зазоряваше се — часовникът показваше пет и половина. Птиците чуруликаха. Устните на Клинт се отделиха от гърдата ѝ и се спуснаха към корема.

Ръцете му се разтрепериха, движенията му станаха понастойчиви, мачкаха я, триеха и притискаха. Дъхът му беше изгарящ. Тя едва поемаше дъх, като се извиваше и стенеше от удоволствие. Той повдигна глава и сините му очи се взряха в нейните. Победоносно се усмихваше. Проникна в нея със силен тласък и прошепна:

— Фригидна ли? — После се засмя и я погали.

Тя се притисна към него и посрещна с готовност дивия му любовен танц. Телата им се сляха. Страстта им ги отнесе до върха, а след това и двамата се отпуснаха изморени и неподвижни.

Лежаха така, докато накрая той се надигна на лакът и ѝ се усмихна.

— Да не би да очакваш да скоча от леглото и да отида на работа... сега?

— Засега свърших с теб. Можеш да вървиш — усмихна му се тя.

— Обичам те, лоша жено!

— Аз ли съм лоша? Та аз си спях! А ти протегна ръка и ме прельсти.

— Така ли? Аз ли съм те прельстил?

— Ти, разбира се! Та нали и двамата знаем, че аз съм фригидна.

— Казах ти да не ме размиваш. И без това ми е трудно дори да дишам. Знаеш ли, от теб би излязла чудесна шпионка. Стига да можем да подреда мислите си, бих ти доверил всички тайни, които знам.

— Сега ще проверя. Кого най-много обичаш?

— Една дива циганка, която в момента е до мен. Не ме възбуждай отново! Трябва да отида на работа и да се уверя, че всичко е наред. Но първо се налага да мина през болницата, за да видя как е Натали. Също и Сам. Горкият! По природа е доста приказлив и си представям какво му е като не може да говори. — Отдели се от Ан много внимателно и се отпусна до нея. После ръката му потърси нейната и я стисна.

Тя се претърколи, облегна се на лакти и се наведе към него.

— Радвам се, че в семейството си имате такива приятелски отношения.

— Аз съм много самотен, тъй като живея сам — каза ѝ той тъжно.

— Би ли могъл да живееш тук?

— Няма достатъчно място за килер — каза, след като демонстративно огледа спалнята.

— Аз пък не съм сигурна дали бих могла да живея в твоя апартамент. Там се задушavam.

— След като се оженим, ще си построим къща.

— И тя ще е нашата крепост...

— Между другото, ще наминат родителите ми.

— Какво? Какво каза?

— Ще дойдат, само че по-късно. Не е кой знае какво...

— Не било кой знае какво ли? Трябваше веднага да ми кажеш! —

Тя веднага скочи от леглото.

— Какво има? — изуми се той.

— Какво ли? Майка ти ще си помисли, че съм повлекана!

— Няма. Тя те харесва.

— Как може да си толкова наивен? — Ан вдигна очи към тавана.

— Наистина те харесва! Смята, че портретът е прекрасен!

— Естествено, нали на портрета си ти! Тя обича теб, следователно харесва и картината!

— Разбира се, така е — започна той търпеливо. — Тя е моя майка. Няма друг избор. Трябва да ме харесва. Защо обаче това толкова те вълнува?

— Всяка жена иска майката на любимия й да я одобри.

— Имаш нужда от одобрението й? — Усмихна се широко, седна и придърпа колене към себе си. — Да не би да се притесняваш? — Стана му приятно.

Тя му хвърли студен и мрачен поглед, който трябваше да го изпепели. Започна да рови из гардероба и килера. Не намери нищо подходящо за обличане. Погледна го отчаяна. Той й се усмихна победоносно.

— Мразя те! — изрече Ан ледено.

Той отметна глава и се засмя. Ан грабна четката за коса и нарочно я захвърли. Тя се удари в стената, без да засегне нищо ценно. После Ан изхвърча от стаята, върна се, намери пеньоара си на пода, облече го и даже не погледна към Клинт, който явно много се забавляваше, защото си подсвиркуваше, когато тръгна към душа.

Докато той се къпеше, му приготви обилна закуска. Клинт се появи обръснат и облечен и понечи да я целуне, ала Ан отклони целувката му. Все пак не можа да избегне шляпването му по дупето й. Той започна да се храни с удоволствие, а тя отиде да се изкъпе.

Стоя под приятната топла струя, докато се появи Клинт, който спря водата, внимателно я изсуши и я целуна.

— Ако мама не те хареса, ще я принудя поне да не го показва!

— Ще подреда цялата къща. Обещавам. Кога ще дойдат децата?

— Ще ги взема сега, ще ги заведа до болницата и след това ще ги докарам тук. Това ще отнеме около час и половина. Не се притеснявай, любов моя. Обичам те точно такава, каквато си. — Отново я целуна, въздъхна, усмихна й се и добави: — Много ми е трудно да те оставя тук сама. Ако ми намигнеш обаче, мога да напусна и работа...

— Не съм с контактната леща.

— Браво. Дръж се прилично. — И тръгна.

Тя смени чаршафите и леглото изглеждаше тъй, сякаш никой никога не бе спал в него. Застана на вратата и се постави на мястото на непознат. Видя всичко толкова, каквото си беше — женска спалня в нежни тонове и с изящни завеси. Все пак затвори вратата, за да скрие стаята от погледа на майката.

Дали Мейбъл щеше да дойде навреме, за да оправи кухнята? Всяка майка би желала приятелката на сина ѝ да има подредена кухня. Изми я основно. Облече си скромен панталон и риза. Върза косата си и беше готова за срещата.

Клинт доведе момиченцата. Те се втурнаха към нея, изпълнени с възбуда.

— Мама си отвори очите! Тя ни видя! В съзнание е!

За малко Ан забрави очакваното посещение на госпожа Бъроуз.

— Искаш ли да дойда с родителите ми? — попита я Клинт нежно.

Тя се стегна и тръсна глава.

— Не, не. Не. Не бъди глупав. Ще мога да се справя.

— Мама е много добра.

— Знам.

— Ако изпадне в криза от критическата възраст, потопа я в езерцето. От опит знам, че там нервите се успокояват много лесно.

— Клинт! — Тя поклати глава и леко му се усмихна.

— Ако си признаете, госпожице Форбс, май ме харесвате поне малко... — закачи се той.

— От време на време — отвърна тя тъй тихо, че децата да не чуят. — Но само в леглото!

Това му хареса. Той се засмя, а децата наскачаха с викове:

— Какво е смешното? Кажете и на нас!

— Дръжте се прилично — каза им Клинт. — Слушайте Ан. Ще дойда да хапнем на обяд... — Хвърли въпросителен поглед към нея.

— ... Сандвичи с масло и конфитюр — без да ѝ мигне окото, обяви обедното меню Ан с гордо изправена глава.

— Ще донеса храна от Макдоналдс. Искате ли?

Всички с радост се съгласиха.

— Клинт, кога ще дойдеш?

Той погледна часовника си.

— Все още е осем и половина. След няколко часа. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Три дни не съм ходил на работа, още половин ден няма да навреди. Ще отида следобед.

— Разбира се. Върви, ние ще се оправим.

Той я целуна, а по пътя към вратата погали Джан по главата и подръпна шапчицата на Кати.

Тъй като Ан се грижеше за растенията, големите палми, които Клинт беше донесъл в ателието ѝ, растяха буйно. Тя огледа помещението. Не беше чак толкова лошо. Растителността го правеше по-приятно. Нейните неща не бяха разхвърляни. Те бяха инструменти за работа. Все пак нямаше нужда всички триножници да стоят тук. Започна да ги изнася.

Децата с готовност ѝ помагаша. Сортираха рисунките ѝ, разгледаха ги, възкликаваха, чудеха се...

Звънецът на вратата ги стресна. Неусетно бе станало десет и половина. Дали не бе майката на Клинт?

Ан огледа децата. Не бяха толкова спретнати както когато дойдоха, нито пък тя. Със страх отиде до вратата, последвана от момиченцата.

Наистина беше семейство Бъроуз. Ан се усмихна приветливо и отстъпи, за да влязат. Чу и гласа на Клинт — беше с тях. Най-накрая влязоха в ателието. Всички говореха едновременно, а гласовете на децата се сляха с тези на възрастните. На Ан ѝ идваше да потъне в земята. Ателието изглеждаше по-зле от когато и да било! Най-накрая Клинт се появи, усмихна ѝ се и се огледа.

— Бях зает...

— Ние пък почиствахме — обясни тя тъжно. — Обаче стигнахме до илюстрациите към книгата и трябваше да им я разкажа.

Родителите му оглеждаха, взимаха рисунки, слушаха обясненията на децата за тях, усмихваха се. Ан ги наблюдаваше напрегнато. Даже Люси — сестрата на Сам, беше с тях. Тя също си пъхаше носа навсякъде. Имаше още една възрастна жена, която Ан не беше виждала. Господин Бъроуз оглеждаше картините, особено големия акварел, който Ан отдавна бе направила на Клинт. Всички кимаха и се усмихваха.

Ан забеляза, че някое от децата бе оставило вратата към спалнята отворена. Господи, простена Ан наум, как се изложих! Защото там беше нейната бърлога. Дали госпожа Бъроуз щеше да направи опит да изтръгне любимия си син от лапите на тази смахната художничка, чудеше се Ан.

Тя такава страхливка ли бе, че да остави всичко така? Не си ли заслужаваше да се бори за него? Не го ли обичаше? Погледна Клинт и се върна към размишленията си от предишната нощ колко важен бе за нея и действително колко много го обичаше. Стига да успееше да си наложи контрол, можеше да постигне каквото бе решила.

— Радвам се, че дойдохте, особено след като Натали и Сам са по-добре. Те са щастливци, че имат вас, които им вдъхвате сила и кураж.

— Клинт пък е щастливец, че те има теб. — Майка му ѝ се усмихна. — Доведох моя стара приятелка. Тя работеше в едно издателство, за което си правила илюстрации. Помни те много добре и толкова се зарадва, че те познаваме, че поиска и тя да дойде с нас. Имаш ли нещо против?

— Съвсем не. — Ан изгледа непознатата. — Радвам се.

— Ан, това е Милдред Хеншоу.

— Наричайте ме Мили. Аз съм ваша почитателка. Ателието ви е прекрасно! Ще имате ли нещо против, ако огледам наоколо?

— Ни най-малко.

Най-накрая излязоха в задния двор. Неподдържаният двор не направи лошо впечатление на никого. Гостите и децата се разхождаха, разглеждаха растенията, люлееха се на люлките и накрая насочиха вниманието си върху рибките. Всички се отпуснаха. Клинт отиде за хамбургери в Макдоналдс и обядваха навън на масата до езерцето.

Беше приятно. Роднините на Клинт бяха много мили с Ан.

— Искях да взема децата с мен в Монтана, докато Сам и Натали се оправят — каза направо Люси на Ан. — Но Клинт каза, че двамата ще се справите. Децата ще бъдат близо и до болницата. Наистина не смятах, че една художничка може да бъде толкова стабилна, за да се справи, но сега виждам, че децата ще бъдат по-щастливи, ако са при теб. Тук би живяло всяко дете.

Това изявление изненада Ан. Дали Клинт имаше пръст в тази работа? Как смееше да решава от нейно име? Тя го изгледа хладно и каза:

— Жалко, че живеете толкова далече. Но много любезно от ваша страна, че дойдохте. Сигурно обичате племенничките си много. Имате ли деца?

— Не, аз работя. Но бих могла да си взема един месец отпуск. Бих искала да помогна. Обаче, след като вие сте тук, те нямат нужда от мен.

Ан усети, че Люси се натъжи.

— Искате ли да останете тук известно време? Бихте могли да спите в спалнята. Ще сложим още едно-две легла. Момиченцата също ще останат, така ще можете да ги опознаете.

— Няколко дни ли? — Лицето на Люси грейна. — С огромно удоволствие!

Тя сигурно е много самотна, каза си Ан и разбра, че ако не използва възможността да се омъжи за Клинт, когото обичаше, също щеше да остане сама до края на живота си. Както и той щеше да бъде самотен. Независимо с колко хора бе обградена, Клинт изпълваше живота ѝ. Обърна се и го погледна. Той я наблюдаваше. Беше спокоен, изпълнен с доверчивост, беше при нея. Усмихна му се с признателност. Той ѝ намигна, което я разсмя.

— Колко хубаво се смееш! — Госпожа Бъроуз се беше приближила до нея, след като Люси се отдалечи. — Клинт е щастливец.

— Съвсем сигурно.

— Той казал ли ти е, че иска да се ожени за теб? — намеси се и господин Бъроуз.

— Да, но още не съм му отговорила.

— А ще му отговориш ли?

Тя се усмихна на бащата на напористия си любим.

— Сигурно.

— И той така смята. Трябва да чуеш плановете му за теб. Няма да се изненадам, ако те отвлече, в случай че му откажеш.

— Сигурно — повтори тя.

— Много ще се радваме да станеш член на нашето семейство. Родителите ти са много мили хора. Снощи бяхме с тях. Дойдоха в хотела.

— Наистина ли? — Ан се изненада и се трогна. Бяха го направили заради нея. Сигурно Мери го беше уредила. Бог да я благослови!

— Наистина трябва да отида до службата — каза Клинт, след като се приближи. — Ще ме изпратиш ли до колата?

— Разбрах, че съм изразила доброволно желание да помогна с децата, докато Сам и Натали се оправят — каза му тя по пътя. — Можеше поне да ме предупредиш.

— Не искаш ли да останат? — Той изглеждаше смаян.

— Разбира се, че искам...

— Тогава какъв е проблемът?

— Просто...

— Сърдиш ли ми се? — прекъсна я Клинт. — Мислех, че няма да имаш нищо против. Ти си част от семейството.

— Не част, а само допълнение към него. Люси също ще остане при мен с децата няколко дни.

— Тук? Как така? Имаш само едно легло!

— Ще внесем още две. Децата ще спят на голямото.

— Да не би това да е отмъщение, че не съм те попитал?

— Господи! Защо трябва да го правя?

— Това въобще не ми харесва. Ще трябва да измислим нещо друго.

— Люси е самотна. Тя иска по-добре да опознае племенничките си.

— Те могат да отидат в апартамента, а ние да останем тук.

— Тогава всички ще разберат, че спим заедно! — възрази тя.

— Добре — отстъпвайки, въздъхна той. — Тогава единственото, което трябва да направим, е да се оженим. Така и така всички са тук, защо да изпускате тази възможност? Помисли си само колко пари ще се спестят от пътни разходи, ако трябва отново да дойдат другия месец!

Така след два дни Ан се омъжи отново. Шарън бе поела грижата за храната. Мери беше кума, а Рик — кум. Люси каза, че е щастлива да се грижи за децата по време на сватбеното пътешествие. Естествено, момиченцата искаха да тръгнат заедно с чичо Клинт и новата им леля Ан и не можеха да разберат защо не бива. Е, поне щяха да останат в нейната къща с леля Люси. А там имаха езерото, рибките и Мак!

Така двамата тръгнаха на сватбено пътешествие. Отидоха в Сейнт Луис, за да видят къщата на Сам и Натали, да прегледат пощата и да намерят някой да се грижи за градината, докато семейството се върне. Младоженците използваха къщата няколко дни. Легнали в леглото на голямата тиха стая, двамата разговаряха.

Ан се обърна към Клинт:

— Не мога да повярвам, че съм омъжена за теб.

— Да не би да си очаквала, че ще живея в грях до края на живота си? — Той рисуваше с пръст невидими кръгове върху голото ѝ тяло.

— Много съм разхвърляна... — заяви тя твърдо.

— Знам.

— И понякога съм... избухлива...

— Да — съгласи се той.

— Много сме различни — продължи Ан.

— Съгласен съм. — Той се надигна, сложи я да легне по гръб и се надвеси над нея. С дрезгав глад промълви: — Много сме различни. — Ръката му се спусна по тялото ѝ.

— Щом като знаеш, че сме различни, защо каза, че ме обичаш?

— Защото е така.

— Защо?

— Ти си много повече от онова, което твърдиш, че си. Грижовна си, имаш чувство за хумор, добра си. Освен това обичаш децата и мен.

— Каза ми, че съм великолепна любовница.

— Това не е черта на характера, а умение.

— Действително ли смяташ, че една фригидна жена умее да се люби добре?

— Щом аз съм ѝ учител — самодоволно отвърна той.

— Не ме пипай там! Опитвам се да разговарям сериозно с теб! Женени сме. Не съм съвсем сигурна как толкова бързо стана всичко и дали бракът ни ще има успех.

— Ще се справим. Имаме обща основа.

— Каква е тя?

Той я целуна продължително, а ръцете му следваха извивките на тялото ѝ. Тя се задъха и изстена.

— Сигурен ли си, че това, което правим, е правилно? — попита с потреперващ глас.

— Да.

— Добре, но какво ще кажеш за всичките ни различия?

— Ще успеем. Ти само се дръж за мен. Заедно можем да постигнем всичко. — Изрече го с абсолютна убеденост.

После ѝ показа някои от нещата, които ги свързваха...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.